DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

New York Times Çoksatan Yazarı

EMMA CHASE

oyuna dönüş

Beklenmedik bir misafir, oyunun tüm kurallarını değiştirebilir mi?

Dean Walker hayatını basit tutmayı tercih eden, yetenekli ve zeki bir matematik öğretmeniydi. Yaz aylarını müzik grubuyla birlikte barlarda sahneye çıkarak geçiriyor, yılın geri kalanında ise büyüdüğü kasaba olan Lakeside'da öğretmenlik yapıyordu. Aşk hayatında da zor kadınlardan kaçınır, iyi görünümü ve cazibesi sayesinde kolayca ulaşabildiği tek seferlik ilişkilerin tadını çıkarırdı.

Sonra Lainey Burrows'la tanıştı ve basit hayatı altüst oldu.

Genç kadın için her şey tek gecelik bir ilişkiyle başlamıştı, öyle de kalması gerekiyordu. Ancak Lainey, aklından çıkmayan yaz kaçamağının aynı zamanda oğlunun yeni matematik öğretmeni olduğunu öğrendiğinde büyük şaşkınlık yaşadı. Üstelik yaşayacakları daha bitmemişti, büyük bir sürpriz onları bekliyordu.

Dean ile Lainey, bağımlılık yapan, tatlı ve yoğun aşk için hazır mıydı? Dean'in emin olduğu tek gerçek vardı: Kolay olmayacaktı ama verdikleri mücadeleye fazlasıyla değecekti.

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755109
KDV'den muaftır.

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 762

Oyuna Dönüş Emma Chase

Kitabın Özgün Adı: Getting Played
Çeviren: Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Merve Mumcu
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Emma Chase, 2019

Bu kitap, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6755-10-9
Baskı: Aralık 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

oyuna dönüş

EMMA CHASE

Çeviren: Gülfem Çırak

NEMESİS
KİTAP

1

Lainey

Haziran

Hayat bazen sizi şaşırtır.

Bu cümleyi hiç anlamıyordum. Bence hayat bizi her zaman şaşırtıyordu. Her gün. Bazen büyük, bazen küçük sürprizlerle karşılaşıyorduk. Bazen korkunç, bazen de çok güzel.

Bazı insanlar –örneğin büyük büyükannem Annie– için sabahları uyanmak bile bir sürprizdi. "*Eski saat hâlâ tıkırdıyor. Ne hoş, değil mi?*" derdi, *walker*'ıyla tin tin kahvaltıya gelirken.

Ta ki kahvaltıya inemediği güne dek. Çünkü büyük büyükannem Annie'nin eski saati artık tıkırdamayı kesmişti. Ve bence bu bile başlı başına bir sürprizdi.

Bazı zamanlar kaldırım taşlarının arasında büyümüş bir çiçeğe ya da işe vardığımızda beyaz tişörtümüzde fark ettiğimiz kahve lekesine şaşırırdık. Kaybettiğimizi sandığımız favori güneş gözlüğümüzü geçen sene giydiğimiz paltonun cebinde bulduğumuzda ya da en son geçen hafta giydiğimiz kot pantolonun ce-

binden yirmi dolar çıktığında bizim için güzel bir sürpriz olurdu. Bir araba kazası geçirmek, piyangoyu kazanmak, eski bir arkadaşımızdan telefon almak, gizliden gizliye çok sevdiğimiz ama bir süredir dinlemediğimiz Nickelback şarkısını radyoda duymak da birer sürprizdi.

Demem oydu ki her an sürprizlerle karşılaşmak mümkündü. Hayat tam bir sürtük olabilirdi... ama asla sıkıcı değildi.

Birkaç hafta önce ben de büyük bir sürprizle karşı karşıya gelmiştim. Hayatımın beklenmedik bir şekilde yüz seksen derece dönmesi için elime bir fırsat geçmişti, ben de evrakları imzalamış, yürüdüğüm yönü tamamen değiştirmiştim.

Bir yaşam tarzı blog yazarı olarak iç dizayn, moda ve cilt bakımı hakkında videolar paylaşıyordum. Bloguma isim verirken de kendi adımı kullanmıştım: *Lainey'yle Yaşam*. Şimdi de kanalım Facebook tarafından seçilmişti ve önümüzdeki yıl bir internet serisi hazırlamak için kontrat imzalamıştım. Son zamanlarda sosyal medyada en büyük trend buydu ve tüm platformlar benim gibi içerik üreticilerinin peşine düşüyordu.

Birkaç yıl önce blog yazmaya ve video paylaşmaya başladığımda bunu para kazanmamı sağlayacak bir kariyer seçeneği olarak değil, hobi olarak görüyordum. Fakat sonra bir sürü abone ve takipçi gelmeye başlamıştı. Bunu da reklam verenler ve sponsorlar takip etmişti. Şimdiyse kız kardeşim ve onun erkek arkadaşıyla Jersey kıyılarındaki bir barda hayatımdaki bu yeni bölümü, bu beklenmedik macerayı kutluyordum.

Sürpriz, sürpriz, sürpriz.

Hayattaki en iyi şeyler, her zaman onların peşinden koşmadığımız zaman karşımıza gelirdi.

"Aman. Tanrım. Aşırı seksi değil mi?" dedi yanımdaki kadın, arkadaşına.

Hayattaki en iyi şeyler demişken...

"Aşşşşşırı seksi," diye iç geçirdi arkadaşı.

Birkaç metre ötedeki sahnede çalan davulcuyu kastediyorlardı. Onun hakkında konuştuklarını biliyordum çünkü şu anda bu barda bulunan her kadının –kız kardeşim hariç– onu konuştuğuna dair tüm paramla bahse girebilirdim.

Pek de havalı sayılmayacak ismine rağmen –Amber Sound– grup aslında bayağı iyiydi. Davulcuları da cidden çarpıcı bir adamdı. Hem çalıyor *hem de* Black Crowes'tan "She Talks to Angels" şarkısını söylüyordu ki bunu pek fazla davulcu yapmazdı çünkü son derece zor bir şeydi.

Fakat görünüşe bakılırsa bu adam bir tekboynuzluydu.

Becerikli ellere, mükemmel bir ağza, güneşin öpücüğüyle ödüllendirilmiş saçlara ve her hareketiyle kasları hareket eden yapılı, bronz kollara sahipti. Sesi, teni okşayan ısınmış kumlar gibi sıcak ve pürüzlüydü. Özgüven yüklü, parlak aurası sayesinde üç metre yarıçapındaki tüm kadınları adeta bir uzaylı çekme ışınıymış gibi kendine çekiyordu.

Bardaki kadın, "Buraya bakıyor!" diye fısıldayarak bağırdı. "Tam olarak buraya bakıyor."

Gerçekten de buraya bakıyordu. Midemde heyecandan küçük kıvılcımlar patladı çünkü seksi davulcunun gözleri sık sık bizim tarafa dönüyordu.

Ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Lainey'yle davulcunun '*becer beni*' bakışları yüzünden fena sertleştim, benden söylemesi."

Kardeşimin erkek arkadaşı Jack O'Shay de her şeyin farkındaydı.

"Tuvalete gidip bir çılgınlık yapsak mı Erin? Şu anda bir sakso süper olurdu."

Jack'in sıradışı, nahoş bir cazibesi vardı ve insan buna zamanla alışıyordu.

"Bu şekilde sorarsan nasıl hayır diyebilirim ki?" Kardeşimin sesinden alaycılık akıyordu. "Çok romantiksin."

"Farkındayım." Jack sırıtarak onun oyununa katıldı. "Ama daha büyük kozlarımı düğünden sonrasına saklıyorum. Komple Romantik Jack Deneyimi istiyorsan o parmağına yüzüğü takmama izin vermek zorundasın."

Erin ile Jack üç yıldır birlikte yaşıyorlardı ve bu zamanın yarısında genç adam, kardeşimi dürüstlüğüne ikna etmek için uğraşmıştı. Birlikte olmalarından önce tam bir köpek gibi ona izin veren herkese sürtündüğünü biliyorduk. Bir nevi erkek orospusuydu. Ama o zamanlar artık geride kalmıştı ve kardeşim hayatına girdiğinden beri evine ve partnerine bağlı erkeğin sözlükteki tanımı gibi davranıyordu. Yine de Erin onu etrafında tutan şeyin kovalama hırsı olduğundan, eğer kendini bırakırsa Jack'in hevesini kaybedeceğinden korkuyordu.

İş arkadaşı olmaları da her şeyi daha da karmaşıklaştırıyordu. Jack bir yatırım bankacısı olarak Evans, Reinhart ve Fisher'da çalışıyordu, Erin ise firmanın altın çocuğu ve Jack'in arkadaşı olan Drew Evans'ın asistanıydı.

Drew'la tanışmıştım; komik bir adamdı. Akıllı, başarılıydı ve... neredeyse patolojik olarak çıkarcı biri olduğu söylenebilirdi. Jack ile Erin'in Vegas'taki tek gecelik kaçamağı Vegas'ta kalmayıp gerçek bir ilişkiye dönüşünce bundan hiç memnun olmamış, aralarındaki şeyin kötüye gitmesi durumunda Erin'in velayetini *kendisinin* alacağını açık ve net bir şekilde belirtmişti.

Hatta birkaç ay önce bunu belgeyle resmileştirmeye bile çalışmıştı.

Kardeşimle Jack'in, tuvalette saksonun romantizm oranı hakkındaki tartışması devam ederken dikkatim onlardan uzaklaştı.

Çünkü davulcu yine bana bakıyordu.

Ben de ona baktım; beni izlemesini izledim. Gözleri bal sarısı saçlarımdan omuzlarıma kaydı, bohem tarzdaki krem rengi, askılı, triko bluzumda biraz oyalandı ve açık mavi yırtık kotuma doğru indi.

Sonra dudaklarının köşelerinde seksi, edepsiz bir sırıtış belirdi.

Ve vajinal kaslarım, Dr. Kegel'in ayakta alkış tutmasını sağlayacak kadar sert bir şekilde, ihtiyaçla kasıldı.

İçkimden büyük bir yudum aldım ve içerisi iyice sıcak gelmeye başlayınca elimle kendimi yelledim. Çünkü Nelly şarkısında doğru söylüyordu; ortam yanmaya başlamıştı.

Bir dakika sonra, deri ceket giymiş siyah saçlı bir genç adam olan solist herkese geldikleri için teşekkür etti ve iyi geceler diledi. Davulcunun baterinin başından kalkıp bir süre grup arkadaşlarıyla konuşmasını, avuçlarını birbirine vurup gülmesini izledim. Ardından dönüp rahat bir tavırla sahneden indi ve yavaş adımlarla ilerlemeye başladı.

Doğrudan bana geliyordu.

80'lerdeki filmlerden birinin romantik son sahnesindeydik sanki. Silik kız, mezuniyet balosunda kraliçe seçilir ve sonunda erkeği kapar.

"Selam."

Adam yakından çok daha yakışıklıydı. Okyanusları andıran masmavi gözlerinde yeşil ve altın benekler vardı.

"Ben Dean."

Dean.

Güzel bir isimdi. Çapkın, seksi bir erkek ismi. Ona yakışıyordu.

Kendimi sersemce gülümserken ve içten içe tahrik olurken buldum.

"Selam. Ben..."

"Güzelsin." Sesi yoğundu. Son derece ciddi olduğunu kanıtlamak ister gibiydi. "Acayip güzelsin."

Bu sözleriyle eriyip pelteye dönüştüm. İşim bitmişti. Ben bitmiştim.

Tamamen onundum.

Kolay biri olduğumdan değildi ama okyanus gözlü davulcu Dean gerçekten çok iyiydi.

Elimde tuttuğum, büyük kısmı boş kadehe baktı. "Ne içiyorsun?"

"Votka ve Sprite."

"Sana bir tane daha ısmarlayabilir miyim?"

Şehveti unuttum. Birbirinden ilk görüşte etkilenen insanların arasında nabız gibi atan, neredeyse elle tutulur olan çekim gücünü unuttum. Bunun heyecanını ve keyfini unuttum. Kalbim güm güm atar, avuçlarım karıncalanırken uzun zamandır ilk kez pervasız ve genç hissediyordum.

Canlanmıştım.

"Tabii. Bir içki daha çok iyi olur."

~

Dean diğerleriyle de tanıştı ve dördümüz bir süre barda karşılaşan yabancılar gibi takılıp sohbet ettik.

Sonra kardeşim tam da ondan bekleneceği gibi esneyip, "Biz artık eve gidelim," dedi.

Telefonuma baktım. "On bire kadar dayandın. Bu yeni rekorun."

Cumartesi akşamları bile geç saatlere kadar parti yapan bir çift değildiler.

"Suçlu benim." Jack kızıl saçlı kafasının arkasını bitkince sıvazladı. "Onca yıl Steven'ı ev kuşu olmakla suçlayıp başının etini yersem olacağı bu."

Dean'e baktığımda sıcak gözlerinde bir davet gördüm.

"Ben biraz daha kalacağım," dedim kardeşimle sevgilisine. "Sonra Uber çağırıp giderim."

"Tabii kalırsın," dedi Jack. "Sabahtan beri gözlerinizle sikişiyorsunuz. Bunun bir sonucu olmazsa yazık olur."

Erin avucunu alnına bastırdı. "Jack, gözlerle sikişmekten bahsetmeyi kes. Kardeşimi utandırıyorsun."

Jack burnundan alaycı bir nefes verdi. "Utanacak ne var? Gözlerle sikişmek denenip kanıtlanmış bir flört yöntemidir. Sen de ilgimi böyle çekmiştin."

"Seninle ilgilenmiyormuş gibi yaptığım için ilgini çektim." Erin sırıtıp çenesini kaldırdı ve sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Klasik Jedi Akıl Oyunu."

Jack tek kaşını kaldırdı. "Belki ben bu Jedi Akıl Oyunu'nu fark edip ona göre davrandım, yani benimle ilgilenmediğin için seninle ilgileniyormuş gibi göründüm, olamaz mı? Ve belki de... başından beri seninle ilgileniyordum."

Erin gözlerini kırpıştırdı.

Hepimiz gözlerimizi kırpıştırdık.

"İlgileniyor muydun?"

Jack gülümsedi. "Benimle evlenirsen balayımızda söylerim."

Erin kafasını iki yana sallayıp güldü. Sonra bana döndü. "TigerLady yanında mı?"

TigerLady bir savunma aracıydı. Avuç içine tam oturuyordu ve parmak aralarından çıkan keskin, sivri dişleri vardı. Tacizci ahmaklara ciddi hasar verecek bu aracı, otuz dördüncü doğum günümde bana Erin hediye etmişti. Benden sadece on bir ay büyüktü ama abla rolünü çok ciddiye alıyordu.

"Evet, tabii ki." Geçen yaz bir bahçe satışında bulup asıl fiyatından çok ucuza aldığım Louis Vuitton sırt çantama hafifçe vurdum.

Erin, Dean'e baktı. "Darılmaca gücenmece yok. Hoş birine benziyorsun ama Ted Bundy de düzgün bir adam gibi görünüyordu."

Genç davulcu kaygısız ve keyifli bir ifadeyle ellerini kaldırdı.

"Gücenmedim. Ted Bundy konusunda haklısın."

Jack de onunla göğüs göğse gelip sertçe gözlerine baktı ve önce kendi alnını, ardından Dean'in yüzünü işaret etti. "Fotoğrafik hafızam güçlüdür, ahbap." Kafasını bana doğru eğdi. "Bu akşam bizim kızın hoşuna gitmeyen bir şeyler yaşanırsa seni avlar ve aletini duvara çivilerim, haberin olsun."

Vay canına.

İşte *şimdi* utanmıştım. Bir daha asla seks yapamayacaktım.

"Capcanlı bir resim çizdin, tebrikler." Dean kıkırdayarak başını sağa sola salladı. "Dinle dostum, sadece biraz takılıp bir şeyler içeceğiz ve eğlenmemize bakacağız. Sizin kız benim yanımda tamamen güvende, söz veriyorum."

Jack ona bir süre daha baktı, sonra kafa salladı.

Erin bana ayrılık kaygısı yaşayan sarışın bir koala gibi sarıldı; tükettiğimiz alkol yüzünden ikimiz de hafifçe sallanıyorduk.

"Bugün benimle buluştuğunuz için teşekkürler," dedim saçlarına doğru.

"Ne demek! Tekrar tebrik ederim. Senin adına çok mutluyum, Lain."

Sonra Jack'in elini tutup omzunun üstünden el salladı ve bardan ayrıldı.

Dean elini belime koyarak beni bar bankosuna yönlendirdiğinde taburelerden birine yerleştim, o da kolunu cilalı ahşaptan dayanma yerine yaslayıp seslerimizi yükseltmeden konuşabileceğimiz kadar yakınıma eğildi.

"Kız kardeşin neden seni tebrik etti Lainey?" diye sordu.

Adımı böyle söylemesine, heceleri çıkartırken dudaklarının aldığı şekle bayılıyordum. Kıvılcımlar vücudumun dört bir yanını sarıyor, kollarımdan parmak uçlarıma doğru süzülüyordu.

"Yeni işim için. Aslında tamamen yeni bir iş sayılmaz ama bir üst seviyeye geçtiğimi söyleyebilirim." İçeceğimi salladım. "Buraya bunu kutlamak için gelmiştik."

Bira şişesinden büyük bir yudum aldı. "Ne iş yapıyorsun?"

"Her şeyden biraz yapıyorum. Blog yazarıyım, eğlence sektöründeyim. Estetikçi, iç mimar ve yaşam koçuyum. İnsanların hayatlarını en iyi şekilde yaşamalarına yardımcı olmaya çalışıyorum."

Dean bunları kafa sallayarak dinledi. "Yani bir çeşit... gurusun."

"Evet, galiba öyleyim." Gülümsedim. "Kültüme katılmak ister misin?"

"İzinden yürümeyi çok isterdim." Dean taburemin arkasına, kalçama doğru imalı bir bakış attı. "Sırf gidişini izlemek için."

Kaşlarını aşağı yukarı oynattı. Bu söylediği aşırı banal bir tavlama sözüydü.

Ama ikimiz de güldük. Bu adam beni güldürmeyi başarıyordu.

Bundan sonraki her şey çok ama çok kolay oldu.

~

"Eee, Amber Sound ismi nereden geliyor?"

Bir saatin ardından Dean'le hâlâ barda içip muhabbet ediyorduk.

Cevap vermeden önce votka *shot*'ını kafasına dikti. "Şöyle ki... lise ikinci sınıftayken arkadaşlarla bir müzik grubu kurmaya karar verdik. Solistimiz Jimmy, Amber Berdinski diye bir kızla çıkıyordu ve onu yatağa atmak için ölüp bitiyordu. Ama kız ikinci aşamadan ileri geçmesine izin vermiyordu. Bir gün Jimmy'ye, eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsa adını dövme yaptırarak bunu

kanıtlaması gerektiğini söyledi. O da..." Dean omuz silkti. "Bunu kabul etti."

"Yok artık!" dedim keskin bir nefesle.

"Gerçekten de yaptırdı. Hem de kıçına."

Ellerimle gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım."

"Ama Amber yine de onunla yatmadı. Eğer bu konuda gerçekten ama gerçekten samimiyse müzik grubuna onun adını vermesini söyledi."

Parmaklarımın arasından baktım. "O da yaptı, değil mi?"

Dean kafa salladı. "Böylece Amber Sound doğdu."

"Sonra ne oldu? Amber kendini ona teslim etti mi?"

"Hayır." Dean güldü. "İlk konserimizin ertesi gününde Jimmy'nin zavallı kıçına tekmeyi vurdu."

"Tüh." Yüzümü buruşturdum.

"Tabii bizim de artık geri dönüşümüz yoktu. Broşürlerimizi çoktan bastırmış, baş gitaristimiz Doyle'un minibüsünün yan tarafına ismimizi yazdırmıştık." Parmağını kaldırdı. "Hepimiz bundan bir hayat dersi çıkardık. Bir kızın adını asla kıçına dövme yaptırma."

"Ya da bir erkeğin."

"Ya da bir erkeğin, evet." Kafa salladı. "Ve sırf biriyle işi pişirebilmek için müzik grubuna onun adını verme."

"Bilgece sözler." Bardağımı onun bira şişesine vurdum ve buna kadeh kaldırdık.

Votka ve gazozu artık su gibi içiyordum.

"Grubunla lise ikiden beri birlikte misiniz yani? Bayağı uzun bir süre gerçekten."

"Artık sadece yazları bir araya gelip yıllardır sahne aldığımız belirli yerlere turneye çıkıyoruz. Aralarda verdiğimiz molalar birbirimizden bıkmamızı önlüyor."

Şişesinin etiketiyle oynarken büyük, güçlü ellerini, uzun parmaklarını ve fazla uzun olmayan temiz tırnaklarını fark ettim. Acaba bu eller tenimde, vücudumun her yerinde dolaşsa nasıl hissederdim?

Dean bakışlarımı takip edip sanki aklımı okumuş gibi elimi tuttu, avucumu açtı ve parmağının ucuyla hafifçe hayat çizgimi takip etti. Dudaklarımdan minik bir iç çekiş kaçarken gözlerim kendiliğinden kapandı.

Sonra nazikçe bileğime vurdu. Bir ritim tutturmuş gibiydi.

"Şarkıyı tahmin et," dedi kısık sesle.

Gözlerimi açtığımda gülümsüyordu. Dizlerimi titreten, oyuncu, kışkırtıcı bir gülümsemeydi.

"Tahmin et," diye ısrar etti, vurmaya devam ederken.

Gözlerimi tekrar yumup bir dakikalığına konsantre oldum ve şarkıyı buldum.

"Video Killed the Radio Star!"

"Doğru." Gülerek başını salladı. "Aferin sana, Lainey."

Tek gecelik ilişkiler ya da barda erkeklerle tanışıp kaynaşmak daha önce yaptığım şeyler değildi. Pek tecrübem olduğu söylenemezdi. En parlak dönemlerimde 24 saat açık bir mini markette gece vardiyasında çalışmakla, gündüzleri de şamatacı bir erkek bebekle ilgilenmekle aşırı meşguldüm.

Böyle anlık ilişkilerin saçma, ucuz ve tuhaf olacağını düşünürdüm. Fakat bu gecenin nereye doğru gittiğini bilmesem de şu anda gerçekten iyi hissediyordum. Kaygısızdım. Eğleniyordum.

Ve benim için bu da hayatın harika sürprizlerinden biri sayılırdı.

Elimi açarak ona doğru kaydırdım.

"Tekrar yapsana."

Bir saat daha geçtiğinde bar hâlâ capcanlıydı. Marcy Playground'dan "Sex and Candy" şarkısı hoparlörlerden gümbür gümbür yükselirken acaba bu grubun adı da vokalistin mercimeği fırına vermek istediği "Marcy" adında bir kız için mi verildi diye düşünmeden edemedim.

Dean'le sohbetimiz zahmetsizce akıyordu; aynı anda her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyorduk.

"Hayatının sonuna dek tek bir şarkı dinleyebilecek olsan hangisi olurdu?"

Kaşlarını çattı. Bu hareketi bile acayip seksiydi; muhtemelen tebessümünden bile daha fazla hem de.

"Kahretsin, çok zor bir şey sordun."

Sorumdan vazgeçmedim.

"Hayattaki tüm önemli sorular zordur."

Kafasını geriye yatırıp tavana bakarak âdemelmasının kıvrımını ortaya çıkardı. Bu öyle leziz, öyle erkeksi bir manzaraydı ki uzanıp tam orasını yalamak istedim.

Sonra çenesini indirerek beni engelledi. "Tom Petty'nin Hit Şarkıları."

"Bu bir şarkı değil, bütün albüm."

"Cevabım bu."

Pazısını dürttüm. Sanki sıcak, seksi bir kayaya değmiştim.

"Buna hile denir."

"O zaman bana hileci de." Omuz silkti. "Ne yapayım yani?"

Sonrasında birbirimizin ruhunu didiklemeye giriştik... bir nevi.

"Bana nefret ettiğin bir şeyi söyle," dedi Dean, içkisini kafasına dikmeden önce.

"Ne satmak istediklerini sonuna kadar anlayamadığın reklamlardan nefret ediyorum."

Kafasını beni onaylar gibi salladı. "Cidden berbatlar."

"Ya sen?"

"Üstü açılabilir arabalarını, tavanı ve camları tamamen kapalı süren insanlardan nefret ediyorum. Yani... dostum, tarafın belli olsun bir zahmet."

Bunu tüm ciddiyetiyle söylemesi o kadar sevimliydi ki gülmeden edemedim.

Dean derin suların rengini taşıyan gözlerini mest olmuş gibi dudaklarıma dikti.

"Ne harika bir ses." Bana iyice yaklaştı.

"Ne sesi?"

Saçımın bir tutamını alıp düşünceli şekilde parmaklarının arasında çevirdi. "Gülüşünün sesi. Çok güzel gülüyorsun, Lainey."

"Teşekkürler," dedim alçak sesle. "Bütün gün üzerinde çalışıyorum."

Dudakları kocaman bir tebessümle gerildi. Sonra votka şişesini aldı, bar bankosuna birkaç dolar attı ve kafasını kapıya doğru eğdi.

"Buradan gitmek ister misin?"

Tereddüt etmedim. "Evet."

~

El ele tutuşup barın arka tarafındaki otoparka ilerlerken içki şişesinden sırayla yudumlar alıp kıkırdıyorduk. Alkol tıpkı bir zaman makinesi gibiydi; insanı gençleştirip ahmaklaştırıyordu.

Dean beni binadan ayrı bir garajın üstündeki dairenin basamaklarına yönlendirdi. "Beachside Bar'da çaldığımızda burada kalıyoruz ama bugünlerde gruptakiler karıları ve çocuklarıyla otel odalarını tercih ediyorlar. Yani bu akşam seninle ben baş başayız."

Işıkları açıp bir kanepesiyle televizyonu ve bir mini mutfağı olan küçük oturma odasını ortaya çıkardı. Kişilik barındırmayan, boş bir yerdi fakat gayet temizdi.

Dean'in arkasından, ağaçlarla çevrili, karanlık otoparka bakan balkona giden Fransız kapılardan geçtim. Burada da minderli iki koltuk ve jakuzi vardı.

"Güzel yer," dedim gülümseyip kafamı sallayarak.

"Ben hızlı bir duş alacağım. Senin için sorun olur mu?"

Başparmaklarımı kaldırdım. "Hiç olmaz."

Dean telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı ve kendi içeri girerken Amos Lee'yi "Wait Up For Me" şarkısını söylemesi için arkasında bıraktı. Ilık esintinin, ağaçlara vuran ay ışığının, havadaki okyanus kokusunun ve kemiklerimi saran rahatlatıcı hissin tadını çıkararak balkonda dikildim.

Birkaç dakika sonra şarkı değişti ve Dean'in telefonunun hoparlöründen "Boardwalk Angel" notaları yükseldi. Gözlerimi yumup mırıldanarak sözlere eşlik ederken kafamı göğe kaldırdım ve yavaşça dönmeye başladım.

Ta ki onu hissedene dek. Arkamı döndüğümde Dean kapı çerçevesine yaslanmış, sımsıcak bakışlarıyla her hareketimi takip ediyordu.

Üstüne sadece bir kot pantolon geçirmişti ve ıslak saçları koyu sarıya dönüşmüştü. Kol ve göğüs kasları çok güzel kıvrımlara sahipti. Omuzlarındaki minik su damlalarına bakarken birden susadığımı hissettim.

"Selam," diye fısıldadım biraz nefes nefese. Çünkü... *vay canına.*

Dudaklarının köşesi yine seksi bir havayla kıvrıldı.

"Selam."

Dean öne çıkıp aramızdaki boşluğu kapattığında sanki dünyadaki en doğal şey buymuş gibi kendimi kollarına bıraktım. O, parmaklarını sırtımda dolaştırıp beni bedenine bastırırken ben de kollarını okşayıp avuçlarımın altındaki sıcak, pürüzsüz teninin tadını çıkardım.

Ve sonra dans etmeye başladık. Kaldırımlar, karnaval ışıkları ve atlıkarıncada âşık olmakla ilgili şarkı sözleriyle ağır ağır sallanırken etrafımızda öyle büyülü ve hassas bir atmosfer oluşmuştu ki bu anı hayatımın son gününe kadar hatırlayacağımı düşünüyordum.

"Çok güzel bir şarkı. John Cafferty ve Beaver Brown Band."

Dean'in göğsünden yükselen kıkırdamayı hissettim. "Çoğu kişi Eddie ve Cruisers* derdi."

Kafamı iki yana salladım. "Yok, ben dinlediğim müziklerle ilgili bilgileri iyi bilirim."

Dean, sırtıma dökülen saçlarımı okşadı.

"Nasıl müzikler seversin bakalım, güzellik?"

"Bir hikâyesi olan, bana bir şeyler hissettiren ve hatırlatan şarkıları severim. Hayatımdaki tüm önemli anlar için bir şarkım vardır."

"Benim de." Çenesini kafamın tepesine yasladı. "Çocukken, başka şeylere pek anlam yüklemezken bile müzik benim için hep çok şey ifade ederdi."

"Anlıyorum." Başımla onayladım.

Sandal ağacı ve baharat karışımına benzeyen, sıradışı ve erkeksi, kendine has kokusu o kadar güzeldi ki burnumu tenine sürtüp her santimini koklamak istedim.

---

* Bahsi geçen "Boardwalk Angel" şarkısını seslendiren John Cafferty ve Beaver Brown Band adlı müzik grubu, aynı adlı film serisinde Eddie and the Cruisers adlı kurgusal müzik grubunun şarkılarını seslendirmiştir. (ç.n.)

Şarkı bittiğinde gözlerimiz birbirine kilitlendi. Adını fısıldadım çünkü dilimde bıraktığı tadı seviyordum. "Dean..."

Güçlükle yutkunurken bakışlarını yüzümde dolaştırdı.

"Lainey... *Yüce İsa.*"

Sonra dudakları tüm sertlikleri ve sıcaklıklarıyla benimkileri buldu. Elleri saçlarımın arasına dalıp kafamı yana yatırırken ıslak dilinin her darbesiyle omurgamda zevk şimşekleri çaktı.

Hakkında şarkılar yazılan türden, harika bir öpücüktü bu. Seyircileri hararetlendiren film öpüşmelerine benziyordu ve sonsuza dek devam eden inişli çıkışlı bir arka plan müziğini –koca bir film müziği albümünü– hak ediyordu.

"Seni gördüğüm ilk saniyeden beri bunu yapmak istiyordum," dedi beni öperken.

Kuvvetli, becerikli ellerinin arasında pelteye dönmüş bedenimi onunkine yaslayıp içimi çektim.

"Ben de."

Göğüskafesimin üzerinde dans eden parmakları askılı tişörtümü sıyırıp çıkardı. Çıplak karınlarımızın birbirine değmesi ve göğüslerimin onunkine sürtünmesi adeta cennetteymişim gibi hissetmemi sağladı.

"Çalarken düşünebildiğim tek şey buydu. Lanet sahneden inip seni çıldırtana kadar öpmeyi hayal ettim durdum."

Kollarımı boynuna sarıp daha da yakınımda olması arzusuyla onu kendime çektim.

"Evet."

Dean'in belime sardığı kolları demirdendi sanki. Ayaklarımı yerden kesip beni daireye geri taşıdı, sırtımı duvara yasladı ve amansız ereksiyonunu pelvisime bastırdı. Bütün içgüdülerin, bütün düşüncelerin yok olduğu harikulade bir andı ve çabasız samimiyetimiz her yerimi titretiyordu.

Beni öperken yüzümü ellerinin arasında tutmasına, dilini ağzımın derinliklerine daldırmasına, parmaklarını onun için çok kıymetliymişim gibi yanaklarıma sürtmesine bayılıyordum.

Dudakları boynumdan aşağı kayarken, "Lainey, sarhoş musun?" diye sordu.

"Evet." Yanağımı kirli sakalına sürterek verdiği hisler karşısında inledim. "Ama o kadar da sarhoş değilim. Ne yaptığımın farkındayım. Ne istediğimi biliyorum."

İkimiz de nefes nefeseyken Dean sırtını dikleştirip gözlerimin içine baktı.

"Söyle bana." Başparmağını dudağımda gezdirdi. Bana dokunmayı kesemiyormuş gibiydi. "Ne istediğini söyle, hemen gerçekleştireyim."

"Seni istiyorum."

Avucumu karın kaslarının çizgileri arasından pantolonunun önüne kaydırıp imkânsız derecede uzun ve sert aletini avuçlayıp okşadım.

"Bunu istiyorum. Seni içimde istiyorum."

Hırlayarak bana tekrar yapıştı. "Mükemmel cevap."

Dantel sutyenimin üzerinden göğüslerimi öptükten sonra dizlerinin üzerine çökerek karnıma öpücükler kondurdu, kotumun düğmesini çözüp bacaklarımdan aşağı çekiştirdi.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordum çünkü ben de duymak istiyordum.

Bir süre uçuk pembe dantel külotumu izledi.

"Defalarca boşalmanı sağlamak istiyorum."

Bu cümle ve sesindeki ihtiyaç dolu, kaba ton neredeyse oracıkta boşalmama neden olacaktı.

Kalçalarımı kavrayarak beni kendisine çekip külotumu kenara itti ve ağzını üzerime yapıştırdı. Hareketleri kadınlara

bunu yapmayı çok ama *çok* seven bir adamın hareketleriydi. Kıvrımlarımın arasına ıslak öpücükler bırakıyor, diliyle helezonlar çiziyor ve etimi nazikçe ısırıyordu.

Damarlarıma bir sıcaklık hücum ederken zemin ayaklarımın altından yok olmuş gibi hissediyordum. Ya uçacak ya düşecektim. Bir şeylere tutunma ümidiyle tırnaklarımı arkamdaki duvara bastırdım.

Dean'in sesi kısık ve boğuktu. "Tadın lanet olası şeker gibi." Külotumu bileklerime kadar indirip çıkardı ve kafasını kaldırarak yeniden gözlerime baktı. "Benim için bacaklarını aç Lainey."

Bu, hayatımdaki en seksi andı.

Sonrasında gelenlerse bunu aratmadı.

Dean parmaklarıyla kıvrımlarımı aralayıp dilini ağır ağır, aşağı yukarı hareket ettirmeye devam etti. Bir yandan da parmaklarını içime sokup çıkarıyor, sert daireler çiziyordu. Hiç bu şekilde, ayakta orgazm olmamıştım ama Dean bunu gerçekleştirmeye ant içmiş gibiydi.

Parmakları, dili ve dudakları aynı ritimle hareket ediyordu ve karnımın derinliklerinde baş gösteren, uzun zamandır unuttuğum baskı hissi yoğunlaşarak uzuvlarımın her birine yayıldı.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Aman Tanrım."

Kalçam kendiliğinden hareket etmeye başlarken Dean'in saçlarını kavrayıp kendimi yüzüne bastırdım. Hisler giderek arttı ve boğazımdan, porno yıldızlarını bile kızartacak bir inleme yükseldi. Vücudumdaki her bir nokta hazla gerilip zonklarken uçurumun kenarından sert bir düşüşe geçtim.

Ben zeminle buluşamadan Dean diliyle tenimi sıyırarak yukarı doğru çıktı. Beni kucağına alıp öperek yatak odasına götürürken titrek kollarımla ona tutundum. Yumuşak ama serin battaniye dizlerime değerken tırmalama direğine tapınan bir kedi

gibi Dean'e sarıldım ve omuzlarını, göğsünü, ulaşabildiğim her yerini öptüm.

Gövdesinde ıslak bir iz bırakarak karın kaslarına yönelip dilimi üzerlerinde gezdirdim, kot pantolonun altında gözden kaybolan seksi, yapılı V şeklini öptüm. Ardından düğmesini çekiştirip açarak pantolonunu indirmeye giriştim çünkü parmaklarımın arasında hissettiğim devasa ereksiyonunu artık görmek istiyordum.

Tadına bakmak istiyordum.

Pantolonu bir yığın halinde yere düştüğünde karşılaştığım manzara beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Dean'in aleti çok güzeldi. Bir erkeğin cinsel organını güzel olarak tanımlamak aptalca görünüyordu; ama bu gerçekten öyleydi. Üst düzey bir sanat dersine konu olacak ya da çoksatan bir aşk romanında detaylıca anlatılması gereken türdendi. Kocaman, kalın, kadifemsi yumuşaklıkta ve kaya kadar sertti. Ucu sıvısıyla parlıyordu ve onu dudaklarımda, boğazımın derinliklerinde hissetmek istiyordum.

Parmaklarımı üzerine sarıp hafifçe sıktım, sonra başını ağzıma alıp dilimle güzelce ıslattım ve dudaklarımı etrafına bastırarak kafamı aşağı yukarı hareket ettirdim. Bunu ikinci kez tekrar ettiğimde aletinin ucu boğazıma değdi.

"Siktiiiir." Dudakları bir inlemeyle aralandı. "Bu çok iyi."

Sesindeki seksi pürüz beni iyice tahrik edince onu daha da sert emmeye başladım. İkimize de iyi hissettirecek yavaş hareketlerle onu derinlere çekerken aralarında sıcak bir ıslaklık oluşan bacaklarımı birbirine bastırdım çünkü tadı aşırı güzeldi.

Ardından Dean kollarımın üst kısımlarını kavrayarak beni yerden kaldırdı ve dudaklarımı sertçe öptü.

Ağzına doğru birbirine karışan sözcükler mırıldandım. "Bunu hiç yapmadım."

Bu gerçeği bilmesini neden istediğimi bilmiyordum ama yine de söylemiştim. Bu benim için farklı, yeni ve özel bir şeydi.

"Bunu daha önce hiç yapmadım, Dean. Bir kere bile."

"Yapmalısın." Yanağıma, saçlarıma dokundu. "Devamlı yapmalısın. Cidden çok iyisin."

Kahkahalarımız ve uzuvlarımız birbirine karışırken kendimizi yatakta bulduk. Döndük, yuvarlandık, çarşaflara dolandık. Ben, Dean'in harikalar diyarını andıran vücudunun her santimini keşfettim, o da beni bir enstrüman gibi çaldı. Usta parmaklarını bacaklarımın arasında kaydırırken dudaklarını meme ucuma sarıp sertçe emerek bana işkence çektirdi.

Dean bir çoklu görev uzmanıydı ve bu muhteşem bir şeydi.

En sonunda üstüme çıkıp iyice aralanmış bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde durdu. Bir prezervatif alıp ambalajını dişleriyle yırtmasını izlerken, "Bu çok seksiydi," diye inleyip kollarımı ona uzattım.

Bu yepyeni bir porno fetişi olabilirdi; karşımdaki adamın dişleriyle prezervatif ambalajı yırtmasını sabaha kadar izleyebilirdim.

Dean kendinden emin ve özgüvenli bir tavırla aletini avuçlayıp prezervatifi taktı ve ucunu çimdikledi. Açıklığıma değen başı aşırı sert, içime kayan uzunluğu bir o kadar büyüktü. Bedenlerimiz birbiriyle uyum içinde sallanırken ikimiz de uzun uzun inledik.

Tüm duyularım birbirimize bağlandığımız noktaya, onun beni doldurmasına ve benim onu tamamen sarıp ıslatmama odaklandı.

Dean'in kafası geriye doğru düştü. "Amın tam bir cennet." Dengesini sağlamak için kalçamı tutarak kendini içeri itti. "Kelimenin tam anlamıyla cennet."

Sözleri beni bitirdi. Sesine, gözlerinin rengine, gerilen kaslarına, kadınlığımı amansızca işgal eden aletine, uyluklarımın

arasında hissettiğim sert kalçasına bayıldım. İri elleriyle belimi kavrayarak beni kaldırıp tüm uzunluğunu içime alabilmem için açımızı ayarlamasına, omurgasının seksi bir yay çizmesine ve içimde kaybolan penisini izlerken çenesini eğmesine bayıldım.

Bizi yatakta yuvarlayıp beni üstüne almasına da bayıldım.

"Sür beni." Sesi çatallı ve kabaydı. "Sür beni, Lainey."

Buna da bayıldım.

Sırtımı dikleştirip geriye doğru gererek saçlarımın arkamda sallanmasına izin verdim ve kalçamı daireler oluşturacak şekilde hareket ettirip içerideki kaslarımla onu sıktım. Bu şekilde daha da derinlere gireceğini biliyor, her santimini hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Dean büyük elleriyle kıçımı tutup beni ileri geri kaydırmaya başladı. Ağırlaşmış gözkapaklarıyla bana bakması, göğsünün hızla inip kalkması çok hoşuma gidiyor, bana söylediği kadar güzelmişim gibi hissettiriyordu.

İşkenceyi andırsa da çılgın hız trenleri kadar heyecan verici bir zevkle dolu bu deneyimin her saniyesine bayılmıştım.

Dean doğrulup göğsümü yaladı, boynumu öptü. Ardından başımın arkasını tutarak bizi tekrar döndürdü ve üstüme çıkıp pürüzsüz, düzenli itişlerle içime girip çıkmaya başladı.

"Tanrım, bu hissettirdiklerin..."

Beni yatağa bastırıp daha hızlı becerirken her hamlesiyle ciğerlerimdeki oksijeni tüketti.

"Boşalmak üzereyim." Hararetli sesi benimkinin kopyasıydı. "Çok fena boşalacağım."

Beni doruğa yaklaştıran bu sözler oldu.

Gırtlağımdan tiz bir ses yükselirken sırtına tutunup bacaklarımı beline sardım. İçimde bir kasırga oluştu, şiddetle döndü ve büyüdü. *Çok yakın, çok yakın...*

Dean de bunu hissetmişti. İtişlerinin hızlanıp sertleşmesinden, bana yeterince yaklaşamıyormuşçasına kendini iyice bastırıp en derinlerime girmesinden ve sıcak sıvısını ta rahmime değdirmesinden anladım.

Müthiş bir akkor zevk bedenimi sarıp damarlarıma yayılırken gözkapaklarımın arkasında altın yıldızlar patladı. Dean adımı inleyerek son bir kez içime girdi.

Dudaklarımı hafif hafif ısırdığını hissedince üzerimdeki sarhoşluktan kurtuldum ve bir dakika sonra gözlerimi açıp o seksi, edepsiz gülümsemeyle karşılaştım.

"Hemen döneceğim." Burnuma minik bir öpücük kondurdu. "Sakın uyuma."

Altında kıpırdandım.

"Bu aksiyondan sonra bir uykuyu hak ettik bence."

"Hayır." Dirseklerine dayanıp doğrularak hâlâ birbirimize bağlı olduğumuz noktaya baktı.

Kalçasını hafifçe bana doğru itti.

Ve sertleşti.

Tekrar.

İçimde.

"Hareket edemez hale gelince uyuruz. Daha yeni başlıyoruz."

Artık emindim. Geçmiş bir hayatımda mutlaka ama mutlaka çok iyilikler yapmış biriydim.

~

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Dean'in uyumama izin vermesinin üzerinden sadece yarım saat geçmişti. Uyumak istiyordum, uyumaya ihtiyacım vardı, *saatlerce* uyumayı hak etmiştim.

Fakat biyolojik saatim tam bir pislik olduğu için bir kere uyandığımda bir daha dalmam mümkün değildi.

Uzuvlarıma dolanan krem rengi çarşaftan kurtulup yataktan çıkarak uyumakta olan seks makinesini arkamda bıraktım ve giysilerimi bulmak için dairede küçük bir hazine avını tamamladıktan sonra banyoya yöneldim. Lavabonun yanındaki çöp kovasında bir kutu dolusu kullanılmış prezervatifi görünce her birini nasıl kullandığımızı hatırlayarak edepsiz bir kız gibi sırıttım.

İnsan beş yılda bir falan seks yapınca böyle sonuna kadar gitmeliydi kesinlikle. Develer gibi hörgücü doldurmak gerekliydi.

Aynadan bana bakan kadın dağılmış halde olsa da müthiş görünüyordu. Saçları kuvvetli eller tarafından darmadağınık hale getirilmiş, makyajı akmış, dudakları şişmiş, yanakları kızarmış ve... gözleri mutlulukla parlamıştı. Sağ omzumdaki kırmızı ısırık izini fark edince bunun nasıl oluştuğunu da hatırladım. Sırtım Dean'in göğsüne yaslıydı ve bir eliyle mememi kavrarken ağzını omzumdaki bu noktaya bastırıp içimde boşalmıştı.

Yüzümü temizleyip Dean'in diş macununu kullanarak parmağımla dişlerimi fırçaladıktan sonra banyodan çıktım. Sırtüstü uzanmış, bir kolunu kafasının tepesine atıp diğer kolunu karnına koymuştu. Yorgun aleti -uykudayken bile hâlâ etkileyiciydi gerçi- uyluğuna dayanmıştı.

Manyetik bir bağ, kıçımı yeniden yatağa döndürmem için beni itiyordu ama onunla savaştım. Çünkü bu tür seks sonrası sabahlarda ne yapmak gerektiğinden emin değildim fakat terk edilmeden önce terk etmenin en iyi seçenek olduğunu biliyordum. Her şey yolundayken çıkıp gitmek, istenmediğin halde kalmaktan daha iyiydi.

Bu yüzden yatağa oturup genç adamın sevimli bir şekilde dağılmış gür sarı saçlarını okşadım.

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı.

"Selam."

"Selam."

Doğrulmaya yeltendi... ve kendini hemen yatağa bıraktı.

"Kahretsin, kafam hâlâ iyi." Kolunun alt kısmıyla gözlerini kapattı. "Saat kaç?"

Kelimelerim düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. "Çok erken. Ama gitmem gerek. Saat sekizde oğlumu kitap kulübüne götüreceğim."

Dean kolunu indirip gözlerini kırpıştırdı. Beni doğru duyduğundan emin olamıyormuş gibiydi.

"Çocuğun mu var senin?"

"Evet. Daha doğrusu bir ergenim var."

Okyanus mavisi gözleri genişledi. "Harbiden mi?"

Gülümseyerek kafa salladım. "Harbiden."

Boğazını temizledi ama sesi hâlâ çatallıydı. "Ergenler iyidir. Aynı anda hem mükemmel hem de mantıksız bireylerdir."

Kıkırdadım. "Tamamen doğru."

Etrafına bakındı. "Kahve ister misin? Biraz çırpılmış yumurta da yapabilirim istersen. Biraz daha çaba göstersem belki ekmek kızartmayı bile becerebilirim."

İçimi tatlı bir sıcaklık doldurdu. Belki de çıtayı fazla düşürmüştüm ama kız kardeşlerimin senaryolarındaki gibi beni aceleyle kapı dışarı etmek yerine kahvaltı hazırlamayı teklif etmesi çok hoştu. Dean çok hoştu. Hoştan da öteydi.

Ondan çok hoşlanmıştım. Bunu daha önce anlamamış olsam bile şu anda anlardım.

Yine de kafamı iki yana salladım.

"Çoktan Uber çağırdım. Sen yataktan çıkma, uyu. Kahvaltıya kalmam mümkün değil."

Başını yavaşça salladı, yüz ifadesini okumak güçtü. Parmak uçlarını koluma sürttü. "Lainey, dün gece... son derece yoğundu."

Kelimeleri yumuşak, nazikti.

"Öyleydi."

"Ve muhteşemdi." Gözlerime baktı. Güzel dudakları samimiyetle kıvrılmıştı. "Dün gece kahrolası muhteşem bir geceydi."

Tadını hatırlayarak dilimi dudaklarımda gezdirdim. "Gerçekten muhteşemdi."

Bunu takip eden sessizlikte numaramı istemesini, tekrar görüşmeyi teklif etmesini bekledim. Belki bir kahve içmeyi ya da yemek yemeyi önerebilirdi. Şu noktada gelecekte belirsiz bir zaman için *brunch* teklifi yapsa bile havalara uçardım.

Ama hiçbir şey demedi.

Sanırım hissettiğim bağ tek yönlüydü.

Kalbim düş kırıklığıyla sarmalansa da beni etkilemesine izin vermeyi reddettim. Çünkü dün gece cidden mükemmeldi, acayip seksiydi ve daha fazlasını ümit ederek bu anıyı lekelemek istemiyordum.

Telefonum, aracımın geldiğini bildiren sesle çaldı.

"Gitmeliyim."

Dean dirseğine dayanarak doğruldu ve boştaki elini saçlarımın altına geçirip ensemi kavradı. Ellerini üzerimde hissetmek de bayıldığım şeylerden biriydi.

Beni kendine yaklaştırıp son kez, yavaş ve nazik bir şekilde öptü.

Alnını benimkine yaslarken, "Hoşça kal Lainey," diye fısıldadı.

Ona gülümsedim. "Hoşça kal Dean."

Çantamı alıp kapıdan çıktım ve dönüp arkama bakmadım.

Uber şoförüm, Bob Dylan hayranıydı. Ailemin Bayonne'daki evine dönerken yol boyunca tekrar tekrar çalan "It Ain't Me Babe" şarkısı eşliğinde gözlerimi yumup kafamı cama yasladım.

Gıcırtı çıkmamasına dikkat ederek ön kapıyı açtığımda ev sessizdi. Bordo halı döşenmiş basamaklardan çıkıp oğlumu kontrol etmek için odasına gittim.

Mantığım, Jason'ın gayet iyi olduğunu ve uyuduğunu söylüyordu. Ama on dört yaşındaki bir erkek çocuğunun odasına kapıyı tıklatmadan girince geri dönüşü olmayacak şeyler görülebileceğinin bilincinde olsam da bu kurtulamadığım bir alışkanlık, bir anne içgüdüsüydü.

Oğlum iki yaşından beri yaptığı gibi battaniyeye sarılıp yan dönmüş, kozadaki kelebek misali yatıyordu. Benim bal sarısı saçlarımla narin yüz hatlarımı almıştı. Şimdi sırık gibiydi ama vücudunun zamanla dolgunlaşacağından emindim.

Ona babamın soyadını vermiştim çünkü en iyi tercihlerimden biri olmayan kendi babası pisliğin ve ahmağın tekiydi. Jay doğduğunda da sonraki yıllarda da bizimle ilgilenmek istememişti. Gerçi bence bu en iyisiydi zira o kadar aptal birinin çocuğumun hayatında olmasını istemezdim.

Kapıyı yavaşça kapatıp odama geçtim, spor taytla büyük beden bir *sweatshirt* giydim ve mutfağa indim.

Birkaç yıl önce annem horozlarla ilgili her şeye hayran olduğu bir dönemden gelmişti.

Mutfağı çiftlik kırmızısı ve beyazlarla döşemiş, horoz tasvirleriyle doldurmuştu. Bu tarz hiç benlik değildi ancak *Lainey'yle Yaşam* için duyduğum heyecanın büyük bir kısmı buradan geliyordu. İnternet serimi oluştururken kendi evimde –eski tarz bir evde– yaşayacağım, her bir odayı kendi sıradışı stilim ve canlı kişiliğimle dekore edeceğimi hayal etmiştim.

Jason ve ben yaz sonunda taşınacaktık. Sadece bir yıllığına da olsa ilk kez kendime ait bir yere sahip olacaktım ve bu muhteşem bir fırsattı.

Hunterdon County'deki bir bahçe satışında bulduğum horoz şekilli kurabiye kavanozunun kuyruğunu kaldırıp içinden bir çay paketi aldım. O sırada Erin, gri puantiyeli pijaması ve mor tüylü terlikleriyle içeri girdi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum esneyerek.

"Tünelde kaza olmuştu, Jack de trafikle uğraşmak istemedi. Ayrıca eski odamda kalmaya ve amigo kızlık dönemimde aldığım kupaların raflardan bizi izlemesine bayılıyor."

"Ne çarpık zevkleri var. Onunla kesin evlenmelisin."

"Bunu söylemen için sana ödeme mi yapıyor?"

Kafa salladım. "Söylediğim her sefer için beş dolar alıyorum."

Erin masaya otururken beni baştan ayağa süzdü. "Birileri dün gece işi pişirmiş gibi görünüyor. Eve daha yeni mi geldin?"

Keyifle iç geçirdim. Orgazm sayesinde vücudumda salgılanan endorfinlerin etkisi hâlâ sürüyordu.

"İşi pişirmek *ne* kelime? Seksin *her halini* tattım diyelim biz ona. Hızlı ve terli versiyon, edepsiz ve sert versiyon, yavaş ve tembel versiyon. Hepsi de ku-sur-suz-du."

"Senin adına sevindim. Onunla tekrar görüşecek misin?"

"Yok." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Ben de teklif etmedim, o da bir şey demedi."

Bir an için kendime buna üzülme, pişmanlığı ve düş kırıklığını hissetme izni verdim. Sonra bu hisleri üzerimden atıp derin bir nefes alarak toparlandım.

"Zaten şu anda hayatımda çok fazla şey oluyor. Taşınma işleri, Facebook serisi falan..."

"Doğru."

Erin kendine çay hazırlamak için tezgâha gitti. "Bu arada, Jason'la taşınacağınız yer neresiydi?"

Daha önce de dediğim gibi, hayat tam bir sürtüktü fakat asla sıkıcı değildi. Bazı zamanlar da çarpık bir espri anlayışı oluyordu.

"Buranın güneyindeki küçük bir kasaba." Çay fincanımdan yükselen dumanı üfledim. "Lakeside."

2

Dean

Ağustos

Çoğu lise öğrencisi sadece tek bir konuda iyidir. Spor, sanat, akademik konular, ukala olmak, kafayı bulmak, öğrenci yönetiminin saçma politikalarıyla uğraşmak gibi. İyi oldukları konunun ne olduğunu bilir ve aynı yeteneğe sahip diğer öğrencilerle bir araya gelip bir grup oluştururlar.

"Koş, Rockstetter! Çeneni içeri çek, bacaklarını kıpırdat!"

Burada, Lakeside Lisesi'nde öğrenciyken ben pek çok konuda iyiydim ve X-Men'deki mutant adamın duvarlardan geçmesi kadar kolay şekilde gruplar arasında dolaşabiliyordum.

"Ne bok yemeye arkana bakıyorsun?! Gözlerini hedefe kilitle! Sürekli arkanı kontrol etmene gerek yok!"

Bateri çalmayı yedi yaşındayken kendi kendime öğrenmiştim. Bu sayede *grunge* müzik sevenlerle, hapçılarla, müzik gruplarıyla ve tiyatrocu uçuklarla iyi anlaşıyordum.

"Sola yönlen, Jackowitz! Diğer soluna! Blue 22 pozisyonu için sola gitmen gerek! Tekrar dene."

Hoş bir suratım, atletik yapılı bir vücudum vardı. Seksin nasıl mükemmel bir şey olduğunu daha küçük yaşta öğrenmiştim ve Tanrı vergisi, ortalamadan büyük bir alete sahip olmanın yanı sıra onu kullanmayı da iyi biliyordum. Bu da beni yakışıklı, popüler çocuklar grubuna sokuyordu ve özellikle amigo kızların gözdesiydim.

"Hücum hattım nerede? Bu yaptığınıza hat denmez, İsviçre peyniri gibi görünüyorsunuz!"

Becerikli ellerim ve hızlı ayaklarım vardı; bir şeyleri yakalamakta iyiydim. Ve bu kabiliyetim beni sadece bir futbol oyuncusu yapmakla kalmıyor, takımın yıldız tutucusu yapıyordu. Küçük bir kasabada bir futbol tanrısı olarak büyümenin güzel bir şey olmadığını söyleyenler ya her şeyden habersizdi ya da yalan söylüyorlardı. "Para, mutluluk satın alamaz" cümlesi gibi zırvadan başka bir şey değildi bu. Tamam, mutluluğu parayla satın alamayabilirdiniz ancak paranızın olması, mutlu olmayı çok, çok daha kolaylaştırırdı.

"Güzel. İşte bu iş böyle yapılır, Lucas. Aferin sana." Lakeside Lions futbol takımının başantrenörü ve en iyi arkadaşım Garrett Daniels ellerini çırptı, ardından sahadaki takıma seslendi. "Pekâlâ, devam edin bakalım! Gösterin kendinizi!"

NFL'de oyun kurucu olma hayalleri, üniversitedeki bir maçta parçalanan dizi yüzünden mahvolunca Garrett öğretmenlik yaparak da mutlu bir şekilde hayatına devam edebileceğine karar vermişti. Bir süre kaybının yasını tuttuktan sonra kendini toplamış ve yeni bir yaşam planı oluşturmuştu. Dünyadaki en iyi spor dalında antrenörlük yapma şansına ek olarak lisede öğretmen olmaktan, çocukların gözünde tarihi canlandırmaktan da keyif alıyordu. Bunlar onun sözleriydi, benim değil.

"Yirmi dakika mola," dedi Daniels, etrafımızda toplanan terli oğlan sürüsüne. "Su için ve gölgede biraz dinlenin. Sonra bir saat daha çalışıp bugünlük idmanı sonlandıracağız."

Benim için her şey daha farklıydı. *Kalk ve Diren* ya da *Ölü Ozanlar Derneği* filmlerinden ilham almıyor, Mr. Keating gibi genç zihinleri şekillendirme hayaline kapılmıyordum. Benim tarzım bu değildi. Fakat öğretmenlikte maaş iyiydi, avantajlar fazlaydı ve iş saatleri büyük rahatlık sağlıyordu. Yaz tatillerinde boş kalıp çocukluğumdan beri birlikte çaldığım arkadaşlarımla turneye çıkabiliyordum ve futbol takımının hücum ekibi koordinatörü olmak da çimen kokusunun ve ellerimin arasında futbol topunu tutmanın keyfini yaşamamı sağlıyordu. Özetle bu işin hiçbir olumsuz yanı yoktu.

Öğretmenlik, hayatımı tam da istediğim şekilde, karmaşadan uzak ve zahmetsizce yaşamamı sağlıyordu.

Eh, kolaylığı seviyordum, ne yapabilirdim?

Oyuncular soğuk su kutusuna koşarken Jerry Dorfman bana dönüp, "Sen bugün mü döndün?" diye sordu. Kendisi eski deniz piyadesiydi ve şimdi de lisemizde rehber öğretmenliğin yanı sıra asistan hücum antrenörlüğü yapıyordu.

"Dün gece."

Hazirandan ağustosa kadar Amber Sound'la birlikte Jersey kıyılarında turne yapıyor, sezon öncesi futbol idmanlarından hemen önce de kasabaya geri dönüyordum.

"Eee... nasıldı?" Jerry beni dirseğiyle dürttü.

"İyiydi. Güzel bir yaz tatiliydi."

"*İyi* deyip geçme, detaylardan bahset. Artık evliyim. En azından senin yatak hikâyelerini dinleyip azıcık keyifleneyim."

Jerry evlenmeden önce de pek fazla yatak hikâyesinin kahramanı olmamıştı ya neyse.

Geçen ilkbaharda, Lakeside'ın mega feminist görsel sanatlar öğretmeni Donna Merkle'la dünya evine girmişti. Bu adam, mesai saatleri içinde değilse ya da öğrencilerle uğraşmıyorsa domuzun önde gideniydi. Tüm öğretmenler ve öğrenciler, bu ikisinin nasıl olup da bir araya geldiğine hâlâ şaşırıyorduk.

"Ne oldu? Merkle senden kaçıyor mu?" diye sordum.

"Tabii ki de hayır." Avucunu, orta yaş olduğunu belli eden vücudunda kaydırdı. "Karım bu erkek güzeline hayır diyemiyor. Yine de... kuku diyarındaki maceralarını duymaktan zarar gelmez, değil mi?"

Kuku diyarı mı? Karısının ondan kaçmasına şaşmamalıydı.

"Aynen, koç." Yeni beden eğitimi öğretmenimiz ve bıyığı yeni terlemiş antrenörümüz Mark Adams da ona katıldı. "Ben burada okurken senin klozetlerden daha çok kıç gördüğüne dair hikâyeler anlatılırdı." *Wayne'in Dünyası* filmindeki tapınma hareketini yaptı. "Bana o ulu çapkınlık yöntemlerini öğret."

Artık *o kadar da* çapkın değildim.

Lise zamanlarım ve yirmili yaşlarım tamamen farklı bir hikâyeydi.

Bugünlerdeyse tek gecelik, açık ve dürüst ilişkileri tercih ediyordum. Cinsel çıkara dayalı arkadaşlığın, yirmi birinci yüzyılın en iyi icadı olduğuna inanıyordum. Yalan söylemek ya da oyun oynamak bana göre değildi ve ciddi ilişkilere girmiyordum çünkü asla kolay olmuyorlardı.

Fakat küçük kasabalar böyleydi; bir lakap size yapıştı mı peşinizi senelerce bırakmazdı. Değişseniz bile. Gerçi kasaba çapkını olmaktan çok daha kötü şeyler de vardı. Ayrıca hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemezdim.

Bu yüzden, "Aslında bir kız vardı," dedim sırıtarak.

Jerry ellerini ovuştururken Adams yumruğunu havaya salladı. Garrett da yanımızdaydı ancak o, seks hayatımı umursamayı yıllar önce bırakmıştı.

"Ateşli miydi?"

Gözlerim huşuyla kapandı.

"Acayip ateşliydi."

Belime dolanan upuzun bacakları, lanet pamuk şekerden bile tatlı amı, parmaklarımın arasında aşırı güzel görünen ipeğimsi, altın ve bal rengi arası saçları ve kalbinizi yerinden sökebilecek kocaman, masum, ışıltılı ela gözleriyle mükemmeldi.

Ve o gülüşü... Kısık ve uzun kahkahaları insanı içine çekiyor, onunla birlikte gülmek istemesine neden oluyordu.

Adı *Lainey*'ydi.

Soyadını bilmiyordum. Numarasını bilmiyordum.

Bu düşüncenin getirdiği hüsranla göğsümün tam ortasına bir bıçak saplandı. Çünkü o sabah daha uyanık veya ayık olsaydım numarasını isterdim.

Tanrı beni kahretsin.

Genelde yaz tatillerinde bir elmadan tek bir ısırık almak bana yeterdi. Ne de olsa ağaçlar çeşit çeşit meyvelerle doluydu. Fakat Lainey'yi tekrar tatmayı kesinlikle isterdim.

"Yatakta iyi miydi?" diye sordu Adams.

"Kesin ağzıyla harikalara imza atıyordur," diye ekledi Jerry. "Öğürme refleksi olmayan bir kadından daha iyisi olamaz."

Tuhaf bir şey hissettim. Normalde Jerry ve Adams'ın sapık konuşmaları beni rahatsız etmezdi ama sözlerinin Lainey'ye yöneltilmiş olması hiç doğru gelmiyordu.

Lainey'nin tatlı, nahif cazibesi...

Bunu daha önce hiç yapmadım, Dean. Bir kere bile.

... onu korumak ve sahiplenmek istememe neden oluyordu.

"İyi zaman geçirdik." Omuz silkip konuyu geçiştirmeye çalıştım. "Dediğim gibi, güzel bir yazdı."

Jerry ile Adams karşı gelmek için ağızlarını açtılar ama ciddi bir şekilde, "Yeter," diyerek onları susturdum.

Tam o anda, amigo kızlar ekibinin siyah saçlı kaptanı Ashley Bir Şey, sohbetimizi duymazdan gelen Garrett'a doğru koştu.

"Koç D, takım mola vermişken sahada devre arası dans rutinimizin antrenmanını yapabilir miyiz?"

"Tabii." Garrett kronometresini kontrol etti. "On dakika daha molada olacağız."

"Teşekkürler!"

Ashley zıplayarak uzaklaştı ve birkaç saniye sonra altın rengi-mavi formalı amigo kızlar sürüsü sahaya doluştu.

Zamane gençlerinin 80'ler estetiğine ilgisi vardı. O yılların tarzını benimseyip müziklerini dinliyorlardı. Tanrı'ya şükür saç stilleri kısmını atlamışlardı. Teorime göre, ebeveynlerinin anlatıp durduğu, elektronik aygıtların ve sosyal medyanın dünyaya hâkim olmadığı eski moda günlere bilinçaltı bir özlem duyuyorlardı.

Saha hoparlörlerinden Toni Basil'ın "Mickey" şarkısı yükseldi.

Ve amigo kızların dansı başladı.

Fakat... yaptıkları hareketler kesinlikle eski moda değildi.

Kalçalarını sallayıp mini eteklerini savurdular ve sonra... işler biraz daha tuhaflaştı. Parmaklarını ağızlarına götürüp emiyor, arkalarını dönüp kendi kıçlarına –ve ekip arkadaşlarının kıçlarına– şaplak atıyor, kalçalarını kıvırıyor ve koreograf yerine bir direk dansçısından eğitim görmüş gibi bacaklarını havaya kaldırıyorlardı.

"Birazcık rahatsız oldum doğrusu," dedi Jerry, afallamış halde. "Başka rahatsız olan var mı?"

Elimi kaldırdım.

Karısının on beş yaşındaki yeğeni de kıç sallayan dansçıların arasında olan Garrett bana katıldı.

Genç Adams ise kararsız görünüyordu.

Erkek öğretmenler ancak belirli bir yaşa erişince kız öğrencilerine kardeş gözüyle bakıyorlardı. Temelde seksi, genç, güzel ve körpe olduklarını kabul ediyordunuz ancak sizi tahrik etmiyorlardı. Onlara karşı bir çekim hissetmiyordunuz.

Çünkü *çocuk* olduklarını biliyordunuz.

Teknik olarak on sekiz yaşında olmaları ya da çıplak fotoğraflarını lanet beyzbol kartları gibi elden ele yaymaları önemli değildi. Hepsi de hâlâ saf ve toy birer *çocuktu.*

Bazı yönlerden bizim olduğumuzdan bile daha fazla çocuktular.

O sırada kızlar senkronize bir hareketle kazaklarını çıkarıp mini etekleri ve altın rengi bikini üstleriyle kaldılar. Göğüslerinde iri mavi harflerle "Gol" yazıyordu.

"Oha!"

"Tanrım!"

"McCarthy ne cehennemde?" Garrett etrafına bakındı. "Bunun gerçekleşmesine izin vermesinin mümkünatı yok."

O anda tam da lafının üstüne kadın ortaya çıkıverdi.

Michelle McCarthy, sonsuzluğun başlangıcından beri Lakeside Lisesi'nin müdiresiydi. Benden... hatta muhtemelen hepimizden nefret ediyordu. Öğrenciyken bu hiç geçmeyen gerginliğinin eğlenceli olduğunu düşünüyordum ancak şimdi yetişkindim ve onu lanet olası fitnecinin teki olarak görüyordum.

Yanakları olgun domatesler gibi kızarmış Bayan McCarthy, kollarını sallayarak sahaya doğru ilerledi. Silik asistanı Bayan Cockaburrow da itaatkâr bir köle gibi peşinden geliyordu.

"Hayır! Hayır! Kapatın şunu! Kapatın. Şunu. Dedim!"

Müzik sustu ve amigo kızlar yılmış halde ona baktılar.

"Futbol sahasında striptiz yapmak yok!" dedi Bayan McCarthy. "Bayan Simmons nerede?"

Özel eğitim öğretmenimiz Kelly Simmons aynı zamanda amigo kızlar takımının danışmanıydı. Lisede okurken başkalarıyla ilişkimizin olmadığı dönemlerde -bazen de olduğu dönemlerde- deli gibi seks yapardık. O, okulun en seksi kızıydı ve birazcık sürtüktü. Şimdi de okulun en seksi öğretmeniydi ve hâlâ biraz sürtüktü.

"Kocasıyla otoparkta," dedi amigo kızlardan biri. "Evliliklerinde problem falan var galiba."

McCarthy'nin parmağı bir balta gibi havayı kesti. "Her neyse. Az önceki hareketleri bir daha sahada görmek istemiyorum. Kıyafetleriniz üzerinizde kalacak. Siz birer öğrencisiniz, striptizci değil!"

Ashley ayağını yere vurdu. "Striptizciler de insandır, Bayan McCarthy."

"Olabilir ama lisede böyle şeyler kabul edilemez!"

İlk on bir oyun kurucumuz Lucas Bowing yanıma geldi. "Bunda ne sorun var ki? Bence gayet iyi görünüyorlardı."

Yanındaki defans oyuncusu Noah Long da bikini üstlü kızlara hipnotize olmuş gibi bakıyordu. "Aynen. Mickey İ-Y-İ. Çooook iyi."

İkisi de mırıldanarak dans etmeye, ellerini savurup kıçlarına vuruyormuş gibi yapmaya başladılar.

"Tanrı aşkına, kesin şu hareketleri," diye emrettim. "Hem zaten hiç iyi değilsiniz. Şu anda dinlenip su falan içiyor olmanız gerekiyordu. Gidip lanet Gatorade'lerinizi için hadi!"

Long yanımdan ayrılmadan önce çenesiyle beni işaret etti. "Koç, İnek Ekibi sizi arıyor."

Arkamı döndüğümde öğrencilerimden üçünün çitlerde durduğunu gördüm.

Lakeside Lisesi'nin Üstün Başarı Sınıfı ve İleri Seviye Matematik öğretmeni bendim. Yüksek bir IQ'ya sahiptim, hatta

dâhi sayılabilirdim. Bazı erkekler bunu kadınların eteklerinin altına girebilmek için söylerdi ama benim için doğrunun ta kendisiydi.

Lisede okurken iyi olduğum şeylerden biri de matematikti. O zaman da şimdi de matematiğe bayılıyordum. Simetri ve denge benim için çocuk oyuncağıydı, modelleri kolaylıkla tespit edebiliyordum. Denklem çözmek gözlerim için adeta güzel bir senfoniydi. Öğretmenliği seçmemin bir diğer nedeni de buydu.

"İnek Ekibi'ne bulaşmayın." Long'a sert bir bakış attım. "Herhangi birine bir şey yaparsanız sizi sahada kendinizi kaybedene kadar koştururum. Ahmak gibi davranırsanız ahmakların hak ettiği şeyi bulursunuz, emin olun."

Öğrencilerim, diğer öğretmenler tarafından kolay çocuklar olarak kabul ediliyordu. Notlarına önem veriyorlardı, akıllıydılar... ancak aynı zamanda kırılgandılar. Çünkü farklıydılar. Ve şu anda hayatlarında, farklılığı iyi bir şey olarak görmelerinin kolay olmadığı bir noktadaydılar.

Bu yüzden onları koruyup kollamayı kendime görev edinmiştim.

Long avuçları bana dönük şekilde ellerini kaldırdı.

"Yok be, koç. İnek Ekibi çok havalı bence. Mathlete'ler* sayesinde geçen yıl cebirden geçtim."

Mathlete'lerin akademik kulübünün danışmanı da bendim. Bu kulüptekiler, diğer öğrencilere gönüllü olarak dersler veriyor ve matematik yarışmalarında mücadele etmek için okul okul dolaşıyorlardı. Bazı matematik yarışmaları, futbol maçları kadar, belki de daha vahşi geçiyordu.

"Güzel. Bunu herkesin bildiğinden emin ol."

---

* İngilizce "matematik" ve "atlet (sporcu)" sözcüklerinin birleştirilmesiyle oluşturulmuş bu kelime, matematik yarışmalarına katılanlara verilen isimdir. (ç.n.)

Dönüp çite doğru ilerledim.

"Merhaba Koç Walker."

"Selam, Koç W!"

Geçen yılki öğrencilerim Louis, Min Joon ve Keydon bu yıl üçüncü sınıfa geçmişlerdi ve yine sınıfımda olacaklardı.

"Çocuklar." Kafamla selam verdim. "Nasıl gidiyor? Yaz tatilinizin bitmesine daha birkaç gün var. Bugün okulda işiniz ne?"

"Kütüphanedeki özel çalışma odalarının restorasyonunu kontrol etmeye geldik. Müthiş olmuşlar, Bayan McCarthy masraftan kaçınmamış," diye yanıt verdi Keydon.

Min Joon, "Tatiliniz nasıl geçti?" diye sordu. "Grubunuzla sahne aldınız mı?"

"Evet. Tatil her zamanki gibi süperdi. Sizinki nasıldı? Eğlenceli bir şeyler yaptınız mı?"

Çoğu öğretmen, ödevlerini yapmaları için öğrencilerin ensesine binmek zorunda kalırdı. Bense benimkilere, ders çalışmak ya da ödev yapmak *dışında* bir şeylerle ilgilenmeleri için ısrar etmek zorunda kalıyordum. Günlerini dolu dolu, capcanlı geçirsinler ve sınıf birincisi olmadıklarında hayatın sonu gelmiş gibi hissetmesinler istiyordum.

Dışarıdan lakayt görünüyor olabilirdim ama çocuklarımı gerçekten önemsiyordum. Onlar belki de ciddiye aldığım tek şeydi.

"Ben Princeton'da yaz kursuna katıldım," dedi Louis. "Bilgilerim taze kalsın diye."

"Pe-ki. İlgini çeken birileriyle tanıştın mı?"

"Profesörümüz hoş biriydi. Kursun son gününde ona nasıl daha etkin bir eğitmen olabileceğine dair bir strateji listesi verdim."

"Bunun için sana müteşekkir olduğundan eminim."

Tabii bir kibrit alıp listeyi yaktıktan sonra.

"Ben YouTube'daki Sabahlama *challenge*'ını yaptım," dedi Min Joon. "Kırk dokuz saat, otuz yedi dakika uyanık kalarak rekor kırdım."

"Ama uyuman gerek, Min. Bu yaşta uyumak, gelişmen için önemlidir. Bu yüzden bu kadar kısasın, Tanrı aşkına. Biraz uyu, dostum. İnan hiç zor değil."

Keydon'a döndüm. "Sen neler yaptın?"

"Londra'da, Stephen Hawking hologramıyla fizik programına katıldım."

"Yaz tatilini, bilgisayarda yapılmış Stephen Hawking'in eşliğinde İngiltere'deki bir bodrum katında geçirdin ve bundan memnun mu oldun?" diye sordum.

Kocaman gülümsedi. "Acayip iyiydi."

Başparmaklarımı gözlerime bastırdım.

"Size yeterli gelemiyorum. Kesinlikle ama kesinlikle gelemiyorum."

Komiklik ettiğimi düşünerek güldüler.

"Ama sorun değil." Ellerimi çırpıp kendimi topladım. "Bu sene bu konu üzerinde çalışacağız."

"Okulun ilk günü yaz tatili ödevlerinin üzerinden geçecek miyiz?" diye sordu Louis heyecanla. "Aşırı zordu, çok eğlendim."

"Evet," dedim iç geçirerek. "Okulun ilk günü yaz tatili ödevlerinin üzerinden geçeceğiz."

Louis işaret ve serçeparmaklarını kaldırıp dilini çıkararak *heavy-metal* işaretinin inek versiyonunu yaptı.

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapma."

Garrett arkamda düdüğünü çaldı ve futbol takımı sahaya çıktı.

"Benim gitmem lazım. Siz de okuldan hemen ayrılın."

"Peki. Hoşça kalın Koç!"

"Gidin Fortnite dışında bir oyun oynayın," diye seslendim arkalarından. "Gölde yüzün, kızlarla okul dışındaki konularda sohbet edin."

Kafalarını ve ellerini salladılar ama büyük ihtimalle tek bir kahrolası kelimemi bile dinlememişlerdi.

~

"Rockstetter notları konusunda endişeli. Jerry de aynı fikirde. Çocuk parlak bir öğrenci değil maalesef. Özgüven kazanması için asıl derslerinde yardımcı olacak birini ayarlamalı, programına birkaç tane de seçmeli ders eklemeliyiz. Sezon boyu maçlara çıkabilmesi için notlarını yüksek tutması gerek."

İdmandan sonra ben, Garrett ve Garrett'ın karısı Callie birlikte ofisinde takılıyorduk.

Garrett ile Callie, lisedeyken okulun en popüler çiftiydi. Sözlükte gerçek aşka dönüşen ilk aşk için bir kelime olsaydı ikisinin fotoğrafı hemen yanına basılırdı.

Callie üniversite için şehir dışına gittiğinde ayrılmış olsalar da birkaç yıl önce kasabaya geri döndüğünde kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Şimdi evliydiler ve nesillerini sürdürme konusunda hiç vakit kaybetmemişlerdi. Benim süper ötesi olduğumu düşünen, Will adında, on sekiz aylık mükemmel bir oğulları vardı ve iki numaralı Bebek D de yoldaydı.

Garrett masadaki kâğıtlardan kafasını kaldırdı. "Ne diyorsun Cal? Rockstetter'ı sınıflarından birine alabilir misin?"

San Diego'da yaşadığı yıllarda bir tiyatro şirketinde çalışan Callie, şu anda Lakeside'da drama öğretmeniydi.

"Ne yani? Sen şu anda dramanın gerçek bir ders olmadığını mı söylüyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu; klasik kızgın kadın duruşu. Böyle anlarda bana, kıçınızı ısırmadan önce dişlerini gösteren köpekleri anımsatıyorlardı.

"Öyle demek istemedim."

"Dersimin kolay lokma olduğunu mu düşünüyorsun?"

Garrett, karısına yalan söylemek istemeyen ama doğruyu söylerse haftalarca sakso keyfi sürememekten korkan her erkek gibi tereddüt etti.

"Beeeeelki?"

"Benim dersim, duygusal ve entelektüel sınırları zorlayan, emek isteyen bir ders. Çocukların konfor alanlarından çıkmasını sağlıyor."

"Elbette ki öyle." Garrett kafa salladı. "Ama..."

İnsanın başını her lanet seferde belaya sokan da bu "ama"lardı işte.

"... sadece sahnede hoplayıp zıplayıp dans ediyorlar. Roket bilimi değil sonuçta."

"Sahada top peşinde koşturmak da roket bilimi değil."

"Bir dakika, bir dakika. 'Top peşinde koşturmak' derken?" Arkadaşım kalbinin kırılmasına engel olmak ister gibi elini göğsüne götürdü. "Yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun sen?"

Callie gözlerini devirdi. "Hayır Garrett. Bence sen yerçekimi ve itici güç uzmanısın."

"Teşekkür ederim."

"Ve kolun, takımını mutlak zafere ulaştıran ölümcül, keskin bir silah."

"Şimdi oldu." Garrett sırıttı. "Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Bir an endişelenmeme neden oldun bebeğim."

Callie masadan aşağı atladı. "McCarthy'yle konuşurum. Rockstetter'ı dördüncü periyottaki drama dersime alabilirim ama oyunlara katılmak zorunda. Sahnede her zaman fazladan kişiye ihtiyacımız oluyor."

Elimi kaldırdım. "Ben de ona ders verecek sabırlı birkaç kişi bulurum."

Callie kafasıyla onaylayıp kocasına döndü. "Şimdi gidip Will'i annenlerden almam lazım. Eve dönerken Whole Foods'a uğrayıp akşam yemeği için bir şeyler alacağım."

"Whole Foods'tan mı alışveriş yapıyorsun?" diye sordum sırıtarak.

"Evet. Her zaman."

İnsanların alışverişlerini yaptıkları yerin onlar hakkında çok şey söylediğini düşünüyordum. Ağırbaşlı işçi sınıfı, öğretmenler, polisler ve eve dönerken üstleri başları sabah çıktıkları kadar temiz olmayan tüm çalışanlar genelde ShopRite, Krogers, Acme ve belki Foodtown gibi, nispeten küçük marketlerden alışveriş yaparlardı. Sonra Wegmen'ciler ve Trader Joe'cular vardı; ev hanımları, yoga derslerine katılanlar, dadılar bunlardandı. Son olarak da Whole Foods müdavimleri geliyordu; beklentileri son derece yüksek kişiler, veganlar, glütensiz beslenenler, yaşam koçları ve kişisel antrenörlerle çalışan sanatçılar ve görünüşe göre... Callie'ler.

Garrett burun kemerini sıktı çünkü onu neyin beklediğini adı gibi biliyordu.

"Kafeye falan gittiğinizde organik avokadolu kinoa salatalarınızı yerken birbirinize göz süzüyor musunuz?"

Callie kaşlarını çattı. "Bazen. Neden?"

En yakın arkadaşıma baktım. "Ne sevimli, D. Kombuça-sever olduğunu bana neden hiç söylemedin bakayım? Artık doğum gününde sana ne hediye alacağımı biliyorum."

Garrett bana hareket çekti.

"Ne tuhafsınız ya." Callie kocasına bir öpücük verip ofisten çıktı.

Daniels'a dönüp kafamı salladım. "Bir Whole Food müdavimiyle evlenmişsin, dostum."

"Aynen." Kafasını yana eğip ofis kapısının ötesindeki koridorda ilerleyen karısını izlerken Garrett'ın yüzünde, Callie Carpenter'ın kasabaya geri döndüğü günden beri hiç silinmeyen şapşal gülümsemesi vardı. "Hayatım boyunca yaptığım en iyi şeydi."

~

Okulun ilk günü için her şeyin eksiksiz olduğundan emin olmak adına sınıfımı kontrol ettikten sonra aracıma atlayıp eve yollandım ve ana caddeden geçerken Oliver Munson'a korna çalmayı ihmal etmedim. Ollie, Lakeside'ın demirbaşlarındandı. Çocukken beyin sarsıntısı geçirmişti ve şimdi günlerini evinin ön bahçesinde oturup gelen geçene el sallayarak geçiriyordu. Kulağa üzücü gelse de aslında durumu hiç kötü değildi; Ollie mutlu ve rahattı, bütün kasaba böyle düşünüyordu.

2. Cadde'deki, doğduğumdan beri yaşadığım Buhran Dönemi tarzı evin garaj yoluna girdim. Lakeside'daki çoğu ev gibi benimki de eskiydi ama bakımı için çaba gösteriyordum. Çimenler biçilmişti ve çatı sapasağlam, beyaz boyalı dış cephe pürüzsüzdü. Ön kapıdan girip anahtarlarımı antre masasına attıktan sonra tamamen sessiz ve hareketsiz kaldım.

Bekledim. Dinledim.

Başdüşmanımın sinsi adımlarını belki duyardım.

Onu oturma odasının bir köşesinden gizlice bana bakarken buldum. Gözleri bir çift sarı kehribar gibi parlıyordu ve kürkü bir canavarın ruhu kadar siyahtı.

Lucy –ya da kısaca Lucifer– benden hoşlanmayan tek dişiydi.

Büyükannem onu birkaç ekim önce, acınası şekilde miyavlayıp mırlarken bulmuştu ve o günden beri kediyle aramızda Güller Savaşı yaşanıyordu. Ben onu eşyalarımdan uzak tutmak için elimden geleni yaparken o odama girip yastıklarımı yırt-

mak ve ayakkabılarıma işemek için yeni yeni yöntemler buluyor, büyükannemin bakmadığı zamanlarda kıçımı tırmalamaya çalışıyordu. Henüz bulaşmadığı tek şey bodrumdaki baterimdi. Bunun kırmızı çizgim olduğunu biliyordu; o davullardan birine tek bir tırnağını bile değdirirse köpek parkına tek yönlü bilet kazanacağının farkındaydı.

Lucy tısladı ve diş yerine kullandığı keskin iğneleri ortaya çıkardı.

Ben de ona her iki elimle işaret çektim.

"Sen mi geldin Dean?" diye seslendi cılız bir ses yukarıdan.

"Evet nine, benim."

Bugünlerde büyükannemle yaşıyordum. Daha doğrusu o benimle yaşıyordu. Beni büyütüp yetiştiren oydu ve bunu ne zorluklarla yaptığını bildiğim için şimdi kolay bir hayat yaşadığından emin olmak istiyordum. Artık vücudu küçülüp buruş buruş olmuştu ama eski ateşinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Bir gözümü Lucy'nin üzerinde tutarak mutfağa geçip kendime bir bardak portakal suyu doldurdum.

"Ben de tam çıkıyordum," dedi büyükannem, ayağını sürüyerek mutfağa girerken.

"Nereye?"

"Egzersiz yapmak için huzurevine gidiyorum."

Siyah taytını, tişörtünü, bacaklarındaki Jane Fonda döneminden kalma tozlukları ve buruşuk ellerindeki fuşya ağırlıkları fark ettim.

"Egzersiz mi?"

"Evet. Workout World'deki şu tatlı kız bize ağırlık kaldırmayı filan öğretmek için gelecek."

Elimle ağzımı ovuşturdum. Bizim ihtiyar, kendisine gülünmesinden hoşlanmazdı. Ve seksenli yaşların sınırlarını zorluyor

olsa da karşısında ukalalık edenlerin kulaklarını çok fena acı verecek şekilde çekmekten asla geri kalmazdı.

"Ağırlık çalışacaksınız, ha."

"Aynen öyle." Vücutçu pozu alarak eski *Saturday Night Live* skecindeki Hanz ve Franz'ın aksanıyla konuştu: "Bizi şişirecek!"

Spor ayakkabısını bağlamak için yavaşça eğilip zorlanınca önünde çömelip ona yardım ettim.

"Genç kız vücudumu korumam lazım," diye açıkladı. "Dul Anderson, Delilah Peabody'ye alıcı gözle bakmaya başladı."

Lakeside'ın ihtiyar topluluğunda ne ararsan vardı. Drama, çeteler, kart zamparalar, kötü kızlar... Tıpkı liselerdeki gibiydi ama bunlarda kalp pili vardı.

Doğruldum. "Dul Anderson'a söyle, kalbini kırarsa kıçını fena tekmelerim."

Gerçi Dul Anderson dediği adam, yüz yaşında falandı.

"Ya da... bastonunu çalarım."

Büyükannem yanağımı okşadı. "Söylerim, Deany."

Dışarıda korna sesi yükselince, "Ayy! Otobüs geldi," diyerek ağırlıklarını kaptığı gibi sıçrayarak kapıya gitti.

"Ben markete gideceğim," diye seslendim arkasından. "Bir şey istiyor musun?"

"Liste buzdolabında asılı."

Listeyi almak için buzdolabına doğru gittim ve ön kapının kapanma sesi mutfağa ulaşır ulaşmaz Lucy birdenbire belirip günlerce kâbuslarıma konuk olacak tiz bir çığlıkla bacağıma atladı.

Ama daha önce de dediğim gibi hız benim işimdi, bu yüzden yırtıcı pençelerinden tam zamanında kaçtım.

"Bugün olmaz, Lucifer," diye dalga geçtim arka kapıya giderken. "Bugün olmaz."

Lakeside'daki Stop & Shop bazı zamanlar tam bir mezunlar toplantısı ya da okul etkinliği mekânı oluyordu. Öğrencilere, velilere ve eski sınıf arkadaşlarına rastlayınca şaşırmıyordunuz.

Bu akşam normalden farklı olarak içerisi sakindi. Kimseyle karşılaşmayacağımı düşünüyordum ama kasa sırasındayken arkamdan tanıdık bir ses geldi.

"Selam, Pislik."

Debbie Christianson ve ben, lise üçteyken bir aylığına çıkmıştık. Benden çok hoşlanıyordu ama ailesinin şehir dışında olduğu bir akşam verdiği ev partisinde beni biriyle yiyişirken yakaladığında her şey bitmişti. En yakın arkadaşıylaydım. Onun odasındaydım. Ve onun yatağındaydım.

Lisede tam bir çapkın olduğumu söylemiş miydim? Hatta "adi" kelimesi beni tanımlamak için daha doğru olurdu.

Ama insan zamanla öğreniyor ve büyüyordu.

Mezuniyetten sonra Debbie de ben de Rutgers Üniversitesi'ne gidince sorunlarımızı çözmüş ve iyi arkadaş olmuştuk. Birbirinden herhangi bir şekilde çıkarı olmayan arkadaşlar tabii.

"Debs! Nasıl gidiyor?" Onunla kucaklaştıktan sonra kucağındaki sarışın çocuğa parmağımı salladım. "Merhaba küçük hanım."

"İyi. Her şey iyi gidiyor. Wayne şehirde yeni bir iş buldu, ben de bu minik kuşla daha fazla vakit geçirebilmek için Gunderson's'ta tam zamanlı değil yarı zamanlı çalışmaya başladım." Kızını kucağında zıplattı. "Senden n'aber? Lakeside Lisesi'nde yeni bir yıla hazır mısın? Futbol takımınızın süper olduğunu duydum."

"Evet." Kafa salladım. "Gerçekten güzel bir yıl ola..."

Cümlem yarıda kesildi çünkü müşteri hizmetleri bankosundaki bir şey dikkatimi çekmişti.

Daha doğrusu *biri*.

Kasabada hiç görmediğim bir kadındı. Güzel bacakları, mükemmel kıçı ve beline kadar uzanan altın rengi bukleleri geçen yazın hayaleti gibi bana sesleniyordu.

Saten kadar yumuşak o tutamların parmaklarımın arasında nasıl kaydığını hatırlayınca elim seğirdi. Ve göğsüme tuhaf bir his hücum ederken ona doğru bir adım attım.

Ama sonra kadın yana döndü ve yüzünü gördüm.

O tuhaf his dondu, çatladı ve binlerce parça halinde yere dağıldı.

Çünkü sandığım kişi değildi. Tanıyamadığım çılgın, mantıksız yanım o olmasını *ummuştu* ama hayal kırıklığına uğramıştı.

Debs bir resepsiyondaki kadına bir bana baktı. "İyi misin Dean?"

"Evet." Silkindim. "Evet. Sadece... garip bir yaz tatili geçirdim. Ama artık iyiyim. Beni bilirsin."

"Tabii." Debbie yavaşça kafa salladı. "Bilmez miyim?"

Üniversitedeyken Debs, eğer bir gün bir kıza âşık olursam bunun Washington'daki şu devasa kızılağaçlardan birinin kökten kesilmesini izlemek gibi destansı bir şey olacağını, bu olurken en ön sırada oturmak istediğini söylerdi.

Kasadaki görevli kız alışverişimin tutarını söyleyince ödememi yapıp poşetlerimi market arabasına doldurdum ve dönüp Debbie'nin omzunu hafifçe sıktım.

"Seni görmek güzeldi. Kendine iyi bak."

"Sen de, Dean." Kızının elini tutup bana doğru salladığında tatlı bücür sırıttı. "Görüşürüz."

Otomatik kayan kapılardan çıkarken içten içe kendimi tokatladım.

O kızı aklımdan çıkarmalıydım. *Tek* gecelik bir şeydi sonuçta. Tamam, aklımı başımdan alan, muhteşem ötesi bir geceydi.

Lainey'yi becermek güneş ışığı ve gökkuşağı gibiydi. Zorlu bir maçta güzel bir galibiyet almak gibiydi.

Ama onu bir daha asla göremeyecektim.

Bu yüzden de onu unutmalı ve yatağa atacak birini bulmalıydım. Kafayı rahatlatmanın en iyi yolunun vücudun daha aşağılardaki kısmını rahatlatmak olduğunu herkes bilirdi. Konfüçyüs buna benzer bir şey söylemişti.

Bu hafta sonu Chubby'e uğramayı aklımın bir köşesine yazdım. Orada şansım her zaman yaver giderdi. Ya da Kelly'ye mesaj atabilirdim. Kocasından gerçekten ayrılıyorsa birlikte takılmak bize ilaç gibi gelirdi. Tıpkı eski zamanlardaki gibi.

3

Lainey

Ağustos

İnşaatçıların evi yaşanabilir hale getirmesi iki ay almış olsa da zaman su gibi aktı ve taşınma günü gelip çattı. Sabahın erken saatlerinde, güneş ufukta yavaş yavaş belirirken Jason'la birlikte dönemeçli Miller Sokağı'nda ilerledik ve önümüzdeki bir sene boyunca evimiz olacak binanın garaj yoluna girdik.

Etrafı tamamen verandayla çevrili, sömürge dönemi tarzındaki üç katlı ev üç yüz yaşında falandı ve camlarıyla kapıları on yıllardır tahtalarla kapanmış halde duruyordu. Fakat eskiden tuğla döşeli olan cephesine şimdi neşeli tereyağı rengi kaplama döşenmiş, yerden tavana pencerelerin kenarlarıyla panjurları parlak beyaza boyanmıştı. Ev göl kenarında olduğu için sıcak ve davetkâr bir denizci temasına sahip olmasını istiyordum.

Kamyonetten inip Jay'le yan yana durarak evi inceledik. Mahalle sessizdi ve gölün üzerindeki sabah pusu eve doğru ilerleyip etrafını sarmıştı. Yalnız bir kaz gökyüzünde süzülüp suya değerek gölde minik kıpırtılar oluşturdu.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

Oğlum ela gözlerini etrafta dolaştırdı. "Korku filmi setine benziyor."

Dokuz yaşındayken *13. Cuma* film maratonunu izlemesine izin vermek anne olarak verdiğim en akıllıca karar değildi sanırım.

Gerçi o söyleyince ben de fark etmiştim; arazide cidden Camp Crystal Lake havası vardı. Arka taraftaki iskele ve çatı katındaki yuvarlak pencere de *Amityville Horror*'dan fırlamış gibiydi.

"Çok fazla ağaç var," dedi Jaybird.

Bayonne kasabadan çok kent gibiydi. Lakeside ise iki saat uzaklıkta olmasına rağmen oradan tamamen farklı, daha kırsal bir yerdi.

"Ağaçlar iyidir. Zamanla alışırsın." Ev anahtarlarını salladım. "Hadi gidip içeriyi kontrol edelim ve eşyalarımızı taşıyalım. Diğerleri gelmeden önce yerleşip kayıt yapmak istiyorum."

Arka koltuktan bir kutu almak için kamyonete uzandığımda mideme bir bulantı dalgası çarptı.

Son zamanlarda çok fazla kahve içiyordum ve midem bundan hiç memnun değildi. Orta konsoldan zencefil yağı şişemi alıp kokladım, sonra midemi yatıştırmak için dilime bir damla damlattım. Esansiyel yağlar tanrılardan bize mükemmel bir hediyeydi.

Oğlumla kutularımızı antreye bırakıp ev turuna çıktık. Parıldayan ahşap parkeleri, açık kat planı ve pencerelerden dolan doğal ışığıyla göz alıcı bir evdi. Mutfaktaki son teknoloji beyaz eşyalar dışında içeride hiç mobilya yoktu ki asıl amaç da zaten buydu. Bazı eşyalarım, videolarımda ürünlerini göstermem için firmalar tarafından gönderilecekti fakat izleyicilerim için daha gerçekçi ve ulaşılabilir kılmak adına mobilyalarımın çoğunu bahçe satışlarından ve Craigslist'ten satın almayı ya da kendim yapmayı planlıyordum.

Tavan pervazları orijinal halinde kalmıştı ve bembeyaz duvarlar benim tarafımdan hayata döndürülmeyi bekleyen boş sayfalardı.

Ben Dr. Frankenstein'dım –tabii daha güzel haliydim– ve bu ev, benim canavarım olacaktı.

Kıvrımlı meşe merdivenden ikinci kata çıkarken Jason, "Aa, şimdi aklıma geldi. Dün gece vadesiz hesabını kontrol edip biraz hesaplama yaptım," dedi.

"Yapmak zorunda değilsin demiştim ya."

"Biliyorum." Omuz silkti. "Ama yapmayı seviyorum."

Jason, on dört yaşındaki bir ergenin vücuduna sıkışmış ihtiyar bir adam gibiydi. Eskiden, yetişmesinde annemle babamın çok etkisi oldu diye endişelenirdim ama artık oğlumun yaşlı bir ruh olduğunu anlamıştım.

"İlk ödeme Facebook'tan geldi," diye ekledi. "Bayağı iyi bir miktar. Bence bir para piyasası fonuna yatırıp portföyümüzü çeşitlendirmeliyiz. Belki üniversite eğitimim için de hesap açabiliriz. Bir araştırayım."

Ayrıca zeki bir çocuktu. Nereden aldığını bilmediğim etkileyici bir zekâya sahipti. Ben okulda fena değildim fakat Jason'ın olayı okulla alakalı çalışmalar ve derslerdi. Bu konuda doğuştan gelen bir yeteneği vardı.

Bayonne'dayken okulda zorbalığa uğramıyordu –eğer başına böyle bir şey gelse yapanları bulup kafalarını kırardım– ancak tek başınaydı. Diğer çocuklar onu anlamıyordu. Bir grubu ya da çetesi yoktu. Lisedeki üçüncü yılının başında yeni bir yere taşınmayı bu yüzden sorun etmemişti.

Ben de taşınmanın onun için iyi olacağını, burada kafasının uyuşacağı birilerini bulacağını hissediyordum.

"Vay canına. Burası benim odam olabilir mi?"

Evde beş yatak odası vardı ve şu anda koridorun sonunda, ana yatak odasının hemen karşısındaydık. Bu odanın kendi banyosu vardı ve Jaybird'üm için daha önemlisi, göle bakan bir pencere sekisi bulunmasıydı. Jason okumaya, ders çalışmaya bayılırdı. E-okuyucusu ve çevrimiçi ders kitaplarıyla burada saatlerini geçirdiğini şimdiden hayal edebiliyordum.

Odayı nasıl dekore edeceğimi gözümde canlandırırken kafamı salladım.

"Renk olarak griye kaçan maviye ne dersin? Duvara raf olarak birkaç tane krem rengi, geniş kürek ve rüstik bir dümen asabiliriz. Kasabada bir marangoz var. Dükkânına uğrayıp yatak başını ve belki çalışma masanı yapabilmem için elinde fazladan parçalar var mı diye sorabilirim."

Küçükken babamın minik yardımcısıydım. Paramız her zaman kısıtlı olduğu için el becerisini kullanarak devamlı bir şeyler üretirdi. Bana da elektrikli aletleri nasıl kullanacağımı, evdeki eşyaları nasıl tamir edeceğimi, nasıl araba bakımı yapacağımı öğretmiş ve el becerisi olan birine dönüşmemi sağlamıştı.

Oğlum kocaman gülümsedi ve tam orada, o anda günüm şenlendi.

"Süper olur."

~

Arka bahçenin masasını, sandalyelerini ve dekor eşyalarını yerleştirmem bir saatten biraz uzun sürdü. Daha sonra *Lainey'yle Yaşam* Instagram ve Twitter hesaplarıma atmak için birkaç fotoğraf çektim, ardından tripodumu ayarlayıp internet serimin ilk canlı yayını için telefonumu üzerine yerleştirdim.

Bazı videolarımı önceden kaydedip düzenledikten sonra paylaşıyordum ancak bunu canlı yapmak istemiştim. Böylece

Yaşamcılar bu anın samimiyetini benimle birlikte deneyimleyebilecekti. Takipçilerimin beklentisinin benimle bağ kurmak olduğunu biliyordum. Yaptıklarımın, tecrübe ettiklerimin, yaşamımın bir parçasıymış gibi hissetmek istiyorlardı. Bir bakıma gerçekten de öyleydiler.

Sarı buklelerimden birini kulağımın arkasına sıkıştırıp merceğe baktım ve kaydet tuşuna bastım.

"Selam Yaşamcılar! Büyük gün sonunda gelip çattı! Yeni evime taşındım! Size az sonra etrafı göstereceğim ama önce taşınma lojistiğinden biraz bahsetmek istiyorum. Bunu yapmış olan herkes taşınmanın nasıl bir kâbusa dönüşebileceğini, iyi bir nakliye firmasının fiyatlarının ne kadar yüksek olduğunu bilir. Sizler için her zaman en uygun seçenekleri bulmayı kendime görev edindiğimden, taşınma maliyetini azaltma konusunda ipuçlarıyla geldim. Burada kilit noktası... taşınma partisi düzenlemek! Tüm arkadaşlarınızı ve ailenizi arabalarına atlamaya ve size yardım etmeye teşvik ediyorsunuz, bu kadar basit! Öncesinde kutularınızın hepsine etiketler yapıştırıp kimin arabasına hangi eşyanın yerleştirileceğini belirliyor, böylece her şeyin araçlara sığdığından emin oluyorsunuz. Sonrasında yeni evinizde parti yapacağınıza söz verirseniz size yardım etme konusunda çok daha heyecanlı olacaklardır. Taşınma işini eğlenceli hale getirmeniz tereddüt etmeden gelmelerini sağlayacaktır."

Telefonumun arkasına geçip arka verandada hazırladığım parti alanını gösterirken bir yandan da canlı yayınımı izleyenlerin sayısına göz attım. Daha öncesinde pazarlama kampanyası yaptığım için insanlar zaten hazırda bekliyor olmalıydı ki izleyici sayısı çoktan yüz bini aşmıştı ve giderek de artıyordu. Sponsorlarım buna bayılacaktı.

Katlanır sandalyelerle masaya odaklanarak kamerayı yakınlaştırdım ve arka planda konuşmaya devam ettim.

"Size her zaman söylediğim şeyi hatırlayın: Salaş ve salaş-şık arasındaki tek fark, sizin gösterdiğiniz çabadır. Geçen ay bir garaj satışında bulduğum bu minderli katlanır sandalyeler deniz mavisi olduğu için bugünkü renk şemam deniz mavisi ve sarılardan oluşuyor. Bunlara, farklı desenlerdeki bu muhteşem krem rengi sofra takımını ekledim ve limonların da..." Görüntüyü, katlanır masanın ortasına özenle yerleştirdiğim cam limon kâselerine odakladım. "... mükemmel bir renk patlaması oluşturmasını sağladım."

Telefonumu yeniden koltuğuma döndürüp oturdum ve önceden doldurduğum, üzeri buğulanmış cam limonata sürahisini elime aldım.

"Meyveleri dekorasyon objesi olarak kullanmayı çok seviyorum. Renkleri harika görünüyor, ayrıca uygun fiyatlı ve pratik bir seçim oluyor. Bugünkü taşınma yardımcılarımdan yaşı küçük olanlara limonata, yetişkinlereyse..." *The Price is Right* yarışma programının sunucusuymuşum gibi masadaki votka şişesini işaret ettim. "... limonatalı votka kokteylleri hazırladım! Bugün tadını çıkaracağımız votka Grey Goose'un cömert hediyelerinden biri. Bu kokteylin dışında sevdiğim içeceklerden bir diğerinin de birkaç damla misket limonu eklenmiş votka ve Sprite olduğunu söylemeden geçemeyeceğim."

Dudaklarımda votkanın bıraktığı tadı hatırladığımda kısacık bir an için dikkatim dağıldı. En son votka içtiğimde nerede ve kiminle olduğum aklıma gelmişti.

Orgazm sonrası stres bozukluğu yaşıyordum sanki.

Gerçi bu, Dean'in ilk aklıma gelişi değildi. Son aylarda onu sık sık hatırlıyordum ama daha öncekilerde hep yaptığım gibi bu sefer de anıları bir kenara atıp kendimi ilerlemeye zorlamalıydım.

Kameraya gülümsedim. "Başarılı bir taşınma partisi düzenlemenin bir başka yolu da ambiyansı ve dekorasyonu tutturmaktır.

Fazla vakit alan ya da fiyatı yüksek olan şeyler yapmanıza hiç lüzum yok."

Telefonumu alıp verandayı çevreleyen uzun çalılarla ağaçlara doğru yürüdüm. Dalları, yıldız şekilli parlak süsler ve yanıp sönen ışıklarla süslemiştim.

"Bu güneş enerjili ışık dizilerinin tanesini Kendall'dan 2.99 dolara satın aldım. Videonun ardından yorumlara bir kupon kodu bırakacağım. Bir de bu küçük güzelliklerimiz var."

Altın rengi yıldızlara *zoom* yaptım.

"Bunları ucuzcu dükkânında yüzde yetmiş beş indirimle buldum. Eğer size yakın yerlerde bulamazsanız bir benzerini yapmanız çocuk oyuncağı."

Köşeye, malzemelerimin beklediği tepsili sehpaya doğru ilerledim.

"İşe, boş bir kartona yıldız çizmekle başlıyoruz. Unutmayın, Yaşamcılar asla kartona para ödemez. Marketlere veya diğer dükkânlara, ellerinde fazladan karton kutu var mı diye sorabilirsiniz. Ardından simimizi alıyoruz ki sime nasıl bayıldığımı zaten biliyorsunuz." Altın rengi sim şişesini ve boya fırçasını kameraya gösterdim. "Yıldızın üzerine yapıştırıcımızı sürüp simleri döküyoruz. Arka yüze geçmeden önce ön yüzün tamamen kuruduğundan emin oluyoruz. Son olarak, tek ihtiyacımız olan yıldızı asacak bir ip ve *voila*!*" Parıldayan yıldızı kaldırdım. "Parti ambiyansımız hazır. Bu yıldızları bayram süsü olarak daha sonra tekrar kullanabilirsiniz."

Yıldızı sehpaya bırakıp ellerimi silkeledim, sonra telefonu alıp yüz hizama kaldırdım.

"Pekâlâ... Şimdi gölü görmek ister misiniz?"

Ekranın yan tarafından akan kalpler ve gülen yüzler, istediklerini gösterdi.

---

* (Fr.) "İşte", "İşte bu", "İşte bu kadar" gibi anlamlara gelen sözcük. (ç.n.)

Koltuktaki bilgisayarımda bir tuşa bastım çünkü duyguları canlandırmak için müzik açmak önemliydi. Bir saniye sonra, Tom Petty'nin neşe ve iyimserlik yayan şarkısı "Learning to Fly" havayı doldurdu.

Ve bir kez daha Dean'in muhteşem gülümsemesi gözümde canlandı.

"Tom Petty'nin Hit Şarkıları... Cevabım bu."

Kalın, güzel sesinin hatırasıyla vücudumdan bir ürperti geçti ve göğsümde özlemin neden olduğu yakıcı bir acı belirdi.

Bu duyguları içimden atıp odaklanmaya çalıştım. *Odağını topla, odağını topla, odağını topla.* Bugünün, bu ayın, hatta belki de hayatımın geri kalanının mottosu artık bu olacaktı.

Kamerayı göle çevirip güneş ışığının su yüzeyindeki ışıltılı yansımalarını ve mükemmel bir üçgen şeklinde huzurla uçan kaz sürüsünü gösterdim.

Çok hoş, çok dingin bir yerdi burası. Çoktan evim gibi hissediyordum çünkü böyle bir yere âşık olmak çok kolaydı. Fısıltıyla dillendirdiğim bir sonraki sözlerim huşu doluydu.

"Burada yaşayacağıma inanabiliyor musunuz?"

Rüzgâr saçlarımı havalandırırken başımı iki yana sallayıp gülerek kendi etrafımda döndüm. Sonra kameraya göz kırptım. "Ben de inanamıyorum."

Bakışlarımı suya çevirdim.

"Muhteşem bir yıl olacak. Bahçede bir ateş çukuru oluşturup arka verandayı yenileyeceğiz ve burayı hayalleri süsleyen bir eve dönüştüreceğiz."

Gözucuyla arka kapıdan bana el sallayıp başparmağını gösteren Jason'ı fark ettim.

"Pekâlâ Yaşamcılar, Jaybird çetenin eve vardığını haber veriyor. Bu da demek oluyor ki taşınma partisini başlatma vakti geldi!"

Videolarımda Jason'dan bahsediyor fakat yüzünü asla göstermiyordum. Ergenlik, sosyal medyada anneniz tarafından boy boy fotoğraflarınız yayımlanmadan da yeterince zordu.

Kamerayı son kez gölün arka planda olduğu parti mekânına odakladım, sonra eğilerek görüntüye girdim.

"Kupon kodunu ve yayında bahsettiğim ürünleri yorumlar kısmında bulabilirsiniz. Çarşamba akşamı, her evin kalbi olan mutfaktaki çalışmalarım esnasında açacağım canlı yayında görüşmek dileğiyle. Bu arada, çarşambaları Yaşamcıların Kişisel Bakım Gecesi olduğunu da unutmuyoruz. Sizlere müthiş bir ev yapımı ballı şekerli ayak bakım ürünü tarifi vereceğim. Bana herhangi bir sorunuz varsa yorumlardan sorabilirsiniz. Bu videoyu arkadaşlarınızla paylaşmayı da unutmayın. Hoşça kalın, Yaşamcılar!"

Elimi sallayıp gülümseyerek yayını bitirdim. Şimdi eve yerleşme işine geçebilirdim.

~

Ailemi çok seviyordum. Aşırı meraklı ve gürültücü olsalar da, bir araya gelince tam bir çılgınlık kasırgasına dönüşseler de hepsi benim canımdı.

Kardeşlerim ve ben, yaratılış mı yetiştirilme mi sorusunun vaka incelemesi olabilirdik. Aynı anne babadan, aynı DNA yapısından geliyorduk ve ortalama ikişer yıl arayla doğup aynı evde büyümüştük ama birbirimizden çok farklıydık.

"Valentina, Ines... Suya yaklaşacaksanız galoşlarınızı takın! Ve pantolonlarınızı kirletmeyin!"

En büyüğümüz, ablam Brooke'tu. Ronaldo adında yakışıklı, mükemmel bir kocası ve iki mükemmel kızı vardı. Lüks bir mahallede, dört yatak odalı bir evde yaşıyorlardı ve Brooke, gün-

lerini özel dikim tayyörler, hırka bluz takımları giyip inci kolyeler takarak veli toplantılarına katılmakla veya diğer annelerle Chardonnay içmekle geçiriyordu.

Sonraki kardeşler olarak mükemmelliğe onun kadar yakın değildik.

"Alkol nerede? Bu sabah çok fazla kahve içtim. Kafeinin etkisinden kurtulmak için bana biraz alkol lazım."

İkinci sırada ablam Judith vardı. En kısa boylumuz olmasına rağmen bunu karakteriyle telafi ediyordu. Kendisi bir işkolikti ve bir başka işkolik olan Michael'la evliydi. Kocası sadece bayramlardaki büyük aile toplantılarına katılır ve akşam yemeği vakti gelmeden sarhoş olup gece sonunda eve dönerken herkesi dudaktan öpmeye çalışırdı. Judith telefonunu olmadan asla bir yere gitmez, saçlarını daima dağınık topuz yapar ve sanki gözeneklerinden fışkırıyormuş gibi etrafına buram buram kahve kokusu yayardı.

"Alkol hazır, Jude. Dışarıda bekliyor. Şu yazıyı bitirir bitirmez senin için bir kadeh doldururum."

"Saat daha sabahın dokuzu," Brooke dilini şıklattı.

Üçüncü ve ortanca çocuk Linda omuzlarını silkti. "Bir yerlerde saat beş. Biz de oradaymışız gibi davranabiliriz."

Linda bir çanta dolusu yapışkan not kâğıdı ve topuzunda bir ya da birkaç kalemle dolaşan bir bilimkurgu yazarıydı. Oğlu Javen'ın velayetini yeni ayrıldığı eski karısıyla paylaşıyordu ve pijama, eşofman ya da şık hissettiği bir gündeyse kottan başka bir şey giymiyordu.

Dördüncü sırada Erin vardı. Eh, onu daha önce anlatmıştım.

Sonuncu ve en küçük kardeş de bendim.

Babamız, sendikaya bağlı emekli temizlik işçisi, annemizse emekli çiçekçiydi. Sevgi dolu, destek verici, mükemmel ebeveynlerdi ama artık bitap düşmüşlerdi. Hem de çok uzun zamandır

bu durumdaydılar. Sanırım beş kız çocuğunu başarılı birer kadın olarak yetiştirmek insana bunu yapıyordu.

İki sene önce aramızda para toplayıp onları Alaska'ya tura göndermiştik. Eve döndüklerinde bize seyahatlerinden fotoğraflar göstermişlerdi ve neredeyse hepsinde kamaralarındaydılar. Çünkü bütün hafta uyumuşlardı.

Sonraki birkaç saat boyunca aile üyelerim araçlarını boşaltıp her şeyi küçük odaya ve atölyem olarak belirlediğim garaja yerleştirdiler. Pamuk Prenses'in dediği gibi, çalışırken ıslık çalmak ya da müzik dinleyip salınmak her zaman en güzeli olduğu için telefonumu evin dört bir yanına yerleştirilmiş Bluetooth hoparlörlere bağladım ve Smashmouth ile Tina Turner'ın parçalarıyla Danger Twins'in "New Fav Thing" şarkısını içeren taşınma günü çalma listemi açtım. Müzik hem zamanın daha hızlı akmasını sağlıyordu hem de annemle babamın eşya taşırken popolarını birbirine vurmasını izlemek çok komikti.

Eşyalarımın çoğunu ileride perde, kırlent ve kilim yapacağım kumaşlarla yapay kürkler, boyalar, fırçalar ve alet edevat oluşturuyordu. Onarıp yepyeni, sıradışı eşyalara çevireceğim daha büyük, kullanılmış mobilyalar da vardı tabii. Burası büyük bir evdi; dar bir bütçeyle tamamını doldurmak pek de kolay olmayacaktı.

"Bunu sel bölgesinden falan mı aldın?" Judith, Linda'yla birlikte içeri sürükledikleri, haşatı çıkmış büfeye baktı.

"Hayır. Son çöp gününde Bayan Kumar'ın kaldırımından kaptım."

"Bu ne halta yarayacak peki?" Erin'in erkek arkadaşı Jack, Pennsylvania'da bir bit pazarında bulduğum yüzeyi paslı ve küflü, Penny Farthing tipi bisiklete işaret etti.

Bisiklete en kıymetli hazinelerimden biriymiş gibi sevgiyle baktım çünkü yaptığım işe bayılıyordum.

"Büyük tekerleğini ya yan sehpam için ayak olarak kullanacağım ya da bisikleti hiç parçalamadan duvara asacağım. Henüz karar vermedim."

Ben her zaman çöp karıştıran, eşyaları daha sonrası için saklayan, ikinci eli ve geri dönüştürmeyi seven biri olmuştum. Bir zamanlar değer verilen bir şeyin hiç tereddüt etmeden atılması düşüncesi beni üzüyordu.

Küçüklüğümde, zamanla büyümüş olan pelüş hayvan koleksiyonumu annemin istediği gibi atmak yerine hepsini yırtıp açmış, içlerindeki elyaflarla yeni yastıklar doldurup dışlarını da birbirine dikerek odama halı yapmıştım.

Hastalıklı bir seçim miydi? Muhtemelen.

Ama sonuçta, fırtınalı havalarda, korku filmleri izlediğim gecelerde ya da karın ağrısı çekerek yattığım günlerde benimle olan arkadaşlarıma yeni bir hayat vermiştim.

Daha bu ifade icat bile edilmeden önce bir yaşam tarzı blog yazarıydım.

~

Her şey içeri taşındıktan ve küçük oda, harika zevki olan birinin tıklım tıklım dolu çöplüğüne döndükten sonra ailemle birlikte arka verandada pizza ve kokteyl keyfi yapmaya geçtik. Bir ara hem çocuklara hem de yetişkinlere tekrar limonata hazırlamak için Jack ve Erin'le mutfağa döndüm.

Bir süredir göğüslerimde acı verici, soğuk bir zonklama hissettiğim için hafifçe eğilip kollarımı gizlice göğsüme bastırarak zavallı kızlara masaj yapmaya çalıştım. Meme uçlarım buz küplerine dönüşmüştü sanki.

"Sen iyi misin?" diye sordu Erin.

"Evet. Sadece, göğüslerim çok fena sızlıyor." Beyaz mermer tezgâha yaslanmış Jack'e bir bakış attım. "Kusura bakma."

"Özür dilemene gerek yok. Göğüsler, muhabbetini yapmayı en sevdiğim ikinci şeydir."

"İlki ne?"

Kaşlarını oynattı. "Erin'in göğüsleri."

Erin bir kahkaha attı, sonra gülümseyerek bana döndü.

"Aman Tanrım, aklıma ne geldi biliyor musun? Jay'e hamile kaldığında bunu bir süre annemle babamdan sakladığın zamanı hatırlıyor musun? Hepimiz bayram için okuldan eve dönmüştük ve Noel ağacı almaya giderken göğüslerin o kadar acıyordu ki onları arabanın arkasındaki kaloriferlere bastırmıştın. Meme uçlarının soğuktan dondurmaya dönüştüğünü söylüyordun."

"Unutur muyum hiç?" Kıkırdadım. "Korkunç zamanlardı."

Sonra kıkırdamayı kestim.

Ve içimdeki her şey, zavallı meme uçlarım gibi buz kesti. Çünkü aslında *unutmuştum*. Hamile olmanın nasıl hissettirdiğini, erken işaretleri...

Tanrı, kadınlara çocuk taşımanın kâbusa benzeyen anlarını gerçekten de unutturuyor olmalıydı. Bu sayede tekrar tekrar hamile kalmayı sorun etmiyorduk. Fakat şu anda, bu mutfakta, zihnimde dehşet verici bir şimşek çakmış, gözümdeki perde kalkmıştı.

Tüm erken semptomları hatırlıyordum. Ruha işleyen bitkinliği, vücudu ağırlaştırıp tembelleştiren şişkinliği, bulantıyı... ve sızlayan memeleri.

Hepsi de *son üç haftadır* hissettiğim şeylerdi.

Bu hisleri, yeni bir eve taşınıp internet serime başlayacak olmanın heyecanına ve stresine vermiş, diğer ihtimali tamamen unutmuştum.

"Ah, olamaz."

Kafamda günleri, haftaları geriye doğru sararak... adet döngümü hesapladım. Ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz."

"Kusacak mısın?" Jack birkaç adım geri kaçtı. "Kusacak mı, Er?"

A: Evet, kesinlikle kusacaktım.

Ve B...

"Lainey, ne oldu?"

Erin'in gözlerine baktım ve aklımdaki şeyi şok halinde dile getirdim.

"Hamilelik testi yapmam lazım."

4

Lainey

"Neden başıma sürekli aynı şey geliyor?!"

Üç pozitif hamilelik testinden sonra, beklenmedik gelişmeden haberdar ettiğimiz tüm kardeşlerimle mutfakta oturuyorduk. İskelede çocuklara göz kulak olan ebeveynlerimiz hâlâ her şeyden bihaberdi.

Hamileydim. Gebe kalmıştım. Plansız şekilde. *Yine.*

Bunu kendi kendime kaç farklı şekilde, kaç sefer söylersem söyleyeyim hâlâ mantık çerçevesine oturtamıyordum. Jason'a hamile kaldığımı ilk öğrendiğimde hissettiğim en yoğun şey korkuydu. Ne yapacağımı, annemlerin ne diyeceğini bilememe korkusu. Bilinmezliğin korkusu.

Şimdi daha büyüktüm ama görünüşe bakılırsa büyüdükçe akıllanamamıştım.

Şoke olmuş durumdaydım. Evet, bu iyi bir tanımdı.

"Prezervatif kullandık! *Koca bir kutu*!"

"Vay." Judith sırıttı. "Davulcu çocukta iş vardı, desene."

Brooke inci kolyesiyle oynuyordu. "Zamanı değil, Judith."

Jason'ın babası benim ilk ciddi sevgilimdi. Hatta her konuda ilkimdi. Onunla da prezervatif kullanmıştık ama fazla dikkatli değildik. Üçüncü ya da dördüncü seferimizde... *bum*! Hamile kalmıştım.

"Herhangi bir sürtünme aksiyonu falan olmuş olabilir mi?"

"Hayır! Prezervatif olmadan kesinlikle bir şey yapmadık."

Mantıklı bir açıklama aradığım laptopumun ekranına baktım. Çünkü şoke olunca insan direkt Google'a koşardı.

"Vajina salgılarım asidik falan mı acaba? Prezervatifi mi eritiyorlar?"

"Bu acayip havalı olurdu." Linda sırıttı. "*Yaratık* filmindeymiş gibi. Bunu kullanacağım." Hemen yapışkan kâğıda not aldı.

Nefes alıp verişlerim iyice hızlanmıştı.

"Acaba gizli kapaklı bir durum olabilir mi?" dedi eniştem Ronaldo.

Brooke, "Ne gibi?" diye sordu.

"Erkekler bazen kadının haberi olmadan bitiş anında prezervatifi çıkarırlar."

"Iyy," dedi Brooke. "Cidden öyle bir şey var mı?"

"Maalesef var."

"Tanrım. Bu erkekler neden böyle ya?" dedi Judith.

Linda, "Tam da bu yüzden lezbiyenim," diye belirtti. "Hepiniz denemelisiniz. Odadaki penisler, lütfen alınmayın ama bazı şeylerin ait olduğu yer belli."

Jack parmağını Linda'ya doğrulttu. "Sonuna kadar katılıyorum."

Brooke, Linda'ya ağzı bir karış açık halde baktı. "Karın, evlilik danışmanınızla yasak ilişki yaşadı."

"Eh, Genevieve şerefsiz bir lezbiyen çıktı," diye açıkladı Linda. "Eşcinseliz, mükemmel değil."

Kafamı iki yana salladım. "Dean gizli kapaklı iş çevirecek biri değildi. Prezervatifleri çıkardığını kendi gözlerimle gördüm. Takarken de izledim hatta. Ambalajı dişleriyle yırtması hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biriydi."

"Aha! Sorun tespit edildi!" Judith ellerini kaldırdı. "Prezervatif ambalajını dişle yırtmak, koruyuculuğunu yüzde otuz azaltıyor."

Bu, odadaki herkes için yeni bilgiydi.

"Gerçekten mi?" dedi Brooke.

Erin inledi. "Aman Tanrım."

"Belki şu hamilelik testlerinden birini de sen yapmalısın," dedi Jack, umutla ona bakarak. "Fırınına ekmek attıysam benimle evlenmek zorunda kalırsın."

"Odaklan, Jack," dedi Erin, adamın koluna vurarak. "Burada savaş alarmı verilecek kadar ciddi bir Burrows çöküş anı yaşıyoruz."

Tam o anda annem mutfağa adım attı ve hepimizin sesi kesildi. Bu refleks gibi bir şeydi.

"Ne oluyor?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle.

Sadece yıllar içinde ulaşılabilecek bir senkronizasyonla kızlar ve ben aynı anda, "Hiçbir şey," dedik.

Annem, şu meraklı anne bakışlarından birini atınca Erin kalkan görevi görmek için öne çıktı.

"Noel hediyelerinden bahsediyorduk, anne. Sen ve babam için."

"Hmm." Kafa sallayıp çocuklar için olan limonataya uzandı. "İyi bakalım."

Kapıya dönerken hâlâ şüpheliydi ama artık o da bazı şeyleri bilmemenin en iyisi olduğunu öğrenmişti.

O kapıdan çıkar çıkmaz Brooke başını iki yana salladı. "Babam aklını oynatacak. Bu sefer kesin kalp krizi geçirecek, kesin."

Babam eski kafalı insanlardandı. Okul, evlilik ve çocuk sahibi olmak ona göre sırayla yapılacak şeylerdi. Buna rağmen, ara sıra benim yüzümden düş kırıklığı yaşadığını hissetsem de Jason'ı doğuracağım zaman üniversiteyi bırakmama ses etmemişti. Ve Jason'ı tüm kalbiyle seviyor, onunla gurur duyuyordu.

Şimdi ona tekrar hayal kırıklığı yaşatacağımdan, baba olarak görevini yerine getiremediğini düşünmesinden korkuyordum.

"Durun bakalım, millet," dedi Judith. "Panik yüzünden hemen sonuca atladınız herhalde. Yani, hamile kalmış olması hamileliğe *devam edeceği* anlamına gelmez ki. Artık bunun için de bir hap var, biliyorsunuz."

Mahallesindeki kilisede din dersi veren Brooke haç çıkardı. Daha önce de dediğim gibi, kardeşler olarak birbirimizden çok ama çok farklıydık.

Ama Judith'in haklılık payı vardı. Ben hür iradesi olan, bağımsız bir kadındım. Ve şu an, çocuk sahibi olmak için gerçekten iyi bir zaman değildi. Daha kötü bir zaman olamazdı hatta.

Fakat sonra...

Dışarıdan bir kahkaha duydum. Dünyadaki en güzel gülüş, en güzel sesti. Pencereye gidip onu izledim. Oğlumu. Kalbimi, küçük kuşumu, tatlı bebeğimi. Onu dünyaya getirmek kolay olmamıştı ama hayatım boyunca yaptığım en güzel şeydi. Bu kararımdan -onun doğmasından- bir saniye bile pişmanlık duymamıştım. Ayrıca on dokuz yaşımdayken yaşadığım zorluklar, otuz dört yaşımdayken o kadar da zor gelemezdi.

Şimdi... şimdi bunu bilirken bu bebeğe nasıl kıyardım?

Bu hem çok kolay hem de çok zordu.

Ancak analize gerek yoktu. O birkaç kısa saniye içinde çoktan kararımı vermiştim.

Bu bebeği doğuracaktım.

Ablalarımın gözlerini üzerimde hissediyordum. Onlar da yüzüme baktıkları anda kararımı verdiğimi anladılar.

Linda derin bir nefes verdi. "Babama kim söyleyecek?"

Brooke elini kaldırdı. "Geçen sefer ben söylemiştim. Judith, sıra sende."

"Süper." Judith yetişkinler için hazırladığım votka limonata sürahisinden kocaman bir yudum içti.

"Yavaşşş," dedi Linda.

Judith kazağının koluyla ağzını sildi.

"İki kişilik içtim. Hem kendim hem Lainey için."

Eh, bunu yapmakta çok haklıydı.

~

Ertesi sabah, evde yapmayı planladığım işleri erteleyip Bayonne'daki jinekoloğum Dr. Werner'dan acil randevu aldım. Muayene ve idrar tahlili sonucunda sekiz haftalık gebe olduğum kanıtlandı. Sonra ultrason için muayene yatağına tekrar uzandım.

Tanıdık gri gölgelerin oynaştığı ekrana baktım ve doktor parmağıyla göstermeden hemen önce onu fark ettim. Düzenli, hızlı ama ritmik atışlar, sanki Mors alfabesiyle bana "*Selam, nasılsın. Bak ben buradayım*" diyordu.

Bebeğin kalp atışlarını görmek aklımı başımdan almıştı.

Her şey daha gerçekti artık.

Ve içimde heyecanın, sevincin ilk tomurcuğu açıvermişti.

İnsanın bakış açısının yirmi dört saat içinde değişebilmesi çılgıncaydı. Duygu karmaşası yaşamamayı bir mucize olarak gö-

rüyordum. Benim için bir başka yenilik olan internet serim için de heyecanlıydım tabii ama bu farklıydı. Daha fazlaydı. Daha büyüktü. Hayatımı baştan aşağı değiştiren bir sürprizdi.

Ama hayatı değişecek olan tek kişi ben değildim.

Doktordan çıktıktan sonra kasabadaki Starbucks'ta bir masaya yerleşip laptopumu açtım ve aklıma gelen her şekilde Dean'i aramaya başladım. Soyadını da adresini de bilmiyordum. Bana gittiği liseden bahsetmişti ama adını ya da mezun olduğu yılı söylememişti. Bu yüzden bildiğim şeyle, müzik grubuyla başladım.

Amber Sound'un internet sitesi ya da iletişim bilgileri yoktu. Fotoğraflı aramada da sadece birkaç belirsiz, bulanık kare çıkmıştı. Fotoğraflardan birini yakınlaştırıp inceledim. Dean'in yüzünü seçemiyordum ama o elleri nerede görsem tanırdım. Sonra Beachside Bar'ın telefon numarasını bulup aradım ama direkt olarak, kış sezonu boyunca kapalı olduklarını söyleyen sesli mesaja yönlendirildim.

Tırnağımı kemirerek ekrana bakarken Dean'e ulaşabileceğim başka bir yöntem bulmak için beynimi zorladım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Kahretsin.

"Selam, seksi şey. Nasıl gidiyor bakalım?"

Chet Deluca, ebeveynlerimin yan komşusunun oğluydu ve orada büyümüştü. Vücut geliştirmeciydi, mahallenin Kazanova'sıydı, pisliğin tekiydi ve yıllardır bana takıktı. Bunu, teleskopuyla odamı izlemekten tut mezuniyet balosuna onunla gitmeyi reddettiğimde tüm okula o ve ağabeyi Vic'le üçlü seks yaptığımı söylemeye kadar pek çok mide bulandırıcı yöntemle göstermişti.

Bilgisayarımı kapatıp kısa bir kafa sallamayla selamına karşılık verdim. "Chet."

Kahverengi fötr şapkamın kenarını çekiştirdi. "Çok tatlıymış. İnternet serini izliyorum, Lains. Yenilip yutulacak kadar iyi görünüyorsun. Birlikte takılsak ya."

Chet basit bir "hayır"dan da katı bir "asla olmaz"dan da anlamıyordu.

Kalkıp lacivert bohem eteğimin arkasını düzelterek şapkamı yeniden kafama oturttum. "Hayır, sağ ol. İlgilenmiyorum."

"Başka zaman o halde. Bayağı meşgul olmalısın." Gözleri üzerimde dolaştığında midem rıhtımdaki bir balık gibi kıvrandı.

Acaba üstüne kussam beni sonunda anlar mıydı?

Bunun yerine fazla temizlik gerektirmeyecek yolu seçip çantamı alarak kapıya yöneldim. "Gitmem lazım."

Chet'in sesi peşimden geldi. "Fikrini değiştirirsen nerede yaşadığımı biliyorsun, Lains."

Evet, biliyordum.

Ondan kurtulabildiğim için Lakeside'a taşındığıma bir kere daha şükrettim.

~

Eve girer girmez çantamı mutfak tezgâhına atıp şapkamı, mağazanın kadın bölümünü yeniden dizayn eden Chevy's'ten bedavaya aldığım cansız manken Myrtle'a taktım. Yüzü olmadığı için biraz tuhaf görünse de ön tarafını pencereye çevirince mükemmel bir şapkalığa dönüşüyordu.

Judith, hamile olduğum haberini ebeveynlerime duyurduktan sonra ben de cesaretimi toplayıp hafta sonu onlarla konuşmuştum. Rahatsız edici havayı dağıtmak için sıcak bir bitki çayı hazırlamayı da ihmal etmemiştim.

Ancak yapılacak önemli bir konuşma daha vardı.

Jason'ın odasına çıkıp aralık kapıyı tıklattım.

"Gel."

Yerdeki yatağına oturmuş, sırtını duvara yaslayıp dizüstü bilgisayarını kucağına almıştı.

"Selam, anne."

"Selam."

Yatakta yanına oturup bir süre Sudoku oynamasını izledim.

"Pazartesi okul başlıyor."

Şimşek hızındaki parmakları klavyede gezinip boş kutucukları rakamlarla dolduruyordu.

"Aynen."

"Giysilerinin yeterli olacağını düşünüyor musun? Bir şeye ihtiyacın varsa alışveriş merkezine gidebiliriz."

"Yeterli olur bence. Geçen seneki sırt çantam da hâlâ iyi durumda. Bir şeye ihtiyacım yok yani."

Geri dönüşüm merakım Jay'e de bulaşmıştı.

Belki onu çok gençken doğurduğum, belki de bekâr anne olduğum içindi ama Jason'la diyaloğumuz her zaman açık ve dürüst olmuştu. Anne babamın benimle hiç konuşmadığı şeyleri onunla konuşuyordum. Uyuşturucu, seks, alkol, elektronik sigara, porno gibi. Herhangi bir problemi ya da sorusu olursa bana gelebileceğini bilmesini istiyordum çünkü bir ergen için hayattaki en tehlikeli şeyin merak olduğuna inanıyordum. Canlarını yakabilecek şeyler hakkında onlarla konuşmazsak kendi başlarına soruşturmaya kalkarlardı.

Yine de adını bile bilmediğiniz bir adamla tek gecelik ilişkinizden hamile kaldığınızı on dört yaşındaki oğlunuza söylemek o kadar da kolay değildi.

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek, Jay. Önemli bir konu."

Gözlerini ekrandan ayırmadı. "Klitoris hakkındaki *önemli konuşma* gibi mi? Bu konuyu araştırmamı, bir gün bunun için sana teşekkür edeceğimi söylemiştin. Acayip... tuhaftı."

"Hayır." Başımı sağa sola salladım. "Bu çok daha kötüsü."

"Vay canına." Oyunu durdurup bilgisayarını kapatarak kenara koydu. "Peki."

Güçlükle yutkundum. Ağzım birden kurumuştu.

"Birkaç ay önce, internet serisinin sözleşmesini imzaladığımda Erin Teyzen ve Jack'le bunu kutlamaya gittim. Ve o akşam... bir adamla tanıştım."

Duraksadığımda Jason bana baktı. Yüzünde, "*Eee, n'olmuş?*" der gibi bir ifade vardı.

"Harika bir adamdı. Komikti, nazikti, yetenekliydi. Ondan hemen hoşlandım, o da benden hoşlandı. Bana çok iyi davrandı ve..."

Jason ne anlatmak istediğimi anladı ve biraz tereddüt, biraz da tiksintiyle hafifçe suratını buruşturdu. "Yattınız mı?"

Kafamla onayladım. "Evet, yattık."

Hem de *defalarca*.

"Yetişkinler bazen geceyi birlikte geçirip o an için bağ kurabilir, birlikte eğlenip güzel anılar oluşturabilirler. Bazen her şeyin bununla sınırlı kalması gerekir. Yani her zaman ciddi ilişkiye dönüşmeyebilir."

"Ta-mam. Bana bunu neden anlatıyorsun peki?"

Bombayı fırlatma vakti gelmişti.

"Sana anlatıyorum çünkü korunduğumuzu bilmeni istiyorum. Korunduğumuzu bilmen benim için önemli. Fakat... korunma yöntemleri her zaman işe yaramayabilir. Tüm duygusal ve fiziksel sonuçları için hazırlıklı olmadığın sürece seks yapmamak bu yüzden çok mühim. Çünkü... o gece korunmuş olsak da... işe yaramadı. Ve hamile kaldım."

Oğlumun gözleri kocaman açıldı ve pörtledi.

"Hamile misin? Yani... bebeğin mi olacak?"

"Evet." Kafa salladım. "Bebeğim olacak. Genelde böyle olur."

"Yok artık."

"Aynen."

"Yani... gerçekten bebek doğuracaksın, öyle mi? Ben ağabey olacağım?"

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Evet, bebek doğuracağım. Ve evet, ağabey olacaksın."

"Vay canına." Jason kulağının arkasını kaşıdı. "Bu adam... sana yardımcı olacak mı? Onunla tanışacak mıyım? Bebekle ilgili yardım etmek için etrafta olacak mı?"

"Şey... mesele de bu... Onun haberi yok. Onu bulmaya çalışıyorum ama henüz bulamadım."

"Ah."

Tanrım, bu Jason için çok garip olmalıydı. Benim için bile garipti.

"Sen... iyi hissediyor musun peki?" Düz karnıma baktı. "Bebek iyi mi?"

"Yorgun hissediyorum ve biraz midem bulanıyor. Ama bugün doktora gittim ve bebeğin de benim de at kadar sağlıklı olduğumuzu söyledi. Bana yazdığı vitaminler de at ilacı kadar büyük, yani söylediği şey doğru olmalı. Her neyse, kısacası iyiyim. Durumu da kabullendim. İnternet serisinde bir değişiklik olmayacak. Önümüzdeki yıl burada yaşayacağız ama içeriğime yeni şeyler eklemem gerekecek tabii."

Gelecekte çekeceğim videolar için çoktan notlar almıştım. Hamilelik sırasında sağlıklı beslenme, çatlak izlerini önleme, bebek odası hazırlama gibi şeyler olacaktı.

Jason bir süre sessiz kaldı, sonra bana sadece çocukların sahip olduğu hızlı adaptasyon ve zekâ kıvraklığıyla baktı.

"Peki, tamam."

Ona doğru eğildim. "Ne düşünüyorsun? Bu konuda bir sorunun varsa bana söyleyebilirsin. Sormak istediğin şeyleri ya da hislerini benimle konuşabilirsin."

Kafa salladı. "Biliyorum. Ama bir sorunum yok. Hayat böyledir sonuçta, değil mi? Olan olur, biz de uyum sağlayıp devam ederiz."

Görünüşe göre Jason'a geçen tek huyum geri dönüşümcülük değildi.

"Evde bir bebek olması eğlenceli olacak bence. Küçük bir kız ya da erkek kardeşim olacak, ona neyin ne olduğunu öğretebileceğim. Çok güzel olacak, anne. Merak etme," diye ekledi.

Yüzüme rahatlamayla kocaman, minnettarlık dolu bir gülümseme yayıldığını hissettim. Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı. Oğlum cidden mükemmel bir insandı.

Başımı omzuna yaslayıp yumuşak bir sesle, "Dünyadaki en iyi çocuk olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

Omuz silkti. "Fena sayılmam."

~

O gece pijamalarımı giyip karyolasız yatağıma girerek dizüstü bilgisayarımı kucağıma aldım. Telefonumdan Lumineers'ın "Ophelia" şarkısı kısık kısık yükseliyordu. Ana yatak odasındaki duvarlar boştu, kutularım ve giysi bavullarım duvarın önüne sıralanmıştı ama henüz düzen olmamasına rağmen ev bana sıcacık ve güvenli geliyordu. Benim evim olduğunu hissediyordum.

İnternette tekrar Dean'i araştırdım. "New Jersey'de sahne alan seksi davulcu Dean" bile yazdım ama çıkan tek sonuç "bölge-

nizdeki bekârlar" siteleri oldu. Bu yüzden aramayı bırakıp bilgisayarımın kamerasını açarak makyajsız yüzüme odakladım. Burnumdaki çillerin tamamı ortadaydı. Sonra kayıt tuşuna bastım ve kısık sesle konuşmaya başladım.

"Selam Yaşamcılar. Bunu paylaşmaya ne zaman hazır olurum bilmiyorum. Her şey, dün olduğundan daha gerçek geliyor ama yine de... inanamıyorum. Bir bebeğim olacak. Planlı değildi, hamile kalmayı hiç beklemiyordum ama mutluyum. Her geçen dakika mutluluğumun daha da artıyor."

Güneşin dokunduğu saçları, okyanus mavisi gözleri, mükemmel bir gülümsemesi... ve tabii müzik yeteneği olan bir kız ya da erkek çocuğu hayal ettim. Babasından alacağından emin olduğum tek şeylerin bunlar olması garipti, evet. Ama onu bulamazsam bu kadarıyla yetinmek zorunda kalacaktım.

Kameraya baktım. "Lainey'yle yaşamı mı deneyimlemek istemiştiniz? Eh, kemerlerinizi bağlayın ve çılgınca bir yolculuğa hazır olun."

5

Dean

İtiraf etmeliydim ki okulun ilk günü beni her zaman çok heyecanlandırırdı. Belki de heyecanlanan içimdeki inekti ama yepyeni bir kutu kalem, tertemiz bir not defteri ve yırtıksız, kırıksız yeni bir dosya düşüncesi bile içimi kıpır kıpır ediyordu.

Tamam... konuşan kesinlikle içimdeki inekti.

Ama bu, okulun ilk gününün eylülde Noel gibi bir şey olduğu gerçeğini değiştirmezdi. İlk gün, yeni bir yılın ve sonsuz ihtimallerin başlangıcıydı.

İş için şahsi bir kıyafet kuralım vardı. Bu hem hayatımın birbirinden farklı kısımlarını ayırmamı hem de *öğretmen modu*na girip grupla geçirdiğim çılgın yaz akşamlarını bir dahaki yaza dek geride bırakmamı sağlıyordu. Okulda asla tişört, *sweatshirt* ya da kapüşonlu hırka giymiyor, sadece ama sadece gömlek, kazak, kot pantolon ve maç günlerinde de takım elbise tercih ediyordum. Buna bir de gözlük eklenince kombin tamam oluyordu.

Maalesef bende miyop vardı. Kadınlar normalde gözlükten hoşlanırdı ama bateristlerde pek hoşa giden bir şey değildi. Bu nedenle de yazın kontakt lenslerimi, kışın da koyu renk kare çerçeveli gözlüğümü takıyordum.

Gözlük beni zeki gösteriyordu; çoğu insan bilinçdışı olarak gözlüğü zekâyla ilişkilendirirdi. Gözlük taktığımda öğretmen gibi görünüyordum ve konu ergenler olunca mücadelenin yarısını algı oluşturduğu için bu bana artı kazandırıyordu.

~

Derse son giriş zili çalmaya devam ederken sınıfımın kapısını kapattım çünkü çocuklarım çoktan sıralarına yerleşmişti.

Tahtanın önünde durup zeka küplerimi selamladım.

"Hanımlar ve beyler, okula tekrar hoş geldiniz. İleri Matematik dersinin sonsuz harikalarını keşfetmek için sizin de en az benim kadar heyecanlı olduğunuzdan eminim. Çok güzel zamanlar geçireceğiz, millet."

Müfredatı dağıtıp notların nasıl hesaplanacağını açıkladığım PowerPoint sunumumu yaparken sivilce kremi lekeli, hevesli, tuhaf minik suratları inceledim. Eski çocuklar buradaydı. Louis, Min Joon, Hailey, Martin, Keydon, Daisy, Quinn ve Diego.

Diego'nun, normal matematik sınıfında Dora adında bir ikizi vardı. Görünüşe bakılırsa ebeveynleri matematik canavarlarıydı.

Sürünün arasında bir de yeni bir yüz görüyordum: Jason Burrows.

Kum sarısı saçlara ve 5 Seconds of Summer üyelerininkini andıran, zamane kızlarının bayıldığı güzel çocuk görünüşüne sahipti. Öğrencilerden yaz ödevlerini çıkarmalarını istedikten sonra çenemi Burrows'a doğru kaldırdım. "Senden ödevi tamamlamış olmanı beklemiyorum. Daha sonra..."

Kâğıtları dosyasından çıkardı.

"Çoktan tamamladım, Bay Walker. Okulun internet sitesinde bulup dün gece yaptım."

Ah, evet. Bu çocuğun bize uyum sağlayacağı kesindi.

Daha sonra ödevdeki problemleri tahtada çözmeleri için sırayla çocukları çağırdım. Cevaplarının çoğu doğruya yakın olsa da yanlıştı. Sınıfımdakilerin zekâ seviyeleri yüksek olabilirdi ama hâlâ öğrenecekleri çok şey vardı.

Kelebeklere takıntılı, kızıl saçlı, çilli, utangaç bir kız olan Daisy Denton problemlerden birini doğru cevapladı.

"Aferin, Daisy. Sorunu şimdi mi sormak istersin yoksa sonra mı?"

Dersimde problemlere doğru cevap veren öğrencilere bana bir soru sorma hakkı tanıyordum. İstedikleri herhangi bir şeyi, sınır falan olmadan sorabiliyorlardı, ben de yalansız dolansız yanıtlıyordum. Çocuklarımla aramda dostane bir ilişki ve güven oluşturmak için mükemmel bir yoldu bu.

"Şimdi soracağım," dedi Daisy, neşeyle kızarırken. "Hayatın sırrı nedir, Koç Walker?"

"Yıla kolay bir soruyla başlayalım diyorsun, ha?" diye takıldım.

Yanakları daha koyu kırmızıya dönüştü ama yüzündeki gülümseme solmadı.

Gözlüğümü düzelttim. "Hayatın sırrı... iyi arkadaşlar, iyi yemek ve iyi müziktir. Üç tane şey seçmelisiniz; gerisi zaten kendiliğinden gelir."

"Sizce iyi müzik nedir?" diye sordu Daisy.

Teknik olarak iki soru sormuş sayılırdı ama bu kız çoğu zaman sessiz modda olduğu için hazır konuşmuşken bozmak istemedim.

Gösterdiğim tüm çabaya rağmen unutmayı başaramadığım o tatlı, büyülü ses zihnimde çınladı. "*Bir hikâyesi olan, bana bir şeyler hissettiren ve hatırlatan şarkıları severim.*"

"İyi müzik, bir hikâye anlatır, Daisy. İlk duyduğunuzda nerede olduğunuzu ve nasıl hissettiğinizi size hatırlatır."

Bazı çocuklar kafa salladılar ama çoğu bana Gandhi, Buddha ve Nostradamus'un tek vücutta birleşmiş haliymişim gibi bakıyordu. İdol olarak görülmek güzel şeydi.

"Pekâlâ. Yaz ödevi kontrolü tamamlandı." Avuçlarımı birbirine vurdum ve masamın arkasına geçip oturdum.

"Hey, yeni çocuk." Jason Burrows'un gözleri kocaman açıldı. Kalkmasını işaret ettim. "Hadi bakalım, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bize kendinden bahset."

Doğrulup dudaklarını ıslatırken biraz gergin görünüyordu. Ama sorun değildi, çünkü arkadaş edinmek için kabuğundan çıkması gerekirdi.

"Adım Jason. Bayonne'dan buraya taşındım, aslında oralıyım. Üçüncü sınıfa gidiyorum. On dört yaşındayım..."

"On dört mü?" dedi Louis. "Üçüncü sınıf olmak için çok küçüksün."

"Evet." Jason kafa sallayıp omuz silkti. "Daha küçükken birkaç sınıf atladım."

İşte bu, sınıftakilerin dikkatini çekti.

Öğrencilerim futbol oyuncusu ya da koşucu olmayabilirdi, hatta bazıları düzgün yürümeyi bile beceremiyordu. Fakat bu, kana susamadıkları ve rekabetçi olmadıkları anlamına gelmezdi.

Not ortalamalarının yüzde on yükselmesi için annelerini bile satarlardı. Tonya Harding ile Nancy Kerrigan* onların yanında amatör kalırdı. Bizim çocuklar metal sopalarla falan uğraşmaz, direkt motorlu testereyle girişirlerdi.

Hailey kaleminin arkasını dişledi. "Birkaç sınıf mı atladın? Kendini bayağı yüksekte görüyor olmalısın."

---

* Amerikalı buz patencileri. Tonya Harding, rakibi Nancy Kerrigan'ın dizinin arkasına metal bir sopayla vurulması olayının şüphelisidir. (ç.n.)

"Pek sayılmaz." Burrows kafasını iki yana salladı. "Sadece okulu seviyorum."

Hepsi çocuğu baştan ayağa süzdüler. Yalnız kurdun, buna layık olup sürüye mi katılacağına yoksa... öğle yemeği mi olacağına kadar vermeye çalışırken onu koklayan bir kurt sürüsü gibiydiler.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Diego.

Lakeside'ın nüfusu sekiz bin civarıydı ve kasabanın hangi kısmında yaşadığı, bir insan hakkında çok şey söylerdi. Varlıklı aileler, gölün kuzey tarafında ya da Watershed Köyü'ndeki daha yeni evlerde yaşarken büyükannem gibi eskiler 6. Cadde'nin aşağısında yaşardı. İşçi sınıfı aileler de ikisinin ortasına konuşlanmıştı.

"Miller Sokağı'nın sonunda, göl kıyısındaki evde."

Louis sandalyesinden fırladı.

"Bir dakika, bir dakika, bir dakika... Miller Sokağı'ndaki camları tahtalı, eski evde tadilat yapıldığını görmüştüm. *Orada mı yaşıyorsun?*"

Bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordum. Maalesef iyi bir yere değildi.

"Evet. Ama artık camlarında tahta yok. Annem dekorasyonla ilgili videolar çekiyor ve..."

"Oha! Onları gördün mü?" diye sordu Min Joon.

Burrows etrafına bakındı. "Kimi?"

Martin, "Çatı katındaki oğlanları," dedi heyecanla. Sonra Lakeside'ın hayaletli eviyle, yani Burrows'un şu anda yaşadığı yerle ilgili efsaneyi açıklamaya girişti.

"Ayın on üçüne denk gelen cuma günleri evin ön tarafında dikilip çatı katı penceresine bakarsan 18. yüzyıldan gelmiş iki oğlanın hayaletini görebilirsin."

Burrows'un yüzü arkamdaki tahtanın tebeşiri kadar beyazlaştı.

"Bu doğru değil!" diye karşı çıktı Keydon.

Louis, "Kesinlikle doğru!" diye bağırdı. "Amcam kendi gözleriyle görmüş, bana o anlattı!"

Konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Pekâlâ çocuklar, hadi derse dev..."

Ama kendilerini kaptırmışlardı bir kere.

"O çocukların intihar ettiğini duydum," dedi Hailey.

"Ben de uyurlarken annelerinin boğazını kestiğini duydum," diye ısrar etti Min Joon.

Sessiz Daisy bile onlara katıldı. "Benim duyduğuma göre de bunu dadıları yapmış. Sonra da en üstteki tırabzana kendini asmış."

"Şey... ben..." Burrows kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. Sanırım pek de iyi bir ilk izlenim bırakamamıştık.

"Çocuklar!" Kalkıp avuçlarımı vurdum. "Bu kadarı yeter. Artık işimize dönelim mi, ne dersiniz?"

Dehşete düşmüş zavallı yeni öğrencime bakıp yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Yalan söyledim.

"Eviniz hayaletli değil. Bu bir şaka. Arkadaşların sana takılıyorlar sadece."

Yutkunuşunun sesi benim kulağıma kadar geldi. "Emin misiniz?"

Gözlerinin içine baktım.

"Tanrı'ya yemin olsun."

İyi niyetli bir yalandı, Tanrı beni anlardı.

Jason da bana inanmak üzereydi ki Garrett sınıfıma girdi.

"Böldüğüm için kusuruma bakmayın Koç Walker." Bana bir dosya uzattı. "İdman için ayarladığımız taktiklerin dosyası."

"Teşekkürler."

"Hey, Koç D," diye seslendi Diego. "Miller Sokağı'nın sonundaki eski ev var ya?"

"Evet," dedi Garrett.

"Hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hayaletlerin dadandığını."

Sınıfta bir patlama yaşandı.

"Demiştim size!"

"Hayaletli işte!"

"Biliyordum!" dedi Jason.

Kahretsin. Çocuğun annesinden *kesin* öfkeli bir e-posta alacaktım.

"Koç Walker'la on iki yaşımızdayken o oğlanları kendi gözlerimizle gördük."

Elimi ensemde gezdirip çenesini kapatmasını işaret etmek için Garrett'la göz göze gelmeye çalıştım ama fark etmedi. Will doğduktan sonra adamın beynine bir şeyler olmuştu; eskisi gibi gözlemci değildi.

"Ve Louis, amcan Roger da bizimle birlikteydi." Garrett güldü. "Altına işemişti. Ona git de Koç Daniels böyle söyledi de."

"D!" Sonunda arkadaşımın dikkatini çekmek için bağırdım.

"Ne oldu?"

"Yeni öğrencimiz Burrows, Miller Sokağı'ndaki o eve taşınmış."

Garrett'ın yüzü ifadesizleşti. Sonra bakışları Jason'a döndü.

"Ah."

En yakın arkadaşım durumu toparlamakta her zaman iyi olmuştu.

"O kadar da hayaletli değil ya." Elini salladı. "Şehir efsanesi sadece. Kanalizasyon timsahları gibi. Endişe etme."

Ama Burrows *bayağı* endişeli görünüyordu.

Garrett ikna edici değildi.

Louis'in söylediği şey de hiç yardımcı olmadı.

"Dostum, o evde öleceksin."

Jason Burrows burada, bu dakika ölecekmiş gibi görünüyordu. Sıklaşan nefes alıp verişleri ve korku yüzünden kalp krizi geçirecekmiş gibiydi.

Ne hoş bir okul yılı başlangıcıydı ama!

Quinn Rousey sırasından fırladı. "Bir dakika, bir dakika, dinleyin!"

Küt kesimli siyah saçları ve şiddetli DEHB'siyle* Quinn çok güzel ama kıpır kıpır bir kızdı.

"Aklıma bir şey geldi. Ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Evde buna çok uygun cihazlarım var. Branson'daki tesise gönderilmeden önce kuzenimden aldığım gece görüş kameraları, ses kayıt aygıtları falan."

"Nefes al Quinn," diye araya girdim. "Ayrıca bu konuyu konuşmuştuk, Red Bull'dan uzak durmalısın."

Kız, Burrows'a döndü ve bu sefer cümlelerinin arasında nefes almayı unutmadan konuşmaya devam etti. "Sizin eve gelebilirim. Birlikte seans düzenleriz. Sonra adaçayı yakıp İncil'den, Tevrat'tan ve Kuran'dan sureler açarız. Her ihtimale karşı yani; sonuçta hayaletlerin hangi dinden olduğunu bilmiyoruz. Ama... Ah! Bu arada ben Quinn." Elini uzattı. "Selam."

Jason, kızın eline baktı, ardından yavaşça uzanıp sıktı.

"Selam."

"Eee, ne diyorsun? Yapmak ister misin? Bugün gelebilirim. Ya da yarın ya da yarından sonra."

Diğer öğrencilerden birkaçı, Quinn'le beraber kendilerini de davet ediyormuş gibi kafa salladılar.

---

* Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu. (ç.n.)

Burrows'un suratında, birileriyle vakit geçirmek için fazla davet almayan bir çocuğun ifadesi vardı. Belki de hiç davet almamıştı. Şimdiyse güzel, dışadönük, enerjik bir kız ve yeni sınıfının yarısı onunla vakit geçirmek istiyordu.

Gülümserken çocuğun gözlerinde sıcak ve umut dolu bakışlar belirdi. "Tabii ki. Yarın gelebilirsiniz. Eğlenceli olur."

Sonraki yarım saat boyunca eski materyaller üzerinden biraz ders yaptık ve son zile beş dakika kala, "Bugünlük bu kadar ders yeterli, serbestsiniz millet."

Telefonumdan Twisted Sister'ın "We're Not Gonna Take It" şarkısını açtım. Sesi eğlenmeye yetecek kadar yüksek, iş arkadaşlarımın McCarthy'ye şikâyete gitmeyecekleri kadar kısıktı.

Geçen seneden beri benimle olan öğrencilerim ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Daisy dosyasına kelebek resmi çizmeye başlarken Diego şapkasını indirip gözlerini kapattı.

Jason Burrows ise telefonunu çıkardı.

"Dersin sonunda telefona bakmak yasak," diye bildirdi Min Joon.

Burrows bunu duyunca çantasından bir çalışma kitabı aldı.

Bir parça kâğıt alıp top yaparak kafasına fırlattım.

"Ders çalışmak yasak."

"Eee, ne yapacağım o zaman?"

Kalkıp sırasına gittim ve ellerimle hayali bir bateri çalarak şarkıya eşlik ettim.

"Çocuk ol. Arkadaşlarınla sohbet et, camdan dışarı bak, oyun oyna, ne yaparsan yap. Yasak olan tek şey ders çalışmak ve telefonla oynamak."

Kafası hâlâ karışık göründüğü için açıklamaya giriştim. "Beyin bir kastır..."

Louis elini kaldırdı. "Teknik olarak beyin..."

"Şşşt." Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Öğretmen konuşuyor."

Sesim, *Karate Kid*'deki Cobra Kai *sensei*'sinin* yakışıklı versiyonuymuşum gibi sınıfta yankılandı.

"Peki nasıl kas yapılır, millet?"

Onlar cevap verirken yumruğumu sıkıp açtım.

"Sık, esnet, sık, esnet."

"Esnetmezseniz kas oluşur mu?"

"Oluşmaaaaz," dedi çocuklar, iyi eğitimli bir ordu gibi hep bir ağızdan.

"Dinlenmezseniz kas oluşur mu?"

"Oluşmaaaaz."

"Aynen öyle." Burrows'a baktım. "Bitkin düşer, yaralanır, işlemez hale gelirsin. Ve ölüyken işime yaramazsın."

Sınıfa döndüm. "Bunu ilk söyleyen kişiyi bilene sonraki testte ekstra puan!"

Çocuklarımı uyanık tutmayı severdim. Onlar da ekstra puanları yavru köpeklerin ödül mamasını kaptığı gibi havada kaparlardı.

"Boba Fett. *İmparatorun Dönüşü*!" dedi Hailey.

"Doğru!"

Dikkatimi Jason'a çevirdim.

"İşte böyle, Burrows. Daha zeki olabilmek için ara sıra beynini dinlendirmelisin. İleri Matematik dersinin sonunda ders çalışmanıza ya da telefonunuzla oynamanıza izin vermememin sebebi bu."

---

* (Jpn.) Genelde Japon dövüş sanatlarında eğitmene seslenirken kullanılan bir ifadedir. (ç.n.)

Masama dönüp oturduğumda Jason elini kaldırmıştı.

"Efendim?"

"Boba Fett öyle demedi."

"Yaa?"

Başını sağa sola salladı. "Asıl dediği şu: 'Ölüyken bir işime *yaramaz*.' Burada Han Solo'dan bahsediyordu."

Kafamla onayladım. "Bir sonraki testte sana da ekstra puan. Aferin."

Bu çocuğu sevmiştim. Her öğrenciyi sevemiyordum ki bu genelde öğretmenlerin küçük, kirli sırrıydı. Ama Jason sevilebilir bir öğrenciydi.

"*Yıldız Savaşları* hayranı mısın Burrows?"

"Sayılır." Omuz silkti. "Annem böyle eski filmleri çok sever."

Eski filmler... Güzel.

"Benim yaşımdaki herkesin onları izlemesi gerektiğini, artık eskiler gibi film yapılmadığını söyler."

"Annen akıllı bir kadına benziyor." Gülümsedim. "Ve bence sen bu sınıfa çok iyi uyum sağlayacaksın."

6

Lainey

Çoğu blog yazarı, Instagram fenomeni, takipçilerine kusursuz bir imaj yansıtmak için ellerinden geleni yapardı. Işık, arka plan, makyaj, kıyafetler, köpüğüne meşe yaprağı deseni çizilmiş duble *mocha latte* olmazsa olmazlarıydı.

Ben hiçbir zaman kusursuz ya da organize bir insan olmamıştım. İyi bir cilt tipiyle kutsanmış, dağınık biriydim. Fakat takipçilerim beni böyle seviyorlardı, ben de onlara her halimi gösteriyordum. İyimi, kötümü, sabah bulantısı çirkinliğimi.

Bu yüzden mutfakta kayıttayken ve sabahtan beri tsunami gibi içimde dolaşan bulantı tekrar çarptığında kamerayı kapatmadan koşup kendimi koridordaki küçük banyoya attım. Daha sonra midemle beraber ruhum da boşalıyormuş gibi kustuğum sesleri videodan çıkaracaktım ama öncesindeki ve sonrasındaki görüntüler kalacaktı.

Çünkü gerçekti.

Birkaç dakika sonra "kusmuk odasından" çıkıp nemli bir havluyla yüzümü sildim. "Kusura bakmayın, Yaşamcılar. Bu bebek beni öldürüyor. Jaybird'e hamileyken hiç sabah bulantısı çekmemiştim. Bu kusmalar gelecek felaketlerin habercisi mi? Eğer öyleyse işim bitti demektir."

Hamileliğimi duyurduğum videoyu geçen hafta paylaştığımda takipçilerim benim için çok heyecanlanmıştı. Bay Seksi Baba'dan ve Ateşli Davulcu Çocuk'tan arada bir bahsetsem de Dean hakkındaki diğer detayları ve hayatımda olmadığı gerçeğini dillendirmiyordum.

Parlak mermer tezgâhtaki kalemle not defterini alıp anı için "bol kusmuklu" yazdım, ardından sayfayı kameraya doğru çevirdim.

"Hamilelik günlüğü yazmaya başladığımı size söylemiş miydim? Çoğunlukla kendim için yazıyorum. Bir de büyüyünce çocuğum okusun ve yaşlandığımda vicdan azabı çekip bana baksın diye."

Dün ana banyonun aynasında çektiğim fotoğrafı kameraya tuttum. Üstsüzdüm ve göğüslerimi kollarımla kapatıp şaşırtıcı bir hızla büyüyen karnımı göstermek istemiştim. Jason'a gebeliğimden farklı olan bir diğer şey de buydu. Henüz üç buçuk aylık hamile olmama rağmen karnım belirmeye başlamıştı bile.

"Tabii Bay Seksi Baba için de yazıyorum. Böylece önemli anları kaçırmayacak." Defteri bir kenara bıraktım. "Her neyse, nerede kalmıştık?"

Mutfağın dekorasyonu bitmişti. Evde uygulayacağım denizci temasına sadık kalmak amacıyla beyaz tonlarını kullanıp birkaç yerde ahşap dokunuşlar yapmıştım. Ara renkleri değiştirmek çok kolaydı. Tezgâhın alt kısmındaki dolaplar beyazdı ama üst taraftaki duvarlarda, beyaz seramik tabakları ve bardakları düzgünce dizdiğim ahşap rengi raflar vardı. Paslanmaz çelik ocakla davlumbaz birbirine uyumluydu ve duvarların birine eski meşe kalaslar monte edip, bunların da üstüne, üzerinde GÖL yazan dev bir karatahta asmıştım.

Beş santim boyutundaki tezgâh arkası fayanslarını kendi başıma, kamera kayıttayken döşemiştim. Zorlu bir iş olsa da meditasyon gibiydi. Bunu yaparken müzik dinlemek ve takipçilerimden birinin önerisiyle aşk romanları dinlemek de iyi gelmişti.

Son olarak, pırıl pırıl parlayan beyaz ada tezgâhın tam tepesine astığım cam avize de tüm odaya sofistike bir dokunuş katmıştı.

Tezgâhtaki boş sprey şişesini alıp hazırladığım malzemeleri tek tek içine dökmeye başladım. "Bir bardak oksijenli su, iki çay kaşığı karbonat, bir damla bulaşık deterjanı ve birkaç damla limonu karıştırıyoruz... ve *voila*! Bebekler, hamile kadınlar, hayvanlar ve bitkiler için zararsız, limon kokulu, yüksek etkili halı ve kumaş temizleyicimiz hazır. Hem de sadece birkaç dolara."

Bugün karbonat günüydü. Takipçilerime ev yapımı diş beyazlatma ürünü, diş macunu, böcek ısırığı kremi ve mide ilacı yapmayı göstermiştim. Şimdi de sıra temizlik malzemesindeydi.

Karbonat mucize bir üründü, her şeye kullanılabiliyordu.

Şişeye doldurduğum karışımı havaya sıktım. "Şimdilik bu kadar. Verdiğim tüm tarifleri yorumlarda bulabilirsiniz. Yarın oturma odası dekorasyonuna devam ederken görüşmek üzere. Hoşça kalın Yaşamcılar!"

Kaydı sona erdirdim ve yorgun bedenimi sandalyeye bıraktım. Midem hâlâ bir tuhaftı. Bir süre sonra Jason mutfağa girdi ve çantasını ada tezgâhın beyaz hasır taburelerinden birine bırakmadan önce uzunca bir süre duraksadı. Solgun yanaklarımı ve gözlerimin çatlamış damarlarını fark ettiğini biliyordum.

"Selam, anne."

"Selam, tatlım. Okul nasıldı?"

"İyiydi."

Jason musluktan bir bardak su doldurup bana uzattı.

"Sağ ol, bebeğim."

"Sen ve minik şişkinliğin nasılsınız? Yine mi kustun?"

"Evet. Ama bu süreçte mide bulantıları çok normal. Endişe etmene gerek yok."

"Tamam."

Bana endişeli, yaşlı adam gözleriyle baktı.

Sonra cebinden telefonunu çıkarıp bir mesaj yazdı ve ondan rica etmememe rağmen çöp kutusuna gidip içindeki torbayı dışarı götürmek için çıkardı.

Tezgâha bıraktığı telefonu yeni mesajlarla çınlarken suyumu yudumlayıp, "Ne hakkında mesajlaşıyorsun?" diye sordum.

Oğlum omuz silkti. "Birkaçımız bu akşamki futbol maçına gidecektik."

Jason'ın arkadaşları vardı. Okulun ilk günü başlamıştı ve burada yaşadığımız altı hafta içinde, uyumsuzlardan oluşan ekipteki yeri sağlamlaşmıştı. Bazen aşırı tepkiler verip tuhaf davransalar da nazik, zeki çocuklardı. Bir araya gelip bizim çatı katını *Blair Cadısı* tarzı düzinelerce tılsımla doldurmuşlardı çünkü söylediklerine göre ev hayaletliydi. Ama Jason'ı mutlu ettiklerine, hiç görmediğim kadar sık ve kolay güldürdüklerine şahit olduğum için hayvan kurban etme ya da şeytana sunak yapma gibi şeylere kalkışmadıkları sürece sesimi çıkarmamaya karar vermiştim.

"Koç Walker, maça gidersek ekstra not vereceğini söyledi."

Ah, şu meşhur Koç Walker.

Oğlumun anlattıklarına bakılırsa adam Kaptan Amerika, Eddie Vedder, Chris Hemsworth ve Albert Einstein'ın bir kombinasyonuydu. Jason bana onun bir müzik grubu olduğunu söylediğinde neredeyse grubun adının Amber Sound mu olduğunu soracaktım. Sırf kendime işkence etmek için.

"Futbolun matematikle ne alakası var?" diye sordum.

Jay, yetişkinlerin saçmaladığını düşünen çocukların yaptığı gibi sırıttı.

"Ufkumuzu genişletmemiz gerektiğini söylüyor."

Ben de gülümsedim. "Haksız değil."

Jay'in telefonu tekrar çınladı.

"Ama ben gitmeyeceğim."

"Neden?"

Tek omzunu kaldırdı. "Bu akşam evde, seninle kalmak istiyorum."

Ah, Tanrım. On dört yaşındaki bir çocuğun, internet dışında sosyal yaşamı olmayan ve projeleri üzerinde çalışırken keşişe dönüşen hamile, ezik annesine üzüldüğü için planlarını iptal etmesi kadar korkunç bir şey olamazdı.

"Jay..."

"Sorun değil, anne. Birlikte film izleriz, eğlenceli olur."

Tatlı Jaybird'üm bazen çok inatçı olabiliyordu -bu huyunu benden almıştı- ve onunla tartışmanın manası yoktu. Bu yüzden taktik değiştirdim.

"Aslında bu akşam ben de maça gitmeyi düşünüyordum."

Jason'ın kaşları umutla kalktı. "Cidden mi?"

"Evet. Bütün kasaba gidiyor olmalı, değil mi? Biraz dışarı çıkmak iyi gelecektir. Sen ekstra notunu kazanırsın, minik *nugget*'la ben de biraz hava alırız." Elimi karnıma koydum. "Yani neden olmasın?"

~

Futbolun Lakeside için çok önemli olduğu belliydi. Lisenin stadyumu beklediğimden çok daha büyüktü ve beton tribünler se-

yircilerle tıklım tıklım doluydu. Atıştırmalık standı altın rengi ve maviye yeni boyanmıştı ve skor tahtası son teknoloji ürünüydü. Ekim havası nemli ve serin olsa da aşırı soğuk değildi, bu yüzden uzun kollu, siyah, termal bir üst ve rahat bahçıvan kot giymiş, salık bıraktığım buklelerimin üzerine siyah örgü bere takmıştım.

Jason'la okula vardığımızda maçın ilk çeyreğinin ortalarıydı. Biz çitlerin etrafından dolaşırken oyuncularımızdan biri sayı yapınca Lakeside tribünleri tezahüratlarla ayaklandı ve bando zafer temposu tuttu.

Jason'ın arkadaşlarının üçü yanımıza koştu.

"Selam Jason! Selam Bayan Burrows."

"Selam çocuklar."

"Şapkanız çok güzelmiş, Bayan Burrows. Kendiniz mi ördünüz?"

Ben cevap veremeden Quinn lafa atladı. Mavi gözleri devamlı hareket halinde olan, siyah saçlı, konuşkan bir kızdı.

"Ben de örgü örüyorum. Özellikle de uyuyamadığım zamanlarda ki çoğu zaman uyuyamıyorum. Eskiden geceleri evde dolaşmam annemi sinir ederdi, bu yüzden odamdan çıkmazdım. Şimdiyse uyuyamadığımda örgü örüyorum ve çok işe yarıyor. Zamanım olursa hepimize Noel kazakları örmeyi düşünüyorum ve..." Jason'a baktı. "Siz Noel'i kutluyor musunuz?"

Tüm bunları tek nefeste söyleyebilmiş olması inanılmazdı.

Jason gülümsedi çünkü kızın soluksuz konuşmalarına alışkındı.

"Evet Quinn, Noel'i kutluyoruz."

"Ah." Gülümseyip kafa salladı. Birden çenesini kapatması gerektiğini hatırlamış gibiydi. "Süper."

"Hadi gel, Jay," dedi Louis. "Keydon sahanın öbür ucunda, Wi-Fi bağlantısının olduğu noktada. Rakip takımın oyuncu istatistiklerine göre en iyi taktikleri belirleyen yeni bir algoritma üzerinde çalışıyor. Mükemmel bir şey. Maçtan sonra Koç Walker'a göstereceğiz."

Jason tereddütle bana baktı.

"Git sen. Ben iyiyim. Boş bir yer bulup maçı seyredeceğim."

"Tamamdır. Sağ ol, anne."

Çocuklar uzaklaşırken Louis bana döndü. "Üst tarafta birkaç boş yer vardı, Bayan Burrows!"

Teşekkür amaçlı elimi sallayıp üst taraflara ilerledim.

Ben Lakeside tarafına geçerken kalabalık tekrar ayağa fırlayıp coşkuyla bağırdı. Bando bir şarkı çaldı ve amigo kızlar kenarda kısa bir gösteri yaptı. Havaya yaprak, ıslak çim ve midemi kaynatan hafif bir pizza kokusu hâkimdi. Tribünlerin en tepesine vardığımda nefes nefese kalmıştım ama etrafıma bakınca oturacak yer olmadığını gördüm.

Tam aşağı inmek için dönerken sıcak, minik bir beden bacağıma çarpıp sıkıca tutundu. Bebeklere has yumuşacık, kahverengi saçları, bir çift onikse benzeyen kocaman gözleri ve şeytani bir sırıtışı olan, iki yaşlarında bir oğlandı.

"Böö!"

Yüzümü otomatik olarak ellerimle kapatıp parmaklarımın arasından ona baktım çünkü böyle şirin bir bebek size böö yaptığında siz de aynısını ona yapardınız.

"Böö!"

Oğlan keyifli bir kahkaha attı ama arkasından biri seslenince gülüşü kesildi.

"Will!"

Gözleri kocaman açılırken Will kafesinden çıkmak isteyen yavru bir maymun gibi zıplamaya başladı.

"Kucak, kucak, kucak, kucak, kucak!"

Minik kaçağı kucağıma aldım. Sıcak ağırlığında tanıdık bir güzellik vardı.

Sonra oturaklar arasındaki koridorda bana doğru ilerlerken gülümseyen sarışın kadınla göz göze geldim. Benim yaşlarımda, güzel bir kadındı.

"Sanırım sizin çocuğunuz," dedim.

"Evet, teşekkürler."

Oğlanı ona verdim. "Siz yakalamasaydınız sıranın öteki ucuna kadar giderdi. En sevdiği şey koşmak."

"Sorun değil."

"Hayır!" Will minik kahverengi kaşlarını çattı. "Oturmak yok!"

"Oturmak var," dedi annesi, tombul yumruğunu öperek. "Maçı izleyeceğiz. Kaçırmak istemezsin."

Tribünlerdeki herkes yeniden tezahürat için ayaklanırken basamaklara baktım.

"Oturacak yer mi arıyorsunuz?" Kadın kafasıyla spiker kabinini işaret etti. "Koridorun diğer ucunda, yanımızda boş yer var. İsterseniz bize katılabilirsiniz."

"Çok iyi olur, teşekkürler."

Sıranın sonuna vardığımızda genç kadın, bir örnek Lakeside Lisesi *sweatshirt*'leri giymiş yaşlıca bir çiftin yanına oturdu.

"Ben Callie, bu arada. Bu da..." Bebeğinin karnını gıdıkladı. "... Will."

Elimi göğsüme bastırdım. "Lainey Burrows."

"Tanıştığıma memnun oldum. Kasabada yeni misin Lainey?"

"Evet. Oğlum Jason'la birlikte birkaç hafta önce Kuzey Jersey'den taşındık. Miller Sokağı'ndaki eski evde oturuyoruz."

Callie'nin gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? O ev..."

"Hayaletli." Kafa salladım. "Duydum. Henüz herhangi bir on sekizinci yüzyıl hayaleti görmedim ama gözlerimi dört açmış bekliyorum."

Güldü. "Burada eski bir efsanedir."

"Anlıyorum. Sen Lakesideli mısın?"

"Doğma büyüme." Will onun bacaklarının arasında dikilip ellerini tutarak zıplamaya başladı. "Burası harika bir kasabadır. Çocuk büyütmek için çok uygun."

Sahadaki oyuncuların geniş sırtlarına bakıp Callie'ye, "Hangisi senin?" diye sordum.

Parmağıyla işaret etti. "Formasının arkasında Koç Daniels yazan, uzun boylu, siyah saçlı adam."

Gösterdiği yere bakınca iki oyuncuyla hararetli bir şekilde konuşan, kulağında mikrofonlu kulaklık takılı yakışıklı adamı gördüm.

"Garrett lisenin futbol antrenörü ve tarih öğretmenidir."

Garrett Daniels'ın yanında, yüzü sahaya dönük başka bir adam vardı. Formasında yazan isme bakılırsa kendisi oğlumun öğretmeni ve kahramanı Koç Walker'dı. Onun da boyu uzun, omuzları genişti ve kulağında kulaklık vardı. Kot pantolonunu mükemmel şekilde dolduran kıçı süper görünüyordu.

Önümdeki kadın ayağa kalkınca görüşüm engellenmiş oldu.

"Haydi defans! Bastırın Aslanlar!"

Will annesinden kurtulup ellerini dizime dayayarak kucağıma tırmandı. Saçlarının kokusu ve bana sarılmaya çalışan kolları çok tatlıydı. Seneye bu zamanlarda kendi bebeğimi kucağımda tutuyor olacağımı düşününce içim mutlulukla doldu.

"Böö!" dedi Will, kendi kendine kıkırdayarak.

"Ne büyüleyici çocuk ama," dedim Callie'ye.

"Aynen öyle. Tıpkı babası gibi."

Will kollarını sahaya doğru uzattı. "Babacığım!"

Ama takım çok aşağıda olduğu için babası onu duyamazdı.

"Ne iş yapıyorsun Lainey?"

"Yaşam tarzı blog yazarıyım. İç dizayn, hayatı kolaylaştıran ipuçları ve benzeri şeyler hakkında videolar çekiyorum. Şimdilerde Facebook'ta *Lainey'yle Yaşam* adlı bir internet serisi yapıyorum. Buraya da bu yüzden taşındık. Miller Sokağı'ndaki evi dekore etmekle uğraşıyorum."

"Vay canına. Çok iyiymiş!"

"Evet, hiç sıkılmıyorum. Şanslıyım doğrusu."

Callie bana sıcak bir tebessümle baktı. "Videolarını kesin izleyeceğim."

Onun yanındaki gri saçlı kadın öne eğilip çatallı bir sesle, "Ben de videolarını izleyeceğim," dedi. "Callie, bana internet konusunda yardımcı olmalısın. İlkbaharda bizim mutfağı yeniden dekore etmek istiyorum."

Callie, ilk geldiğimde fark ettiğim yaşlıca çifti işaret etti. "Bunlar annemle babam, Anne ve Stanley Carpenter. Anne, baba, bu da Lainey Burrows."

"Tanıştığıma sevindim, Lainey. Bir ara sohbet edelim," dedi Bayan Carpenter elimi tutarak.

Gülümseyerek kafa salladım. "Göl evinin mutfağını yeni tamamladım. Size birkaç ipucu verebilirim."

Bayan Carpenter arkasına yaslanıp çantasından bir sigara çıkararak yaktı.

"Anne, ne yapıyorsun sen?!" Callie, annesinin elindeki sigarayı kapıp yanındaki kola bardağına attı ve dumanı savuşturdu. "Burada sigara içemezsin."

"Açık alandayız! Yetişkin bir kadının açık alanda sigara içemeyeceği bir dünyada mı yaşıyoruz? Siz çocuklar bugünlerde her şeye kural koyuyorsunuz."

"Her şeye kural koymuyoruz. Bu konuda sadece iki kural var: Torununun ya da hamile kızının yanında sigara içemezsin. O kadar da zor değil."

Kadın boş ver dercesine elini sallayıp dikkatini oyuna çevirdi.

Callie'nin büyük beden futbol formasının altındaki karnına baktım.

"Doğum ne zaman?"

"Martın sonunda."

"Ben de o civarlarda doğum yapacağım. Muhtemelen nisanın başlarında," dedim avucumu karnıma bastırarak.

Callie elini koluma koydu. "Tebrikler. Sabah bulantıları ne durumda?"

"Off, öyle kötü ki." Beni anlayacağını bildiğim biriyle konuşmak çok iyi gelecekti. "Senin?"

Will annesinin kucağında kıpırdandı.

"Will'e hamileyken sürekli bulantı çekerdim ama bu sefer neredeyse hiç yok. Bu gebeliğim farklı olduğu için Garrett kızımız olacağını düşünüyor."

"Benim gebeliğim de ilkinden çok farklı. Ama Jason'ın doğumunun üzerinden on dört yıl geçti. Belki de yaşlılıktandır."

Bayan Carpenter kıkırdadı. "Sen yaşlıysan ben antikayım, şekerim. Otuzlu yaşlar artık yirmilere eşdeğer." Kendisini gösterip göz kırptı. "Yetmiş de kırka eşdeğer. Bir kadın, cinsel zirvesine kırklı yaşlarında ulaşır derler. Bu çok doğru, tecrübeyle sabit."

Callie eliyle gözlerini kapatıp homurdandı. "Anne, yapma şunu."

Sonraki birkaç saat böyle geçti. Lakeside Lions sayı üstüne sayı yaptı ama maçı pek izleyemedim. Zamanımın çoğunu Callie ve Carpenterlarla muhabbet edip Will'le oynayarak geçirdim.

Son düdüğün çalmasının hemen ardından Jason ve arkadaşları beni buldu.

Oğlumun arkadaşı Louise, Callie'yi, "Selam Bayan Koç D," diye selamladı.

"Selam çocuklar." Genç kadın, bebeği kucağında doğruldu.

"Anne, biz Dinky'nin Lokantası'na gidiyoruz," dedi Jason. "Quinn daha sonra arabasıyla beni eve bırakacak. Sana uyar mı?"

"Uyar tabii. Paran var mı?"

Kafa salladı. "Evet, var."

"Tamam. Evde görüşürüz o zaman."

Onlar gidince Callie başıyla boş sahayı işaret etti. "Garrett'ın işinin bitmesini beklerken Will'i sahaya indireceğim. Biraz koşup enerjisini atsın da gece rahat uyusun. Seninle sohbet etmek çok güzeldi, Lainey."

"Katılıyorum. Keyifli bir akşamdı. Çalışırken kış uykusuna yatan hayvanlar gibi olurum. Buraya gelmek tam da ihtiyacım olan şeymiş."

Callie bana el salladı. "Sonra görüşürüz. Okulun internet sitesinde e-posta adresim var. Bir ara öğle yemeği yemek ve gebeliğin güzellikleri hakkında konuşup dertleşmek istersen yazman yeter."

"Tabii. Teşekkürler, Callie."

Gerçekten de maça geldiğim için çok mutluydum. Birileriyle internet üzerinden iletişim kurmak o kadar kolaydı ki bazen ne kadar yalnız olduğunuzu, gerçek bir insanla konuşmayalı günler, hatta haftalar geçirdiğinizi unutuveriyordunuz.

Bu akşam temiz hava almak, yeni insanlarla sohbet etmek, sıcak ve dost canlısı insanlarla dolu kasabanın ruhunu deneyimlemek tazelenmemi ve canlanmamı sağlamıştı.

Lakeside'ın evim olduğunu hissettirmişti.

Tribünlerin çoğu boşalınca ben de kalkıp basamaklardan indim ve okulun spor salonunun hemen dışındaki otoparka bıraktığım aracıma gittim.

Dean

Futbolda galibiyet almak inanılmaz bir tatmindi. Coşkulu bir kalabalığın karşısında sahne almaktan, imkânsız bir matematik problemini çözmekten daha müthiş bir şeydi. Kemik sızlatan idmanların ve mental hazırlıkların meyvesini almak, oyuncuyken olduğu kadar antrenörken de büyük bir heyecan yaşatıyordu. Zafer, gurur ve adrenalin kanınıza yayılıyor, size yenilmez hissettiriyordu ve akşamdan sabaha kadar içip dans ederek kutlamak istiyordunuz.

Garrett takıma kısa bir tebrik konuşması yapıp maç sonrası partilere katılacaklarsa ahmaklıktan kaçınmalarını tembihledi. Çocuklar soyunma odasından çıkınca ben de silindir çantamı omzuma atıp arabama doğru ilerledim. Hafif hafif yağmur yağmaya başlamıştı ve hava serin bir pusla kaplıydı.

"İyi maçtı, Koç," diye seslendi bir ebeveyn.

Başka biri de, "İyi galibiyet aldınız, Walker," dedi.

Yüzlerini görmediğim seslere kafamla selam verip el salladım ve bagajımı açıp içine çantamı attım.

Sonra onu gördüm. Otoparkın diğer ucunda, tek başına yürüyen bir kadın. Yüzü gölgeler arasındaydı ama beline dökülen sarı dalgaları sokak lambalarının altında parıldıyordu. Uzuvları ince, uzun, zarifti ve kollarının hareketinde, kalçalarının salınışında bir şey vardı. Kalbimin kaburgalarıma çarpmasına ve aletimin seğirmesine neden olan bir şey.

Havadaki nem yüzünden buğulanan gözlüğümü çıkarıp gömleğime sildim. Tekrar taktığımda kadın çoktan kamyonetine binmiş, sürücü kapısını kapatıyordu.

Geçen gün markette kalbime hücum eden o tuhaf his omurgamdan yukarı, omuzlarıma doğru süzüldü. Harekete geçmemi, kahrolası bacaklarımı kıpırdatıp koşmamı, aracın camına vurup kadının yüzüne bakarak... o olup olmadığından emin olmamı söylüyordu.

Tabii.

Kesinlikle tuhaf herifin teki değildim.

Lanet olsun, aklımı kaybediyorum.

Başımı iki yana sallayıp kamyonetin kırmızı fren lambalarının yanmasını, sonra geri geri çıkıp uzaklaşmasını izledim.

Biz erkeklerin çoğunun hayatındaki tüm sorunların genelde tek bir kaynağı olurdu. Aletlerimiz. Benimki de istisna değildi. Her şey onun suçuydu. Şerefsiz şey birdenbire seçici bir zavallı olmaya karar vermişti.

Lainey hâlâ seks yaptığım son kadındı.

Aylar olmuştu. Lise birdeyken katıldığım mezuniyet balosunda Samantha Perkins'le banyoya kapandığımızda bekâretimi kaybettiğimden beri seksten hiç bu kadar uzak kalmamıştım. Teklifler gelmişti, zaten her zaman gelirdi. Houlahan'daki, dolgun dudakları ve mükemmel memeleri olan bar görevlisi, yan komşum olan ebeveynlerini ziyarete gelen Pam Smeason, araba yıkama yerindeki resepsiyonist.

Fakat aletim bir bakış atmak için kafasını kaldırmaya zahmet bile etmemişti. Pislik. Bir hayalete, bir anıya takıntılıydı.

Mastürbasyon yaparken bile -ki günde üç öğün yapıyordum- Lainey'yi düşünene; çıkardığı sesleri, kokusunu, ıslak kıvrımlarının beni nasıl sıktığını ve dudaklarının aletimin üstünde nasıl muhteşem göründüğünü hayal edene kadar tahrik olamıyordum.

Sonuncusunu gözümde canlandırmak her zaman en çok işe yarayan şey oluyordu.

Kahretsin. Artık kontrolü elime almanın vakti gelmişti. Ya da... başkasının eline bırakmanın.

Maçı kazanmıştık. Zaferin tatlı heyecanı hâlâ içimde dolaşıyordu. Aletim de buna uyum sağlasa iyi ederdi. Bu gece kutlama yapacak, kıyafetlerimi üzerimden söküp atmak isteyen çok seksi bir kadın bulacaktık. Geçmişim göz önünde tutulursa bunun pek de zor olmayacağı söylenebilirdi. Sonra o kadını eve götürüp kendi adımı bile unutana kadar becerecektim.

Daha da önemlisi... Lainey'nin adını unutmamdı tabii.

~

Öğretmenler olarak komik bir ırktık. Eğitim bir sosyal sanat olduğu için çoğumuz sosyal yaratıklardık ve aynı siperde savaşan askerler dışında, dünya üzerinde hiçbir mesleğin çalışanlarının birbiriyle bu kadar güçlü bağları olduğunu sanmıyordum. Aynı binada çalışmasalar pek de uyum sağlamayacak kişiler olsalar da öğretmenler birbirinin desteği, sosyal ağı ve en yakın arkadaşı olurdu.

Ayrıca şu bir evrensel gerçekti ki bir öğretmen birkaç kadehi devirdi mi tüm gülünç şahsi meselelerini tek tek dökülürdü.

Lakeside'ın yaratıcı yazarlık öğretmeni Alison Bellinger'ın, gri saçlı adamlardan etkilendiğini, beden eğitimi öğretmeni Mark Adams'ın hiç anal seks yapmadığını, fen bilimleri öğretmeni Evan Fishler'ın kendisine uzaylılar tarafından anal yapıldığını düşündüğünü, rehberlik danışmanı Jerry Dorfman'ın aşırı hassas göğüs uçları olduğunu ve İngilizce öğretmeni Peter Duvale'in misket limonu yeşilinden çok korktuğunu bu şekilde öğrenmiştim.

Maçın ardından eve geçip duş aldıktan sonra Lakeside'ın yerel barı Chubby's'e yollandım. Bu bir gelenekti. Öğrenciler ormana ya da üst sınıflardan birinin evine parti yapmaya giderken öğretmenler Chubby's'e gelirdi.

Özellikle müdiremiz Bayan McCarthy ile asistanı Bayan Cockaburrow'un zor bir galibiyetin ardından bara geldiği gece hepimizin hatıralarında sonsuza dek yaşayacaktı. Birkaç tek attıktan sonra Bayan Cockaburrow karaoke canavarı çıkmıştı; sesi cidden iyiydi.

Bara adım attığımda çete çoktan arka tarafta bir araya getirilmiş masalara yerleşmişti. Jerry'nin karısı Donna Merkle, Kelly Simmons, Alison, Mark ve Evan vardı. Garrett da gelmişti çünkü futbol sezonlarında batıl inançları devreye girdiği için gelenekleri asla bozmazdı. Fakat sadece bir bira içtikten sonra evine, Callie ile Will'e döndü.

Bar bankosuna gidip bir içecek aldıktan sonra, telefonuyla oynamakta olan Kelly'nin yanına oturdum. Parmakları klavyede öfkeli bir hızla dolaşıyordu. Ona birlikte takılmak için mesaj atma düşüncemden vazgeçmiştim. Hem beynim hem de vücudumun diğer parçaları bunu istemiyordu. Ama görünüşe bakılırsa evliliğinde sorun olduğuyla ilgili dedikodular doğru olabilirdi.

Telefonunu masaya çarparak bıraktı ve kadehinde dönen pembe, meyveli karışımdan büyük bir yudum içti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Richard yine geç saatlere kadar çalışacakmış. Beni ihmal ettiğini ima edip duruyorum ama umursamıyormuş gibi davranıyor."

Kelly oyunlar oynamaya, karşısındakine istediğini yaptırmak için numara yapmaya ezelden beri bayılırdı.

"Adı Dick* olan biriyle evlenirsen olacağı bu."

Bir zamanlar, genç ve bencil olduğum günlerde oyunları ben de severdim. Bunu, bir kızın sabrını taşırana kadar ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için yaptığımı söylemekten utanıyordum. Ama üniversitenin üçüncü yılında bu oyunlardan bıkmıştım. Sanırım olgunluğa erişince başka birinin duygularıyla oynamanın havalı ya da akıllı hissetmemi sağlamadığını, aslında çok boktan bir şey olduğunu anlamıştım. Şimdilerde politikam dürüstlüktü.

Biramdan bir yudum alıp daha önemli meselelere odaklandım ve bu gece yüzüme oturacak şanslı kadını bulmak için etrafı inceledim. Ve onu görür görmez anladım. Saat üç yönünde, bar bankosunda oturuyordu. Koyu renkli, upuzun ve dümdüz saçları vardı. Yuvarlak kalçası nefis görünüyordu. Mükemmel.

Hamlemi yapmak için masadan kalktım.

Bu işe yarayacaktı. Nihayet yedek kulübesinden çıkıp sahalara dönecektim. Muhteşem olacaktı.

Kadının hemen yanına, bankoya kolumu dayadım. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Dönüp bana baktı. "Koç Walker!"

Aletim ölmekte olan hüzünlü bir lale gibi büzüştü.

Kadının adı Kasey Brewster'dı ve on yıl önceki öğrencilerimden biriydi.

"Selam Kasey, nasılsın?"

Yakut kırmızısı dudakları parlak bir gülümsemeyle gerildi. "Çok iyiyim. Ailemi ziyarete geldim. MIT fizik departmanında çalışıyorum."

"Ne güzel."

Kasey her zaman zeki bir kızdı. Neşeliydi de. Demek bu özellikleri hâlâ değişmemişti.

---

* (İng.) "Pislik" (ç.n.)

"Sizi görmek çok güzel. Tanrım, hiç değişmemişsiniz!" Eğilip elini koluma koydu. "Biliyor musunuz? Zamanında hepimiz size çok hayrandık."

Bu normal bir şeydi. Doğal bir cazibesi olan, yakışıklı öğretmenler hep öğrencilerin gözdesi olurdu. Ben genelde hayranlıklarını görmezden gelirdim ama işler kontrolden çıkacak gibi olunca nazik ama katı bir şekilde, "Ben senin öğretmeninim, aramızda bir şey olmayacak" konuşması yapardım. Fakat Kasey hayranlığını iyi saklayanlardandı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bazı şeyler hep aynı kalır." Dudaklarını imalı bir şekilde kadehindeki pipete sardı. "Evli misiniz? Görüştüğünüz biri var mı?"

"Hayır. Hâlâ bekârım."

Gülümsemesi büyüdü. "Buradan çıkıp birlikte bir yerlere gitmek ister misiniz? İki yetişkin olarak yeniden tanışırız."

Libidom çorak bir araziye dönmüş olmasaydı bile Kasey bir zamanlar öğrencim olduğu ve bana göre hep öğrencim olarak kalacağı için onu asla seks partneri olarak göremezdim.

Başparmağımla omzumun arkasını işaret edip teklifini nazikçe geri çevirdim. "Buraya birkaç arkadaşımla geldim. Seni görmek güzeldi, Kasey. Sana hayatta iyi şanslar. Kendine iyi bak, tatlım."

Kızın gözlerinde düş kırıklığı belirse de kendisini çabucak toparlayıp tekrar gülümsedi.

"Sağ olun, Koç Walker. Siz de."

Zavallı kıçımı arkadaşlarımın masasına geri götürürken Toby Keith'in müzik kutusundan yükselen sesi, aklından çıkmayan tek gecelik ilişkisini anlatıyordu.

Seni çok iyi anlıyorum, Toby.

Yerime oturduğumda meslektaşlarımın gözleri beni biyoloji dersindeki bir kurbağaymışım gibi inceliyordu.

Biz öğretmendik; işimiz duyguları okumak ve davranışları analiz etmekti. Öğrencilerden biri, yangın çıkarmak ya da kızların soyunma odasına yılan atmak -bu bir keresinde olmuştu çünkü son sınıfların bol bol boş vakti vardı- gibi ahmakça bir şey yapacak olsa iyi bir öğretmen daha olay gerçekleşmeden bunu hissederdi.

Ve bu masadaki herkes iyi birer öğretmendi.

Alison, parlak sarı çerçeveli gözlüğünün lenslerini temizleyip soruyu patlattı:

"Senin neyin var?"

"Bir şeyim yok."

Merkle öne doğru eğilince tele benzeyen kızıl saçları omuzlarına döküldü. "Hayır. Kesin bir şeyin var. Kokuyu alıyorum. Küflü peynir ve çaresizliğin iğrenç kokusu."

Biramı kaldırdım. "Sağ ol, Donna."

Kelly bardaki kalabalığa işaret etti. "Bu gece burada pek çok aday var. O kadar çaresizsen gidip şu meşhur cazibeni konuştursana."

Yüzümü ovuşturdum.

"Sanırım varoluşsal kriz yaşıyorum. Bu gerçek bir şey mi yoksa kötü bir gün geçirdiklerinde korkakların başvurduğu bir bahane mi?"

"Kesinlikle gerçek bir şey." Alison sandalyesini hafifçe salladı. "Krizlere bayılırım. Seninki ne hakkında?"

Of, kahretsin. Onlara söylesem ne olurdu ki? İşler daha da kötüye gidecek değildi herhalde.

Derin bir nefes alıp verdim. "Pekâlâ. Yazın bir kadınla yattım ve..."

Lainey'nin nasıl biri olduğunu tam manasıyla anlatabilmek için doğru bir yöntem bulmaya çalıştım.

"... Hot Dog Johnny'nin sosisli sandviçleri gibiydi. Üstünde her şey olanlardan."

Jerry beğeniyle hımlayıp kafa salladı. Alison, Kelly ve Mark da ne demek istediğimi anlamıştı.

Donna ile Evan, Lakeside Lisesi'nde okumadıkları için anlayamadılar.

"O ne demek?" diye sordu Evan.

"Hot Dog Johnny, taşrada bulunan, köhne olsa da mucizevi bir sosisli sandviç tezgâhıdır," dedi Jerry.

"Lisedeyken yazları grupça kampa giderdik," diye açıkladı Kelly. "Her seferinde de Hot Dog Johnny'ye uğrardık."

"Johnny'nin sosislilerini tattın mı geri dönüşü olmaz," dedi Mark.

Alison, "Yaptıkları yayık altı suyu da çok iyidir," diye ekledi.

Kelly mavi gözlerini devirdi. "Yayık altı suyunu bir tek sen seviyorsun Alison. Çünkü ucubenin tekisin. Kim sosisli sandviçle yayık altı suyunu karıştırır ki?"

Alison rahatsız olmadı.

"Ama cidden iyiydi."

"Her neyse." İçimi çektim. "Onunla yattığımdan beri diğer kadınlar..." Yüzümü buruşturdum. "... tatsız sosisliler gibi geliyor. Hiçbirine iştah duymuyorum."

Kelly tam da ondan bekleneceği gibi pis pis sırıttı. "Çapkın Dean karşılıksız sevdaya mı tutulmuş? Karma böyle bir şey işte, millet."

"Beni mahvetti," diye yakındım. "Sanırım bozuldum."

Masadakiler, libidomu kaybettiğim için kısa bir saygı duruşunda durur gibi anlayışla sessizleştiler.

Sonra Merkle'ın sert sesi, sessizliği yardı.

"Pisliğin tekisin."

"Burada size ruhumu açıyorum!"

"O zaman ruhun da pislik. Ne dediğine bir bak. Kadınları lanet sosislilerle kıyaslıyorsun, Dean."

"Bu bir iltifat!" diye karşı çıktım. "O kadının, tattığım en leziz sosisli olduğunu söylüyorum."

"Evet. Şimdi diğer kadınlar tatsız iki delikten ibaret."

Ağzımı kapattım.

"Pekâlâ... Bu şekilde düşününce kulağa biraz pislikçe geliyor."

"Onunla bu yüzden evlendim işte. Bebeğim acayip zeki." Jerry kolunu karısının omuzlarına sardı. "Ve süper sakso çekiyor."

Merkle şimşek hızıyla hareket edip Jerry'nin gözlerini yaşartana kadar meme ucunu sıktı. Sonra bana döndü.

"Sıradan tek gecelik ilişkilerin artık sana uygun olmayabileceğini hiç düşündün mü? Belki de hayatının bu evresinde daha ciddi, daha anlamlı bir şeye hazırsındır."

Biramın kalanını kafama diktim çünkü bunu analiz etmek zordu. Kahretsin, kolay ilişkileri özlemiştim.

"Bilmiyorum. Olabilir."

"Yaşlanıyoruz," dedi Kelly. "Yani, ben hâlâ öğrencilerle karıştırılabilecek kadar gencim ama yıllar size pek iyi davranmadı. Benden söylemesi."

"Geçen gün postanede Bay Wendall'ı gördüm," dedi Alison, başını iki yana sallayarak. "Ve bize öğretmenlik yaptığı zamanlardan çok daha yaşlı olduğumu fark ettim. Adam o zaman bile acayip yaşlıydı." Öne eğilip *Altıncı His*'teki çocuk gibi fısıldadı: "Yakında hepimiz öleceğiz."

Tanrı aşkına. Neden bu insanlarla vakit geçiriyordum ki?

Kendimi bayıltmayı umarak kafamı masaya çarpacaktım ki Evan lafa girdi. "Kadın senin çayır faren de olabilir."

"Neyim neyim?"

"Çayır faresi, hamstera benzeyen bir Orta Batı sıçanıdır. Kızgınlığa girdiklerinde olabildiğince çok sayıda farklı partnerle çiftleşip eşlerini ararlar. Bulduklarında onunla aralarında bir çeşit biyolojik bağ oluşur ve o andan itibaren sonsuza dek tek eşli olurlar. Eşlerine bir şey olursa bir daha asla seks yapmayıp bekâr kalırlar."

Şimdi keşiş cüppeleri içinde etrafta koşuşturan kel, azgın hamsterlar hayal ediyordum.

Ve bu çok rahatsız edici bir görüntüydü.

"Sağ ol, Evan. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladın." Masadakilere işaret ettim. "Bir daha sizinle bir şey paylaşırsam dilimi keseceğim."

Mark kalkıp bara gitti ve bir tepsi *shot*'la geri döndü. Yatacak birini bulamıyorsan diğer en iyi seçenek kafayı bulmaktı. Bardaklardan birini alıp iyi şans için herkesinkine vurdum. Çünkü Tanrı biliyordu ki şansa çok ihtiyacım vardı.

"Şerefe."

7

Dean

Kasım

Çoğu lise öğretmeni, kasım ayındaki öğretmen-veli görüşmelerini fazla ciddiye almazdı. Öğrencilerin yeniyetmelik çağına ulaştıktan sonra okulla ilgili konuları kendi kendilerine halledebilecekleri düşünülürdü, bu yüzden de ebeveynler okuldaki durumlarıyla pek ilgilenmezdi.

Fakat benim öğrencilerim için durum farklıydı.

Bana göre öğretmen-veli görüşmeleri kötü hızlı randevulardan oluşan bir akşamdı. Her veliye beş dakika süre tanıyordum; bir zamanlayıcı kurmam gerektiğini daha ilk yılımda öğrenmiştim. Bunu yapmazsam koridordaki sıra kaosa dönüşüyordu çünkü izin verilse tüm ebeveynler sabaha kadar çocuklarının alerjilerini, gece korkularını, sekizinci sınıfta kazandıkları heceleme yarışmalarını anlatırdı. Ya da Nobel kazanacağını düşündükleri zeki çocuklarına nasıl daha iyi eğitim verebileceğimle ilgili nutuk atmaya kalkarlardı.

Benim öğrencilerim notları konusunda titizdi ve aynı performansı velilerinin de göstermesi kaçınılmazdı. Ne de olsa armut dibine düşerdi.

"Anlamıyorum, Koç Walker. Martin geçen sene iki saat matematik ödevi yapıyordu, bu sömestr sadece bir saat yapıyor."

Martin Smegal'ın annesi Bayan Smegal, kaba bir Kuzey Jersey aksanıyla konuşan ve kaşları daima çatık duran bekâr bir anneydi.

"Ona biraz meydan okuma lazım. Kırılması lazım. Hafta sonları evde kalıp çalışması lazım çünkü derslerinin tamamından A almayı başaramayarak hayatını mahvetmekten çok korkuyor."

Ah Martin. Zavallı çocuk.

Cazibeli gülümsememi derhal yüzüme yerleştirdim.

"Sizi temin ederim ki Martin çok sıkı çalışıyor. Sömestr başlangıcında daha önceki materyalleri gözden geçirdik ama bundan böyle çalışmalarımız daha zorlayıcı olacak." Martin'in sınav kâğıtlarına ve ders portfolyosuna işaret ettim. "Oğlunuz, sınıftaki en iyi öğrenci, Bayan Smegal. Onunla gurur duymalısınız."

"Sınıftaki en iyi öğrenci" repliğini tüm velilerime tekrar ediyordum. Çünkü hem doğruydu -öğrencilerimin hepsi ayrı ayrı mükemmeldi- hem de çocuklarına dırdır yapıp durmalarını engelliyordu.

"Ah, güzel." Kadın kafa salladı. Sonra parmağını bana doğrulttu. "En iyisi olarak kaldığından emin olalım. Kaytarmak yok."

"Kesinlikle yok, hanımefendi. Siz rahat olun, gözüm Martin'in üzerinde."

Sonunda kadının yüzünde bir tebessüm belirdi. Bunu pek sık yapmayan birinin tuhaf, gergin gülümsemesi olsa da sonuçta gülümsemişti. Bu da bir kazançtı.

Zamanlayıcının tatlı sesi sınıfta yankılandı. Bayan Smegal çıkınca sıradakinin kim olduğuna bakmak için listemi kontrol ettim.

Burrows. Jason Burrows'un annesi.

Kadın geç kalmıştı. Bu benim için yeniydi.

Programımı bozmamak için yine de zamanlayıcıyı çalıştırdım ve hayatımda ilk kez toplantıya gelmeyen veli vakasıyla mı karşılaşacağım diye merak ettim.

Sonra kapıdan bir ses geldi. Yumuşak, tereddütlü ve... acı verici şekilde tanıdıktı.

"Koç Walker?"

Hızla döndüm.

Bu oydu. Lainey. Sınıfımın ortasında duruyor, gür kirpiklerle çevrili parlak gözleriyle bana bakıyordu. Hayır, yanılmıyordum, hayal kurmuyordum. *Aylardır* aklımdan çıkmayan, asla itiraf etmeyeceğim kadar çok mastürbasyonuma ilham olan, yazın bana geçici bir körlük yaşatacak kadar zevk veren kadın *kahrolası sınıfımda, hemen karşımdaydı.*

"Lainey?" Ona doğru ağır bir adım attım. Fazla hızlı hareket edersem kaybolacağından korkuyordum. "*Lainey?*"

O da en az benim kadar şaşkındı.

Gözlerini üzerimde; koyu çerçeveli gözlüğümde, açık gri kazağımın altındaki yakalı gömleğimde dolaştırdı. Sonuçta yazın olduğumdan farklı görünüyordum. Ama sonra parlak dudakları öyle güzel, öyle kocaman bir gülümsemeyle gerildi ki bunu ta aletimde hissettim.

"Dean? Aman Tanrım, *Dean*?"

Grease filminde Sandy'yi yeniden gördüğünde Danny Zuko kesinlikle böyle hissetmiş olmalıydı.

"Kahretsin, inanamıyorum!" diye bağırdım.

Aynı anda harekete geçip bizi ayıran mesafeleri aştık. Kucaklaşmamız dünyadaki en kolay, en doğal şeydi. Kollarımı beline sıkıca sararak ayaklarını yerden kestim.

Onu bir daha asla bırakmayabilirdim.

Lainey'yi kollarıma aldığımda hissettiklerimi, yumuşak kıvrımlarının bedenime nasıl oturduğunu hatırlarken zihnimin biraz abarttığını düşünmüştüm. Ama hiçbiri abartı değildi. Hatta hatırladığımdan bile güzeldi.

Kafasını inanmazlıkla iki yana sallayarak bana baktı.

"Ben... Burada ne arıyorsun?"

"Bu okulda ders veriyorum."

"Öğretmen misin?"

"Evet."

"Baterist olduğunu sanıyordum."

"İkisini de yapıyorum diyelim." Güldüm. Delice bir andı. "*Sen* burada ne arıyorsun?"

"Oğlum burada okuyor. Adı Jason."

"Jason Burrows senin oğlun mu? Jason Burrows'un annesi misin?"

Cevabı biliyordum, az önce kendisi söylemişti. Ama beynim kısa devre yapmıştı.

"Evet." Lainey de güldü.

Kadınlar karmaşık yaratıklardı. Onları arzulamanızı isterlerdi ama -en azından en başlarda- *fazla* arzu duymanızı istemezlerdi. Fazla ilgi, fazla müsaitlik, fazla heves her zaman cazibeyi bozardı. Çok etkilenmemiş gibi yapmak en güvenlisiydi. Biraz gizem, biraz mesafe onları elinizde tutmanıza yarardı.

Bu oyunu biliyordum. Bu oyunda *iyiydim*. On dört yaşımdan beri kusursuz şekilde oynuyordum. Fakat şu anda tüm kuralları unutup duygularımı tüm dürüstlüğümle dile döktüm.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Aylardır seni düşünüyorum. Tanrım, bir bilsen... Seni düşünmeyi hiç..."

Cümlemi birden yarıda kestim.

Çünkü Lainey'nin kalçama bastırdığı karnının alt kısmında bir değişiklik hissettim. Dört ay önce dilimle ve ellerimle taptığım dümdüz, incecik karından farklıydı.

Çok farklıydı.

Genişti. Sertti. Yuvarlaktı.

Kafamı eğip aramıza baktım. Lainey siyah sporcu taytı ve göğüslerini mükemmel gösteren ve kalçalarını saran, lacivert-beyaz renkli, kat kat bir bluz giymişti. Altındaki kabarıklıksa gözden kaçacak gibi değildi.

"Ben de seni düşünüyordum, Dean," diye itiraf etti Lainey fısıldayarak.

Göbeği... *şişti*. Gerçi belki de şişkinlik yaşıyordu ya da akşam yemeğinde küçük bir futbol topu falan yemeye kalkmıştı. Olamaz mıydı?

Çok zeki olmanın bir dezavantajı varsa o da kendinizi kandırmanın imkânsız olmasıydı. Cahilliğin mutluluğunda boğulmak isteseniz de yapamıyordunuz. Tüm teorileri çürütmek ve aşikâr gerçeği kabullenmek bir nanosaniyemi aldı.

Ve bu olduğunda beynim hayalet şehre döndü.

Geriye doğru bir adım attım. Sonra her ihtimale karşı biraz daha geriledim.

Karnını işaret ettim. "Bu...?"

"Evet."

"Sen...?"

Kafa salladı. "Evet."

Hayır, hâlâ kabullenememiştim.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Parmağımı kendime çevirdim.

"Yoksa...?"

Tüm dünya düzleşmişti sanki. Eskiden kusana kadar bindiğimiz dönen karnaval oyuncaklarının zemini gibiydi.

Lainey bana nazikçe baktı. Gözleri parlıyordu ve sesi yumuşacıktı.

"Evet. Senin."

On yedi yaşımdayken, sonraki sene NFL'e seçilen yüz elli kiloluk bir hücum oyuncusu maç esnasında bana çarpmıştı. Üzerime geldiğini fark etmemiştim. Öyle sertti ki kaskım kafamdan fırlamış, ciğerlerimdeki tüm nefes çekilmişti. Sahada tam dört dakika bilinçsiz yatmıştım.

Fakat bu darbe ondan çok daha şiddetliydi.

"Emin misin?"

Parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi.

"Beş yıldır seks yaptığım tek kişi sensin."

"Vay canına. O zaman kesin eminsin."

"Aynen." Kafa salladı.

"Ama prezervatif kullandık. Hem de..."

"Koca bir kutu." Lainey ellerini kaldırdı. "Biliyorum! Ben de ilk öğrendiğimde böyle dedim. Ama spermle yumurta bu mesajı almamış olmalı. Ayrıca prezervatif ambalajını dişle açmakla ilgili şaşırtıcı istatistikler var ve... Belki de... biraz oturmalısın, Dean. İyi görünmüyorsun."

Hamile olan kendiydi ama bana oturmamı söylüyordu. İnanılmazdı.

"İyi fikir," dedim ama hareket edemedim. Merkezi sinir sistemim şok yüzünden donmuştu.

"Seni bulmaya çalıştım," diye açıklamaya girişti. "Ama grubunuzun internet sitesi yok. Bar da kapalıydı ve..."

"Reklam yapmıyoruz." Sesim dümdüz ve boştu. Otomatik pilotta cevap veriyordum. "Sadece yazları sahne alıyoruz, başka teklifleri kabul etmiyoruz."

Lainey dudaklarını yalayıp kafa salladı.

"Ben de öyle düşündüm."

Zamanlayıcı ötmeye başlayınca onu alıp kötü bir gün geçiren Hulk gibi ezerek camdan dışarı fırlatmak istedim. Bir saniye sonra bir veli –Louis'in babası– kafasını kapıdan içeri uzattı.

O bir şey diyemeden elimi kaldırdım.

"Lanet bir dakikaya daha ihtiyacım var, Larry."

Sert kelimelerim profesyonellikten çok uzaktı ama umurumda değildi.

Adam gönülsüzce kapıyı kapattı. Ben de çaresizce kendimi toplamaya çalıştım.

Fakat Lainey benden bir adım öndeydi.

"Konuşmalıyız, Dean. Ama şu anda olmaz tabii." Masama gidip bir parça kâğıda bir şeyler yazarak bana verdi. "Numaramı yazdım. Müsait olduğunda arayabilir ya da mesaj atabilirsin. Buluşup... her şeyi konuşuruz."

"Tamam. Peki. Güzel plan."

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Eee... Jason matematikte nasıl?"

Gülüşüm kendi kulaklarıma bile zırdeliymişim gibi geldi. Yüzümü ovuşturdum.

Kendine gel, Walker.

Ve varsayılan ayarıma döndüm. Karmaşıklıktan uzak, basit dünyam gözlerimin önünde çöküşe geçmişken bile öğretmen moduna geçiş yapabilirdim.

"Onun... matematiği çok iyi. Ayrıca iyi kalpli bir çocuk, Lainey."

"Öyledir."

"Tanrı vergisi bir yeteneği var."

"Her zaman çok zekiydi. Konu dersler olunca çok kolay kapıyor."

"Hayır. Demek istediğim, Jason'ın yeteneği yadsınamayacak kadar büyük. Onun için araştırabileceğin birkaç üniversite seviyesinde program var. Geleceği için bunu yapmak gerek. Ama bu konuyu da sonra konuşabiliriz."

Duyduklarına şaşırmış gibiydi ama dediğimi kabul etti.

"Ah. Vay canına. Tamam, öyle yapalım."

Kapı tekrar açıldı. Daha önce hiçbir velime bu denli bilenmemiştim.

"Lanet olsun, Larry. Henüz değil."

Kapı yine kapanırken Lainey o tarafa yöneldi.

"Ben gideyim. Bu... Neyse, daha sonra konuşuruz, Dean."

Elini kapı koluna koyduğunda zihnimi saran sis kalktı ve doğru düzgün düşünebildim. Ona söylemem gereken bir şey olduğunu hatırlayınca, "Lainey!" diye seslendim.

Dönüp merakla kaşlarını kaldırdı. Ayaklarım sonunda nasıl çalışacaklarını hatırladı ve ona doğru ilerledim.

"O sabah senden numaranı istemeliydim. Daha sonra uyandığımda kendime çok kızdım. Çünkü... seni tekrar görmeyi çok istiyordum." Gözlerinin içine baktım ve dürüstçe konuştum. "O kapıdan çıktığın anda seni tekrar görmeyi istedim."

Lainey uzun kirpiklerini kırpıştırdı çünkü bunu daha yeni öğreniyordu. Sonra gülümsedi. Rahatlamış gibiydi. Ve o kadar güzeldi ki canımı acıttı.

"Peki. Yakında görüşürüz," dedi ve sınıftan çıktı.

~

Sonraki üç saati birbirine girmiş düşüncelerimin oluşturduğu bulanıklığın içinde geçirdim. Veli görüşmelerimin geri kalanında, dünyaya küçük bir zombi gelmesine vesile olduğunu öğrenen bir zombi gibiydim. McCarthy muhtemelen dikkat dağınıklığımla ilgili birkaç e-posta alacak ve tepeme binecekti ama şu anda en küçük endişem buydu.

Son görüşme de bittiğinde direkt Garrett'ın sınıfına gittim ama Callie'yle eve dönmüşlerdi. Saat daha dokuz buçuk olduğundan arabama atlayıp evlerine yollandım. Hayatımızda çok önemli, hatta çılgınca sayılabilecek bir şey olunca biz erkekler de doğrudan kankamıza koşardık. Bu konuda kadınlardan farkımız yoktu.

Garrett kapıyı açıp da beni görünce şaşırdı.

"Selam dostum."

İçeri girip mutfak masasına çöktüm.

Callie orada, mama sandalyesinde oturan Will'e atıştırmalık veriyordu.

"Merhaba Dean."

Will elini uzatıp tükürükler akıtarak, "Diiiiin," diye cıyakladı.

Avucuna bir beşlik çaktım. "Selam, küçük adam."

Callie, oğlunun tepsisine havuç dilimleri koyarken bana endişeli gözlerle baktı.

"Sen iyi misin?"

"Evet." Garrett da mutfağa girip karısının arkasına geçti. "Kimberly Fletcher'ın Tatlı On Altı partisinde pastaya kusan Brian Pataloo gibi görünüyorsun."

Callie bir kahkaha attı. "O olay yirmi yıl önce oldu! Hatırladığına inanamıyorum."

"Çok fazla kusmuk vardı. Bir insanın o kadar kusup da hayatta kalabilmiş olmasına hâlâ inanamıyorum." Garrett bana doğru çenesini kaldırdı. "Ne oldu?"

Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Dudaklarım kelimeleri oluşturmakta zorlanıyordu. Bu yüzden uzun yoldan anlatmaya karar verdim.

"Yazın başında birlikte olduğum, aklımdan çıkaramadığım Lainey adında bir sarışından bahsetmiştim, hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Meğer Jason Burrows'un annesi oymuş. Bu akşam görüşme için sınıfıma geldiğinde karşılaştık."

"Ben Lainey Burrows'u tanıyorum," dedi Callie. "Geçen ay futbol maçında tanıştım."

"Maça mı gelmişti?" diye sordum boş bir sesle.

Kamyonetteki sarışın... gerçekten de Lainey'ydi. Demek bunca zamandır bizim kasabadaydı.

"Evet. Çok hoş ve güzel bir kadındı. Ve hamileydi."

Bu Garrett'ın dikkatimi çekti. Fakat henüz ikisi de asıl gerçeği fark edememişti.

"Bir dakika." Arkadaşım bana baktı. "Hamile bir kadınla mı birlikte oldun? Bunu bana söylememiştin."

"Hayır, bebeğim," dedi Callie. "O da benim gibi dört buçuk aylık hamile. Yani gebe kaldığı zaman yaklaşık olarak..."

Ve... bir kazananımız vardı.

Garrett kafasından hesap yapmıştı bile.

"... yazın başları olmalı."

Callie elindeki havucu kemirirken duraksadı.

"Ahhh."

Garrett oturdu. "Vay canına."

"Evet." Kafa salladım. "Aynen öyle. Siksinler ki öyle."

Will kocaman, kahverengi gözleriyle hepimize bakıp benim laflarımı kopyalamayı seçti.

"Sisssinler ööle."

8

Dean

O gece yatakta bir sağa bir sola dönmediğim, yastığımı yumruklamadığım ya da Lucifer'ın küçük pençelerinin gölgesinin odamın dışında gezinmesini izlemediğim zamanlarda karanlık, bulutlu kâbuslar gördüm. Kiminde başlangıç vaktini unuttuğum için grupla sahnemi kaçırdım, kiminde lisenin kreşindeki kalorifere zincirlendim. Halbuki Lakeside'ın kreş bölümü bile yoktu.

Bilinçaltım açık ve netti; ne demek istediğini anlamak için Freud olmaya gerek yoktu.

Sabah kalkıp bateri çaldım. Slayer ve Metallica gibi grupların gürültülü şarkılarını özellikle seçtim ki kafamı toparlayabileyim. Ama hayatımda ilk kez işe yaramadı. Birkaç saat sonra bodrum basamaklarını tırmanırken, inerken olduğum kadar berbat durumdaydım.

Lainey'ye mesaj attım ve onun isteği üzerine öğle yemeği için Boston Market hazır yemek restoranında buluşmayı kararlaştır-

dık. Oraya önce ben vardığım için otoparkta aracından inerken Lainey'yi izleme fırsatım oldu. Kot pantolon, gri örgü çizmeler, beyaz atlet, kırkılmış pembe bir koyunun yününden yapılmışa benzeyen uzun kollu bir ceket giymişti. Uzun saçlarını yüksek atkuyruğu yapmış, gözüne de altın rengi, pilot tipi güneş gözlüğü takmıştı.

Uyumsuz şeyleri bir araya getirdiği için sıradışı görünüyordu ama ona yakışmıştı.

Kapıdan girerken iki adam onu baştan aşağı süzüp önlerinden geçtiğinde de kıçını incelediklerinde plastik bir çatalla gözlerini yerlerinden sökmek istedim.

Tuhaf bir histi.

Ona yaklaştığımda karnının şişkinliğini fark ettim ve her şeyin gerçek olduğu bir kez daha tüm şiddetiyle üzerime çarptı. Benim hayatım buydu. Tüm bunlar cidden yaşanıyordu.

Dean Walker baba olacaktı.

Hay beni siksinler.

İnsan içinden konuşurken kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeye başlayınca boku yediğini anlıyordu.

"Selam Dean, seni görmek çok güzel. Bana mesaj attığına sevindim." Lainey güneş gözlüğünü başının üstüne kaydırdı ve yüzüne kolayca bir gülümseme yerleştirdi.

Lanet olsun, bu kadın acayip güzeldi.

Kusursuz, kremsi bir teni, çıkık elmacıkkemikleri, gür kirpiklerle çevrili kocaman gözleri, her an gülümsemeye hazır dolgun dudakları, muazzam göğüsleri, upuzun bacakları ve sıkı sıkı kavrayıp asla bırakmak istemeyeceğiniz bir kıçı vardı.

Yani... Güzel olduğunu biliyordum, nasıl göründüğünü unutmamıştım ama dün geceden bugüne, hatta yazın tanıştığımız zamandan bugüne güzelliğin yerini mükemmellik almıştı.

Sırf ona bakarken bile göğsümde ve kasıklarımda acı verici bir zonklama belirmişti. Daha önce başıma gelmeyen, garip bir şeydi ve... sanırım bu konuda hiç mutlu değildim.

"Selam. Seni görmek de güzel."

Sanki içten içe delirmiyormuşum gibi böyle sakince selamlaşmak ve hoş, normal bir konuşma yapmak güzeldi.

Michael Dillinger bana tezgâhın arkasından, "Selam Koç," diye seslenip siparişimizi aldı. İkimiz için de ödemeyi ben yaptım, Lainey de izin verdi. Mekân boş olduğu için köşedeki bir masaya oturduk. Arka planda çalan Eli Young Band'in "Even If It Break Your Heart" şarkısı sessizliğin rahatsız edici olmasını engelliyordu.

Lainey et soslu patates püresine gömüldü.

"Mmmm..." Fısıltıyı andıran keyifli bir inlemeyle iç geçirdi.

Bu sesi hatırlıyordum.

Boşaldıktan hemen sonra da bu tatlı sesi çıkarıyordu.

Utanmaz aletim intikam duygusuyla harekete geçtiğinde onu azarlarcasına kucağıma baktım. *Hiç zamanı değil, dostum.*

"Burada buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler. Son zamanlarda bu restoranın patates püresiyle peynirli makarnasına bağımlı oldum. Midemi ekşitmeyen tek yemek bunlar."

Tabii.

Çünkü hamile kadınların midesi ekşirdi. Ve Lainey hamileydi.

Hem. De. Benim. Çocuğuma.

Uygunsuz ereksiyonum artık sorun olmaktan çıkmıştı zira şok ve dehşet insana bunu yapıyordu.

Ama... öğle yemeğimin üzerine kusacak gibi olsam da karnına bakmadan edemiyordum. Gözlerim oraya kayıp duruyordu.

Bu gerçeküstüydü. Büyüleyiciydi. Korkutucu ve gerçekdışıydı ama büyüleyiciydi.

"Hissetmek ister misin?" diye sordu Lainey.

"Hissetmek mi?"

Kafa salladı, dudaklarını peçetesiyle sildi ve ayağa kalktı.

"Küçük ama hissediliyor." Tişörtünü kaldırıp kotunun belini indirdi ve elimi alıp karnına bastırdı. Şaşırtıcı şekilde sert olan şişkinliğin üzerindeki teni gergin ve sıcaktı.

Ve kahretsin ki içeride bir bebek vardı.

Kendimi tekrar ettiğimin farkındaydım ama elimde değildi. Aklımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Zeminin dört bir yanına kafatası parçalarım dağılmış bile olabilirdi.

"Vay canına." Başparmağımı taçyapraklar kadar yumuşak teninde kaydırdım.

"Çılgınca bir şey, değil mi?"

Başımı sağa sola salladım. "Kesinlikle çılgınca."

O kadar çılgıncaydı ki hakkında konuşmadan, her şeyi net bir şekilde anlamak için uğraşmadan, kuralları ve beklentileri belirlemeden geçmek mümkün değildi. Bir matematik probleminden çok da farklı değildi aslında; tek gereken parametreleri bilmekti, böylece bu anneyi çözebilirdim.

Elimi çektiğimde Lainey tekrar karşıma oturup patates püresine daldı.

"Pekâlâ, bir pislik gibi görünmek istemiyorum ama... bunun tam olarak nasıl ilerleyeceğini düşünüyorsun?" diye sordum. "Benden beklentin nedir, Lainey?"

Ela gözlerini bana çevirdiğinde derinliklerinde onlarca farklı duygu yüzüyordu. Umut, kararlılık, coşku, endişe, arzu, şehvet... Hepsi benim görmem için oradaydı.

Lainey'nin poker suratına sahip olduğunu hiç sanmıyordum.

"Senden bir şey beklemiyorum. Ya da... eğer senin de istediğin bu olursa her şeyi bekliyorum." Çatalını bırakıp kaşlarını hafifçe çattı. "Benim bunu düşünüp sindirecek vaktim oldu. Artık seni bulamayacağımı düşünsem de bu bebeği doğurmaya, büyütmeye ve sevmeye hazırdım. Benim kararım buydu, hâlâ da değişmedi. Şimdi sıra sende. Baba olmayı isteyip istemediğine karar vermelisin. Gerisi sadece lojistik."

"Baba olmak isteyip istemediğime mi?" Çenemle karnını işaret ettim. "Bunun için biraz geç değil mi?"

"Baba olmak için birini hamile bırakmaktan daha fazlası gerekir."

Boynumun kızarıp yandığını, dilimin şiştiğini hissettim. Anaflaktik reaksiyon gösteriyordum sanki.

"Evet, anlıyorum."

Sonra *Lainey'yle Yaşam*'dan bahsetmeye başladı. Blog yazılarını, videolarını, Facebook'la sözleşmesini anlattı.

"Sözleşme bir yıllık. Bu yüzden Jason ve ben önümüzdeki yaza kadar göldeki evde olacağız. Sonrasında, Jay tekrar okul değiştirmek zorunda kalmasın diye kasabada bir daire alırım ya da ev kiralarım diye düşünüyordum." Derin bir nefes aldı. "İkimiz de bunu planlamamıştık, Dean. Ama birbirimizi tanıyıp arkadaş olmaya çalışabilir, bu bebeği beraber büyütebiliriz."

Bakışları masaya döndü. "Bunu istemezsen de sorun değil tabii."

Elimi kaldırdım. "Ne demek 'istemezsen de sorun değil'?"

"Seni istemediğin bir şey yapmaya zorlamayacağım. Ebeveynlik öyle bir şey değildir. En azından bana göre. Çok zor ve çok önemli bir görevdir. Bunu gerçekten istemelisin, Dean."

"Yani... ne yapacaksın?" Ne olacağını kafamda canlandırmaya çalıştım. "Bebeği doğuracaksın, sonrasında birer yabancı mı ola-

cağız? Pazar sabahları fırında karşılaşınca birbirimize öylesine hal hatır mı soracağız? *Selam, n'aber? Kahrolası hava çok iyi, değil mi? Giant'lar geçen maçta ne yaptı öyle?*"

Lainey omuz silkince ipeğimsi atkuyruğu iki yana sallandı.

"Nasıl olması gerekiyorsa öyle olacak."

Bu konuda böylesine sakin olması ürkütücüydü. Bunun arkasında bir bityeniği olduğunu düşündürüyordu.

"Çocuk için finansal destek ne olacak?"

"Bu çocuğun hayatının bir parçası olmaya karar verirsen masrafları nasıl bölüşeceğimiz konusunda konuşup anlaşırız. Ama hayatında olmayacaksan paranı istemiyorum. Kendime de çocuklarıma da bakabilirim."

Lainey'deki inat damarını görebiliyordum. Kehribar-yeşil arası gözlerindeki alevden, burnunun seğirmesinden ve çenesinin kalkmasından belliydi. Ve çok, çok sevimliydi.

Aynı zamanda da kafa karıştırıcıydı.

Çünkü hayatımın yarısından çoğunu kadınlar tarafından kovalanarak geçirmiştim. Her zaman benden daha ilgili olan, ilişkiye benden daha çok yatırım yapan onlar olurdu. Bunu şerefsizlik olsun diye söylemiyordum, sadece gerçekleri dile getiriyordum. Benden bağlılığımı, ileriye dönük vaatlerimi, evimin anahtarını, şifonyerimdeki çekmecelerin birini istiyorlardı. Tabii bir de parmaklarına yüzüğü takmamı.

Fakat bu kadın, hayatlarımızın geri kalanında beni kendine zincirleyebilecekken bunu yapmıyordu. Lainey topu sahama atmıyor, ayaklarımın dibine bırakıp uzaklaşmayı tercih ediyordu.

Bundan ne çıkaracağımı hiç ama hiç bilmiyordum.

Lainey boş tabağını itip suyundan bir yudum aldı.

"Kararını şu dakika vermek zorunda değilsin, daha çok zamanımız var. Üzerinde düşünmeli, emin olmalısın."

Bana bakarken iri gözleri parlıyordu ve çenesi kararlılıkla sıkılmıştı.

"Mesele şu ki Dean, konu çocuklar olunca... yüzde yüz emin olmak gerekir. Jason'ın babası onun hayatında değil, hiçbir zaman da olmadı. Bunun Jason için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama netlik iyiydi, canı yanmış olsa da zamanla iyileşti. Onu çok seven ve ben yapamadığımda hayatındaki boşluğu dolduran enişteleri ve büyükbabası var. Eğer babası bir gelip bir gitseydi, yapamayacağı şeyleri yapacağına söz verip onu hayal kırıklığına uğratsaydı ya da duygularıyla oynasaydı yarasının kabuğu tekrar tekrar kaldırılıyormuş gibi olurdu. Ve..."

"Yara izi bırakırdı," diye bitirdim yavaşça.

Çünkü onu anlıyordum. Ne demek istediğini biliyordum. Öğrencilerimin hayatlarında da beceriksiz ebeveynlerim yüzünden kendi hayatımda da görmüştüm. Çocuklar istenip istenmediklerini bilirlerdi ve onlara en yakın insanlar tarafından istendiklerini bilmeleri çok önemliydi.

"Aynen öyle." Ellerini karnının üzerinde birleştirirken Lainey'nin güzel dudakları büzüldü. "Yani bunu istemediğine karar verirsen seni anlar, hiç kızmam. Gerçekten. Ama istediğine karar verirsen bu konuda çok ciddi olmalısın. Emin olmalısın. *Tüm varlığınla* çocuğunun yanında olmalısın."

Tekrar gözlerine baktığımda içimdeki her şey yer değiştirdi, döndü, altüst oldu sanki. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Yavaşça kafa salladım. "Anlıyorum. Çok mantıklı."

Lainey bana küçük bir tebessüm atıp kalktı. "Konuşmak ya da bir şeyler sormak istersen beni arayabilirsin." Kafasıyla kapıyı işaret etti. "Miller Sokağı'ndaki hayaletli evde olacağım."

Kıkırdadım. Sonra Lainey eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve kokusu her yanımı sardı. Bunu da hatırlıyordum. Teni-

nin kokusunu, tadını... Sıcacık, temiz ve bal kadar lezizdi. Birlikte olduktan sonra günlerce... haftalarca onun için açlık çekmiştim.

Doğrulup kapıya döndü.

"Hey," diye seslendim kısık sesle. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Neden bu konuda bu kadar sakinsin? Neden hiç... telaşlı değilsin?"

Cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Jay'i on dokuz yaşındayken doğurdum. Yani bu, plansız gebelik macerasındaki ilk seferim değil. Ailemin çok yardımı dokunmuş olsa da oğlumu kendi başıma büyüttüm. İçgüdülerim bana senin iyi ve düzgün bir adam olduğunu söylüyor, Dean. Demem o ki bu işte seninle birlikte olmayı istiyorum fakat sensiz ilerlemem gerekirse de... iyi olacağımı biliyorum." Elini göbeğine götürdü. "İyi *olacağız*."

~

Boston Market'ten ayrıldıktan sonra Garrett'ın evine uğradım. Erkek kardeşlerinin ikisi, Connor ile Tim de oradaydı. Dördümüz iskeledeki ateş çukurunun etrafına oturduk ve Connor'ın üç oğlu göle taş atma oyunu oynarken biralarımızı yudumladık.

Daniels kardeşler dört erkekten oluşuyordu. Connor bir doktor, Ryan bir polisti. Üçüncü kardeş Garrett'tı ve en küçükleri Timmy ise bir itfaiyeciydi. Garrett'la dost olmak bana büyük bir ailenin parçası olmanın, her durumda arkanda duracak ama bazen de canını sıkıp tepenin tasını attıracak erkek kardeşlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu tattırmıştı. Bana her zaman aileden biriymişim gibi davranmışlardı ve bu durum hâlâ değişmemişti.

"Ben kaç derim, ahbap. Kadın sana çıkış yolu göstermiş, fırsatı kaçırma. Sen bir dâhi değil misin? Aptallık etmemen gerek."

Bu mükemmel tavsiye Tim'den geliyordu.

Her ailede bir pislik bulunurdu. Danielsların pisliği de Timmy'ydi.

Yanlış anlaşılma olmasın, onu seviyordum. Ama adamda ciddi bir en küçük çocuk sendromu vardı. Şımarık, bencil biriydi ve on altı yaşındaki, *toy* bir ergenin kafa yapısına sahipti.

"Sen kendi çocuğunu bu kadar kolay mı bırakırdın?" Connor, kardeşine yargılayıcı bir bakış attı.

"Duruma göre değişir." Timmy düşündü. "Annemin haberi olacak mı?"

"Bir kez olsun pislik olmasan?" dedi Garrett. "İki saniyeliğine falan. Mümkün mü acaba?"

"Muhtemelen mümkün değil." Tim, ağabeyinin omzuna hafifçe vurdu. "Ama iyi konuşmaydı, kardeşim."

Garrett ona doğru hamle yaptı ancak kardeşi yıllar içinde kaçış ustasına dönüşmüştü.

"Tamam ya, şaka yapıyorum," dedi gülerek. "İsa'ya yemin olsun ki Callie'nin duyguları sana da bulaşıyor. Onu ne zaman hamile bıraksan aşırı hassas ve duygusal oluyorsun."

"Kes sesini, dingil."

"Kaçmayacağım," dedim asıl konuya dönerek. "Nafaka ödeyeceğim. Onu öylece ortada bırakamam." Kafamı iki yana salladım. "Ama konu babalık etmek olunca... ne yapacağımı bilemiyorum."

Disiplin bana göre değildi. İnsan bu hayatta sadece bir kez genç oluyordu ve bunu mümkün olduğunca uzatmak en iyisiydi. Gününü gün etmenin ruha iyi geldiğine, yeniyetmelerin yirmi bir yaşına basmadan önce kontrollü bir şekilde alkol kullanmaya başlamaları gerektiğine inanıyordum. Yeşil sebzelerden nefret

ediyordum. Sağlığım için iyi olduklarından dolayı onları yesem de başka birine yedirebilecek kapasitede olduğumu sanmıyordum.

Kendimi her zaman, Garrett'ın çocuklarına nakit para dolu doğum günü zarfları hediye eden ve emekli olunca Florida'ya taşınıp yarı yaşımdaki kızlardan oluşan bir hareme sahip olmayı planlayan eğlenceli amca olarak görmüştüm.

Benim yaşam planlamam bu şekildeydi. Bir eş, çocuklar... bir aile... asla fotoğrafın bir parçası olmamıştı.

"Beni gerçekten çocuk yetiştirirken hayal edebiliyor musunuz?"

Garrett kahverengi gözlerinde karanlık ve ciddi bakışlarla yüzüme baktı.

"Kesinlikle evet."

Fikrine her zaman saygı duyduğum Connor da, "Edebiliyorum," diyerek kardeşine katıldı.

"Cidden mi?" dedim.

"Herhalde cidden," dedi Connor. "Seni Will'le beraberken gördüm. Ona karşı çok iyisin."

Başparmağımla en yakın arkadaşımı işaret ettim. "Will, *onun* çocuğu. İlgilendikten sonra ona geri verebiliyorum."

Garrett başını iki yana salladı. "Ama senin çocuğun olduğunda onları geri vermek istemiyorsun. Yaptıkları her şey muhteşem geliyor. Sıçmaları bile mucizeye dönüşüyor."

Timmy yüzünü ekşitti. "Bu iğrençti, Gar."

"Ama doğru." Garrett bana bakarak birasından bir yudum aldı. "Öğrencilerine karşı da çok iyisin."

Elimi salladım. "Onlar büyük çocuklar ama."

"Büyük çocuklarla bebekler birbirinden çok da farklı değildir. Bebeklerle uğraşmak çoğunlukla daha kolaydır hatta."

Connor parmağını kardeşine doğrulttu. "Bu bir gerçek."

O sırada en küçük oğlu, yedi yaşındaki Spencer, babasını onlarla göle taş atması için çağırdı. Connor iki yıl önce boşanmıştı ve oğullarını sadece iki haftada bir, hafta sonları görebiliyordu. Bu yüzden onlarla beraberken her saniyesini *değerlendirdiğinden* emin oluyordu. Şişesini sehpaya bırakıp iskelenin basamaklarını indi.

"Hamile kadın avantajı da var," dedi Tim düşünceli bir şekilde. "Bunu yabana atmamak gerek."

Garrett küçük kardeşine bakıp kafasını iki yana salladı. "Sen yardım etme lütfen."

"Hamile kadın avantajı ne?" diye sordum yine de.

Tim öne eğildi. "Şu Lainey'nin güzel bir hatun olduğunu varsayıyorum."

"Göz alıcı," diye doğruladım.

"Eh, hamile olduğu dokuz ay boyunca birinin onu becermesine ihtiyaç duyacak. Hamile kadınlar orada burada tek seferlik ilişki arayacak durumda olmadıklarına göre Lainey için bu görev senin aletine düşecek. Sınırsız, kolay ve prezervatifsiz seksten bahsediyoruz. Şu anda onu bir kez daha hamile bırakacak değilsin, değil mi?"

Bu müthiş bir detaydı. Kendim nasıl düşünememiştim bilmiyordum.

Aylardır Lainey'yle tekrar birlikte olmanın hayalini kuruyordum. Şimdiyse buradaydı. Elimi uzatsam tutabileceğim bir yerdeydi ve hevesliydi de. Veli görüşmesinde ve bugünkü öğle yemeğinde beni nasıl süzdüğünü, gözbebeklerinin nasıl büyüyüp meme uçlarının nasıl sertleştiğini görmüştüm. Bir kadın benimle ilgilendiğinde bunu anlardım ve Lainey, yazın yaşadıklarımızın tekrarı için sabırsızlanıyor gibiydi. Hatta belki de birkaç tekrar istiyordu.

Bundan birkaç ay sonra nasıl görüneceğini gözümde canlandırdım. Memeleri dolgunlaşacak, karnı ağırlaşıp daha da şişecekti. Ve... evet, bu biraz yanlış geliyordu ama aşırı tahrik ediciydi.

Telefonu çalınca Tim ekrana bakıp kaşlarını oynattı. "Seksten bahsetmişken." Aramaya cevap verip, "Selam bebeğim," derken eve doğru ilerledi ve Garrett'la ikimizi baş başa bıraktı.

Göle bakarken biramdan uzun bir yudum aldım.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, D," dedim alçak sesle. "Birinin babası olmak hakkında ne bok biliyorum ki ben? İçimde böyle bir şey var mı onu bile bilmiyorum."

Arkadaşım yavaşça kafa salladı.

"Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum."

Garrett, lisedeyken bile derli toplu bir hayata sahipti. Takımın oyun kurucusuydu; kararlı, istikrarlı, dengeli biriydi. Bense risk almayı, sınırları zorlamayı ve büyük oynamayı seven tutucuydum. Bu yüzden harika bir ekip oluşturuyorduk. O günlerde de bugün de. IQ testinde ona fark atabilirdim ama ikimiz arasında bilge olan her zaman Garrett olmuştu.

"Ama kendine sorman gereken soru şu, Dean. Eğer kabul etmezsen bundan bir... beş, on, on beş yıl sonra aynada kendine nasıl bakacaksın?"

~

Ertesi gün öğleden sonra oturma odasında, büyükannemin antika çalışma masasından tozlu aile albümlerini çıkarıyordum. Onlarca yıldır bakmadığım ve düşünmediğim fotoğraflara bakacaktım.

Doğduğum gün çekilmiş Polaroid fotoğrafı aldım. Annem yastıklara dayanmıştı ve kucağında uçuk mavi battaniyeye sarıl-

mış beni tutuyordu. Beni doğurduğunda bebek yüzlü, siyah saçlı, on altı yaşında bir kızdı.

Sonrasında liseyi bırakmış, yeterlik sınavına girmiş ve üç yaşına bastığımda beni annesine bırakıp gitmişti. Bir süre ülkeyi gezmiş –bu süreçte onu sadece birkaç kez görmüştüm– ve on yıl kadar önce de Vegas'a yerleşmişti.

Sayfaları çevirip standart mama sandalyesi ve çıplak popolu küvet pozlarını geçtim. Birkaç sayfa sonra anaokulunun ilk gününde çekilmiş fotoğrafım geldi. Bunu, Lakeside İlkokulu'nun dışındaki ağacın yanında büyükannemin çektiğini hatırlıyordum. Beyaz gömlek giyip kare gözlüğümü takmıştım. Sırtımda Süpermen çantam asılıydı ve ayrık dişlerimi göstererek sırıtmıştım.

Yakışıklı, küçük bir inektim.

Büyükannem kucağında Lucy'yle, ayaklarını sürüyerek oturma odasına girdi. Elindeki havluyla canavarın nemli kürkünü siliyordu. Kedi, iyi günlerinde tüm dünyadan nefret ediyordu ama banyo günlerinde özellikle kin dolu oluyordu. Büyükannem koltukta yanıma oturunca Lucy kollarının arasında kıpırdandı, sonra döndü, kuyruğunu kaldırdı ve bana kıç deliğini gösterdikten sonra kaçıp gitti.

Kinini hiç belli etmiyorsun doğrusu.

"Şuna bak, nasıl da tatlı bir çocuktun." Büyükannem eğilip titrek elini anaokulu fotoğrafımda gezdirdi.

Sayfaları sonuna kadar çevirdim ve babamın fotoğrafını buldum. Albümün içinde değildi, kapakla son sayfanın arasına sıkıştırılmıştı.

Onu babam olarak düşünmek tuhaf geliyordu çünkü elimde, bu fotoğraftan başka ona dair hiçbir şey yoktu. Öğrencilerimin çoğundan genç olduğu zamanlarda, günbatımında kaykay parkında objektife sırıtıyordu. Kolunun altında çıkartmalarla kaplı bir kaykay tutuyordu. Sadece bir çocuktu.

Parmağımla fotoğrafa vurdum. "Asi ve ukala görünüyor."

İki günde bir McCarthy'nin ofisine çağrılacak türden bir çocuğa benziyordu.

Büyükannem şüphelerimi doğruladı. "Hatırladığım kadarıyla bok kafalının tekiydi." Sonra bana bakarken sesi yumuşadı. "Ama senin dünyaya gelmene katkı sağladığına göre o kadar da kötü olamaz."

On altı yaşındaki birine göre vücudu uzun ve genişti. Gür sarı saçları tanıdıktı. Ama benzerlik burada sona eriyordu. Yüz hatlarımız, çenelerimiz, burnumuz farklıydı. Ebeveynlerimin ikisine de benzediğimi düşünmüyordum. Ya da yanımda olmadıkları için benzerlikleri fark etme şansım olmamıştı.

"Beni hiç gördü mü?"

"Hayır." Başını olumsuz anlamda salladı. "Annen ona hamile olduğunu söylediğinde baban çoktan okulu bırakmıştı. Sen doğmadan birkaç ay önce de o arkadaşlarıyla minibüse atlayıp kasabayı terk etti. Hawaii'ye sörf yapmaya gittikleri gibi bir şeyler saçmaladı."

Beni bırakıp gittiği için anneme hiç gücenmemiştim. Benim için yaptığı en iyi şeyin bu olduğunun farkındaydım çünkü. Gerçek bir anne olmak ona göre değildi ve büyükannemin benimle ilgileneceğini, beni seveceğini, en doğru şekilde büyüteceğini biliyordu.

Bu pislikse başka bir hikâyeydi.

"Bir insan bunu nasıl yapar? Gençken kaçmasını anlarım ama yetişkin olunca benim iyi olup olmadığımı hiç mi merak etmedi? Ben on dördümdeyken o otuz yaşındaydı." O yaşta çoktan olgunlaşmış, sorumluluk alması gerektiğini anlamış olması gerekirdi, değil mi? En azından birazcık umursayabilirdi. "Ya böbreğe veya kan nakline ihtiyacım olsaydı? Bir ebeveyn, bir yerlerde çocuğunun olduğunu bilirken nasıl böyle umursamazca yaşayabilir?"

Büyükannem omuz silkerek elimi okşadı.

"İnsanlar böyledir, Deany. Beklenmedik şeyler yaşandığında bazıları kalırken bazıları en yakın çıkışa koşar. Bunlardan hangisi olduğunu merak ediyorsan bence cevabını zaten biliyorsun."

Küçüklüğümde onun psişik güçleri olduğundan kuşkulanırdım. Bir şekilde her şeyi anlardı. Eve giriş saatimden sonra gizlice geldiğimi, müzik grubundaki arkadaşlarımla ormanda ot içtiğimi bilirdi. Şimdi de aynı şeyi hissediyordum.

"Bu konu nereden çıktı, Dean?"

Yalan söylemeyecektim; kadın gri saçlı bir yalan makinesiydi. Ama henüz gerçeği açıklamayı da düşünmüyordum.

"Beni bunları düşünmeye iten bazı şeyler oldu, hepsi bu."

~

Daha sonrasında arabamla kasabada gezintiye çıktım. Bateri çalmak kafamı toplamama yardımcı olmamıştı, belki amaçsızca araba sürmek işe yarardı.

Ana caddede ilerlerken yaşlı Bayan Jenkins'in, büyük-büyük torunlarının doksan dördüncü doğum gününde hediye ettikleri karamel rengi Shih Tzu köpeğini yürüyüşe çıkarmış olduğunu gördüm. Kadıncağız kahverengi paltosunun içinde kambur bir top gibiydi. Bayan Martinez, elindeki uzun, siyah silecekle mobilya mağazasının vitrin camını siliyordu. Bir grup oğlansa kaldırımda bisiklet sürüyordu. Onları görünce doğrudan altı yaşıma, bisiklet sürmeyi öğrendiğim zamana ışınlandım. Dirseklerimi çizip dizlerimin derisini yüzene kadar uğraşmış, kendi kendime öğrenmiştim. Çünkü etrafımda benim için bunu yapabilecek ya da önemseyecek kimse yoktu.

Sonra lise arkadaşım Tara Benedict'i gördüm. Yeni doğan kızının bebek arabasını tek eliyle iterken diğer eliyle de oğlu Jos-

hua'nın elini tutuyordu. Josh, Tara'nın eski kocasından olan oğluydu ama babası hayatında olmadığı için çocuk, Tara'nın yeni kocasına baba diyordu.

Şimdiye dek becerdiğim hiçbir kadına, çıktığım ve ayrıldığım hiçbir sevgilime karşı sahiplenici olmamıştım. Bir kez bile. Sanırım sebebi kıskanacak kadar önem vermememdi.

Fakat Tara'nın yerinde Lainey'yi hayal ettiğimde, yakında doğacak bebeğimi bir başka adamla -muhtemelen bir dallamayla- büyüteceğini düşündüğümde zihnimde akordu bozulmuş bir gitarın tiz sesiyle tek bir kelime çınladı.

Benim, benim, benim.

Lainey o gece her bir güzel parçasıyla benim olmuştu. Birlikte yaptığımız bebek de benimdi. Bizimdi.

Bunu ta iliklerimde hissediyordum.

Gölün batı yakasında batmakta olan güneş, suya turuncu bir alev topu gibi yansırken Miller Sokağı'na dönüş yapıp Lainey'nin evinin önüne çektim. Araçtan indiğimde rüzgâr hızlandı ve çimenlikte yürürken ayaklarıma kahverengi, çıtır yapraklar dolandı.

Evin içinde yüksek sesle Lady Gaga ile Bradley Cooper'ın film şarkısı "Shallow" çalıyordu. Basamakları çıkıp verandada arka kapıya doğru ilerledim.

Ama pencereden onu gördüğümde olduğum yerde durdum. Ve göğsümdeki acı verici zonklama tüm şiddetiyle geri döndü. Çelikten bir yumruk kalbime kalbime iniyordu.

Lainey'nin saçları uzun dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülmüştü. Üstünde açık gri şort ve karnındaki küçük şişkinliğin üst kısmını hafifçe açıkta bırakan askılı tişört vardı. Parlak ahşap zeminde çıplak ayaklarıyla dönerek dans ederken büyük beden bej kazağı havalanıyordu.

Birdenbire bir şeyler değişti ve içimdeki parçalar yerlerine sıkıca yerleşti. Boşluğa düşüyormuş, aklımı kaçırıyormuş gibi hissetmiyordum artık. Çünkü... tamam, ne yaptığımı hâlâ bilmiyordum ama ne istediğimi biliyordum.

Kendi babam ve annemden daha iyi olmak istiyordum. Lainey'nin ve çocuğumuzun yanında olmak istiyordum. Eski bir fotoğraf albümünün arka kapağına sıkışmış, rengi solmuş lanet bir fotoğraftan daha fazlası olmak istiyordum.

Bunu yapmayı, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum ve bunda iyi olmak istiyordum.

Lainey müziğin üzerinden duyabilsin diye parmak boğumlarımla sertçe meşe kapıyı tıklattım. Kapıyı açıp bana bakarken pembe dudakları aralanmıştı ve güzel kirpikleri, onu deli gibi öpmek istememe neden olacak şekilde muhteşem gözlerinin etrafında kırpışıyordu.

"Dean, merhaba..."

Sığ suları geride bırakıp derinlere dalmakla ilgili şarkı sözleri kapıdan dışarı süzülürken ben de basit ve sarsılmaz gerçeği net bir sesle dillendirdim.

"Ben varım. Tüm varlığımla yanınızdayım."

9

Lainey

Başım dertteydi.

"Bu çok tuhaf."

"Haklısın, öyle. Aşırı tuhaf."

Dean ile Jason, arka verandanın basamaklarında yan yana oturmuş, gölü seyrederek konuşuyorlardı. Baş başa. Erkek erkeğe. Öğretmen ve öğrenci olarak. Bebeğin babası ve ağabeyi olarak.

"Bu... büyük düş kırıklığı."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden peki?"

Ben de tam bir hamile sapık gibi mutfak camından onları izleyip aralık kapıdan konuşmalarını dinliyordum.

"Siz okul hayatım boyunca en sevdiğim öğretmenim olmuştunuz..."

"Bunu duymak beni çok memnun etti."

"Şimdiyse sizin annemi..." Jay'in dili, aklındakini söylemeye varmıyordu. Gözünde canlandırmak eminim daha da kötüydü. "Sizin ve annemin..."

"Bunu düşünmesen daha iyi bence."

"Karnı her geçen gün daha da büyüyor. Bunun nasıl olduğunu düşünmemek biraz zor."

"Haklısın."

İlk andan beri bu durumla güzelce başa çıktığımı düşünüyordum. Sakin, olgun, güçlü ve onurlu davranmıştım. Bebeği kendi başıma büyütebileceğimi söylerken de ciddiydim. Zorunda kalsaydım yapardım.

"Sınıfınızda kalabilecek miyim?"

"Bayan McCarthy'yle konuşacağım ama sorun olacağını sanmıyorum."

Fakat kendi başıma yapmak zorunda kalmadığım için rahatladığımı itiraf etmeliydim.

Rahatlamıştım ve... heyecanlıydım. Beni endişelendiren de bu ikinci kısımdı.

"Size nasıl sesleneceğim?"

"Bilmem. Nasıl seslenmek istersin?"

"Okulda Dean demem garip kaçar."

"Katılıyorum. Sen bana Dean demeye başlarsan tüm sınıf aynı şeyi yapar ve... anarşi çıkar."

Dean verandamda belirip o fırtınalı mavi gözlerini benimkilere diktiğinde ve sanki bu, yaptığı en önemli, en ciddi şeymiş gibi tüm varlığıyla yanımızda olacağına dair yemin ettiğinde neredeyse olduğum yerde eriyecektim. Dizlerimin bağı ciddi ciddi

"Ama evdeyken size Koç Walker diye seslenmem de..."

Dean başını iki yana salladı. "Saçmalık olur. Birine Sayın Büyükbabacığım ya da Albay diye seslenmek gibi. Ya da Clue oyunundaymışız gibi; Koç Walker elinde damlalıkla yatak odasında."

Jason kendini tutamayıp güldü.

"Çok mu erkendi?" diye sordu Dean, sesinde gülümsemeyle.

Bebeğini taşıdığım adam şu anda Jaybird'ümle candan bir sohbet ediyordu ve bu, hayatımda şahit olduğum en şirin şeydi. Oğlumla konuşurken sesinde beliren ilgi ve özen çok hoşuma gitmişti.

Bir ergenle, hayattaki karmaşık konular hakkında konuşmak pek de kolay değildi. Erkeklerin çoğu bunu nasıl yapacağını bilmezdi ve bilen birinin konuşmalarını dinlemek baş döndürücüydü. İçimdeki ilkel parçayı kıpır kıpır etmişti.

Ve o parça, Dean Walker'ın kıyafetlerini üstünden söküp atmak istiyordu.

"Pekâlâ, evde Dean dersin, okulda da Koç Walker. Nasıl fikir?"

"Bana uyar."

Duyguların ayaklarımı yerden kestiğini hissediyordum. Rüzgâra yakalanan ve gözden kaybolunca kadar uçan bir balona dönüşmem an meselesiydi.

Bu yüzden kendimi toplamam gerekiyordu.

Umut korkutucu bir şeydi. Bağlanmak riskliydi. Hayal kırıklığı insanı mahvederdi.

Bunu zor yoldan öğrenmiştim. İnsanlardan bir şeyler beklememek, gerçekleşmeyebilecek bir gelecek için hayal kurmamak çok daha kolaydı.

"Peki sık sık bizim evde mi olacaksınız?"

"Evet. Tabii annen de isterse. Planım bu."

Ama göğsümde beliren sersemletici kıpırtıya engel olamıyordum. Dudaklarımı geren gülümseme aptalca olsa da kalıcıydı. Çünkü Dean bunu benimle yapmaya, hayatımızın bir parçası olmaya karar vermişti.

"Bilin diye söylüyorum, benim bir babaya falan ihtiyacım yok. Daha önce baba kartını oynamaya çalışan adamlar oldu ama yemedim. O gemi çoktan kalktı."

Baba kartını oynamaya çalışan *tek bir* kişi olmuştu, o da birkaç haftalığına çıktığım bir adamdı. Açık hava sporlarına ve avcılığa olan sevgisini Jay'le paylaşmak istemişti ama altı yaşındaki bir çocuğun önünde bir geyiğin iç organlarını deşmesi bana göre eksi puandı.

"Bil diye söylüyorum, bende birinin babası olabilecek kapasite olduğunu sanmıyorum. En azından şimdilik. Kendimi dönüştürüp şekillendirmek için birkaç ayım var ama şu anda sadece... arkadaşın olmak istiyorum, Jason."

Bu itiraf kalbimi eritmiş, tatlı bir arzuyla doldurmuştu. Dean'in iyi kalpli olduğunu ilk andan beri biliyordum ve şimdi de her kelimesiyle bunu kanıtlıyordu. Zeki, yetenekli ve komik biriydi. Tabii seksi olduğunu unutmamak gerekirdi. Çok ama çok seksiydi.

Offf Tanrım. O gözlüğü takınca vahşi davulcu kayboluyor, seksi profesör ortaya çıkıyordu. Zihnimde çeşit çeşit fanteziler belirmesine engel olamadım. O gözlük yüzündeyken vücudunun her bir santimini yalamak istiyordum.

"Senin için uygun mudur?"

"Evet, arkadaş olabiliriz."

"Güzel."

"Güzel."

Acayip arzulanabilir bir adamı arzu etmeyi nasıl kesebilirdim? Dean'i arzulamak belaya davetiye çıkarmak demekti çünkü. Basit olanı seçmek daha iyiydi. Daha uygundu. Bebeğe, ortak ebeveynliğe ve arkadaşlığa odaklanmalıydık.

Bu kadarı yeterliydi.

Dean'in muhteşem ağzını, seksi gülümsemesini, ellerini, sıkı ve çekici kalçasını ve özellikle de... beni Rockefeller Plaza'da kurulan Noel ağacından daha fazla parlatan o güzel aletini düşünmemeliydim. Gerçi bundan böyle başka kimsenin penisine ve hatta kıymetli vibratörüm Charles'a bile aynı gözle bakamayacaktım. Yazdan beri Charles'la birkaç randevum olmuştu ama... Dean'le aynı değildi.

"Mesele şu ki..." Jason duraksayıp etrafına bakındı ve gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. "Annem her şeyi tek başına yapmaya alışkın. Bu şekilde daha kolay olduğunu söylüyor ve benden başka kimsenin yardımını almıyor. Ama yardımı hak ediyor. Onunla ilgilenecek birini hak ediyor." Dönüp Dean'e baktı. "Onunla ilgilendiğin sürece seninle aramızda hiç problem olmayacaktır."

Dean elini oğlumun omzuna koydu ve tekrar o yumuşak, ciddi ses tonuyla konuştu. "Elbette, Jay. Onunla kesinlikle ilgileneceğim."

Başım gerçekten ama *gerçekten* dertteydi.

~

İki erkek içeri girdiklerinde Dean'e evi gezdirip mutfağı, yarısı bitmiş projelerimi, bebek için hazırlayacağım odayı gösterdim. Bir saat kadar sonra hâlâ uyumsuz mobilyalar ve işlenmeyi bekleyen malzemelerle dolu küçük odadaydık.

Dean, bir emlak satışından kurtardığım ve kumaşını değiştirmeyi planladığım boz kahverengi ikili koltuğa yerleşti, bacak-

larını açıp tek kolunu koltuğun arkasına atarak beni izlemeye başladı. Odada gezinirken her hareketimi takip ettiğini hissediyordum.

Gümüş rengi suni kürk kumaşı gösterdim. "Oturma odasındaki kırlentleri bununla kaplayacağım. Ayrıca odaya bir kilim ya da armut koltuk koyabilirim. Alanlara doku eklemeyi severim; fazla abartı olmadan bireysellik katar."

Okyanus mavisi gözlerin yoğunluğu yüzünden karnımda uçuşan kelebekler beni gerginleştirdiği için fazla konuşuyordum. Derin bir nefes alıp kumaşı elimden bıraktım. "Bunların hiçbiri ilgini çekmiyor, değil mi?"

Dudaklarının köşeleri hafiften müstehcen bir sırıtışla kıvrıldı.

"Ah, ilgimi çekiyor. Şüphesiz."

Sonra kafasını kutulara ve boya yığınlarına çevirdi.

"Bu evde yaptıklarının muhteşem olduğunu düşünüyorum, Lainey." Güneş enerjili peri ışıklarıyla doldurduğum, camgöbeği rengi uzun şarap şişelerine işaret etti. "Bence eski püskü şeylerden özel bir şeyler çıkarabilmen inanılmaz. Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım. İnan bana, laf olsun diye söylemiyorum."

Koltuktan kalkıp bana yaklaştı ve gözlerimin içine bakarak elini karnıma bastırdı. Avucu sıcacık ve rahatlatıcıydı; kendimi ona bırakmak istedim.

"Senin yaratıcılığınla benim beynim ve üstün atletik yeteneğim bir araya gelince çocuğumuz olağanüstü olacak."

Çocuğumuz.

Bu, duymaya alışkın olduğum bir ifade değildi ama kulağıma çok hoş gelmişti. Ve bu işin başından beri ilk kez kendime, bunu yalnız yapmamanın nasıl bir şey olacağını hayal etme izni verdim.

Her adımımı paylaşacağım biri olacaktı ve bu düşünce çok ama çok güzeldi.

İnsan bir yükü yıllarca taşımaya alışınca omuzlarından kaldırılana dek ne kadar ağır olduğunu fark etmiyordu.

Elimi Dean'inkinin üstüne koyup gülümsedim. "Evet."

"Anneeee!" Jason'ın sesiyle samimi an bozuldu. "Akşam yemeğinde ne var?"

Tüm dünyadaki yeniyetme erkeklerin klasik sorusu.

Dean saatine baktı. "Jay'le birlikte akşam yemeği için bize gelmeye ne dersin? Ninemle tanışabilirsin. Onu huzurevindeki sinema gecesinden alıp eve geçeceğim."

İçimdeki kanat çırpmalar daha şiddetli bir şeye dönüştü. Şimdi adeta bir su kaydırağından son sürat kayıyordum.

"Ninenle mi?"

"Evet. Annem, babam ya da kardeşlerim yok. Beni büyükannem yetiştirdi. Sahip olduğum tek aile o."

"Ah." Parmaklarımı hafifçe karnıma vurdum. "Bebeği biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor."

"Önce söylesen daha iyi olmaz mı?"

Kafası karışmış gibiydi. "E zaten onu yapacağız. Birlikte söyleyeceğiz."

Görünüşe bakılırsa Dean bir şeyi kafasına koydu mu sonuna kadar gitmeden durmuyordu. Bunu içindeki futbol koçuna borçlu olmalıydı. Koş takım, koş.

Gözleri benimkileri inceledi. "Sorun nedir, Lainey?"

"Ona böyle birden söylemek iyi bir fikir mi? Ergen oğlum ve hamile karnımla kadının karşısında belireceğim. İki ayrı adamdan iki çocukla yani. Büyükannen bizden farklı bir jenerasyondan. Benim... fahişe falan olduğumu düşünmez mi?"

Dean kafasını geriye atarak gürültülü bir şekilde güldü. Ademelması seksiliğiyle beni kışkırtacak şekilde ortaya çıkmıştı.

Belki de *gerçekten* fahişeydim.

Bana bakarken Dean'in kahkahası kesildi. "Ninem zamanında bir avukattı. Annemi doğurduktan sonra da şehirdeki ofisinde çalışmaya devam etti. Uzmanlık alanı kadın haklarıydı; cinsel taciz vakaları, eşit maaş mücadeleleri, kürtaj hakkı. Kongre binasının basamaklarında sutyenini yaktığı ve Yüksek Mahkeme karşısında savunma yaptığı olmuştur. Tabii ikisini de aynı günde yapmadı."

"Muhteşem bir kadınmış."

"Öyledir." Kafa salladı. "Ama burada anafikir şu, sekiz ayrı adamdan yedi tane çocuğun olsa bile kıçına takmayacaktır. Onun torununun çocuğunu doğuracaksın ve ben, senin yanında olduğum için mutluyum. Yani büyükannem için önemli olan tek şey bu."

Söylediklerini kafamda evirip çevirdim. "Seni... mutlu mu ediyorum?"

Bunu sormak için biraz erken gibiydi.

Fakat o çapkın gülümsemesi dudaklarına yayıldı ve sesi alçaldı.

"Beni sertleştiriyorsun."

Bakışlarım, metale çekilen mıknatıs gibi Dean'in kasıklarına kaydı. Ve Tanrım... *gerçekten* de sertleşmişti. İri ereksiyonu kotunun fermuarını zorluyordu. Dilimi üzerinde gezdirdiğim sıcak, pürüzsüz teninin tadını hatırladığımda ağzım sulandı.

"Sertleşmeyi genelde mutluluk takip eder. Yani evet, bu durumda mutlu olduğumu söylemem doğru olur."

Eğilip yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Gerilmene gerek yok, Lainey. Ben yanındayım."

~

Lakeside'ın marangozu Bay Giles elinde fazladan parçalar olduğunu ve bu akşam alabileceğimi söylemişti. Bu yüzden kamyonetimle gidip önce keresteleri, sonra da Dean'in büyükannesini almayı önerdim.

Dean garaj yolunda dikildi. "Tabii, olur. Erkekliğime, yolcu koltuğunda oturacak kadar güveniyorum."

Yanındaki Jason da onunla aynı pozda durup kafa salladı.

"Ben de. Yolcu koltuğunda oturmak benim için sorun değil."

Acaba Dean, onu çoktan idolü gibi görmeye başlamış olan bir mini versiyonu olduğunun farkında mıydı?

Kamyonetin kapısını benim için açtı ve yerime yerleştiğimde de kapattı. Bay Giles'ın dükkânına vardığımızda araçtan inmedim. Bunun yerine, Dean ile Jay'in uzun meşe keresteleri benim için kasaya yerleştirmesini dikiz aynasından izledim. Onlara bakarken midemde şefkat hissiyle tuhaf helezonlar oluşmuştu sanki.

Sonra Dean bana kasaba sokaklarında gideceğim yönü gösterdi ve bir okul kadar büyük olan, tuğla cepheli huzurevinin önünde durduk. Araçtan inen Dean birkaç dakika sonra vücudunun boyutu onunkinin yarısı olan minyon, gri saçlı bir kadınla binadan çıktı ve kamyonetimin ön yolcu kapısını açtı. İhtiyar kadın, yüzünün neredeyse yarısını kaplayan leylak rengi, yuvarlak gözlüğünün arkasından şaşkınlıkla zeminle koltuk arasındaki mesafeye baktı.

"Azıcık yardıma ihtiyacım olacak, Deany."

Dean, onu kaldırıp kamyonete binmesine yardım ettikten sonra emniyet kemerini bağlarken bizi tanıştırdı.

"Nine, bu Lainey Burrows. Bu da oğlu Jason."

Elimi biraz fazla hevesli şekilde uzattım. Ebeveynlerle tanışma alanında fazla deneyimim yoktu. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Walker."

İhtiyar kadın, narin eliyle benimkini sıkıp gülümsedi. Yüzüne bakarken Dean'in gözlerini kimden aldığını anladım.

"Bana nine diyebilirsin. Herkes öyle diyor."

Arka koltuktaki Jason ona el sallayınca nine de aynı şekilde karşılık verdi.

"Sinema gecesi nasıldı?" diye sordu Dean, kamyonete binerken.

Bayan Walker sinirli bir tavuk gibi cık cıkladı. "Berbattı. *Bayan Daisy'nin Şoförü* filmini gösterdiler. Öyle bir filmi niye keyifle izleyeyim ki? Zaten kendim aynısını yaşıyorum."

Sonra elini gösterge panelinde kaydırdı.

"Bu araca bayıldım, Lainey. Çok kaslı. Eminim bu kötü çocuğun direksiyonundayken kimse sana kafa tutamıyordur."

Gülümsedim. "Bu doğru. Çalışmalarımda da bana çok yardımcı oluyor."

"Lainey bir dekoratör, nine," diye açıkladı Dean. "Mobilyalar ve sanatsal şeyler yapıyor. Şu anda Miller Sokağı'ndaki eski evi yenilemekle uğraşıyor."

Her şey yolunda gidiyordu.

Ta ki Dean, "İleriden sola dön, Lainey. 2. Cadde'ye," diyene dek.

Tam dönüşü yaparken bileğim direksiyondaki bluetooth düğmesine çarptı ve teyp otomatik olarak telefonuma bağlanırken hoparlörler açılıp mutfağın tezgâh arası kaplamasını yaparken dinlemeye başladığım sürükleyici aşk romanını, Jennifer Probst'tan *A Brand New Ending*'i çalmaya başladı.

Anlatıcının sesi yüksek ve netti.

"Genç kadın dişlerini adamın düz karnına sürttü ve aletinin ucuna nefesini üfleyip ihtiyaçla seğirmesine neden oldu."

Düğmelere ardı ardına bastım ama kapatmak için doğru olanı bir türlü bulamadım. "Nerede şu düğme? Nerede şu lanet olası

düğme?" Sanırım bunu yüksek sesle söylemiştim ama kulaklarımda zonklayan nabzım yüzünden kendimi duymam zordu.

"Parmaklarını ereksiyonuna sardı, hafifçe sıktı ve özünün tadını almak için dilini çıkardı..."

Ve... düğmeyi buldum! Ses kesildi ama yalnızken aynı sahneyi bir kez daha dinlemeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Kamyonete sessizlik çökerken bakışlarım Dean'in büyükannesine kaydı. "Kusura bakmayın. Dinlediğim sesli kitap açık kalmış."

Yaşlı kadının kalemle çizilmiş ince kaşları kalktı. "Dinlemeyi bitirdiğinde senden ödünç almam gerekecek." Göz kırptı. "Daha sonrasında ne olduğunu duymayı çok isterim."

Göğsümü sıkan kaygı hafifledi. Dean ile Jason'ın arkadan gelen boğuk kahkahalarını duydum ve bir saniye içinde ben de onlara katıldım.

Bir süre sonra orta sınıf bir evin garaj yolundaydık. Hep beraber kamyonetten inip içeri girdik. Antreye adım attığımızda siyah bir kedi köşeden dönüp Jason'ın bacağına dolanınca oğlum çömelip küçük tüy yumağını kucağına aldı.

"Kediye dikkat et, Jay," diye uyardı Dean. "O hiç..."

Kedi, Jason'a âşık olmuştu. Kafasını köprücükkemiğine sürtüyor, mutlu minik bir aslan gibi yüksek sesle mırlayarak çenesini sevgiyle yalıyordu.

Dean, "Orospu çocuğuna bak sen," diye mırıldandı.

"Ne?" dedim.

Kafasını iki yana sallayarak dudak büktü. "Sonra anlatırım."

Tekrar kediye döndüğümde, Dean'e pis pis sırıtırmış gibi baktığına yemin edebilirdim.

"Bu benim Lucy'm," dedi büyükanne, hayvanın kafasını kaşıyarak. "Evde bir evcil hayvan bulunması çok iyi oluyor. Oğlanlara

sorumluluk sahibi olmayı ve bir canlıya nasıl bakılacağını öğretiyor."

"O oğlanı öldürmeye çalışmadıkları zamanlarda tabii," diye mırıldandı Dean bıyık altından.

Evden çıkmadan önce pamuklu şortumun yerine lacivert bir yoga taytı giymiştim. Rahattı ama beli oturduğu için karnımı olduğu gibi ortaya çıkarıyordu. Diğerleriyle birlikte yemek odasına geçerken kazağım yukarı kaydı ve Dean'in ninesi olduğu yerde durdu.

Elini omzuma koyup haberim olmadığını düşündüğü bir şeyi bana söylüyormuş gibi, "Lainey, tatlım, sen hamilesin," dedi.

Arkasındaki torunu kısık sesle kıkırdadı.

"Şey, evet." Kıpırdandım. "Biliyorum."

Dean, yaşlı kadının etrafından dolanıp yanımda durdu ve elimi tuttu.

"Lainey ve ben geçen yaz tanıştık, nine. Şimdi bir bebeğimiz olacak."

Bebeğimin babasını büyüten ve ona dünyalar kadar değer verdiği belli olan kadının tepkisini beklerken kendimi gözlerinde şüphe ya da kınama belirtisi görmek için hazırladım.

Ama o, hafifçe titreyen eliyle ağzını kapatıp, "Ay, ne harika!" dedi ve beni şaşırtıcı şekilde güçlü, sıcacık kollarının arasına alıp sıkıca kucakladı. Ardından aynısını Dean'e de yaptı.

"Çocuğunuzun çok güzel olacağı kesin. Ve bu habere şampanya içilir; hayat kısa, her fırsat bulduğunuzda şampanya içmelisiniz," dedi ve senelerdir tanışıyorlarmış gibi, "Jason," diye seslendi. "Alkol dolabı şurada. Anahtarı da üstündeki fil heykelinin altında. Dolabı açıp şampanyayı alıver. Dean, sen de yemek odasından kristal kadehleri getir bakalım."

Ben elma suyu içmeyi tercih ederken Dean, nine ve hatta Jason kendilerine şampanya doldurdular. Sonra yaşlı kadın içi minik baloncuklarla dolu kadehini kaldırdı.

"Aileye hoş geldiniz, Lainey ve Jason. Bebekler hayatı güzelleştirir ve bizim hayatımız da güzelleşmek üzere."

Kadehlerimizi tokuşturduk ve oğlum kendininkini tek dikişte bitirdi.

Sonra yüzünü buruşturdu. "Tadı yıldızlar gibi falan değilmiş. John Green bir yerlerinden uydurmuş."

Birlikte kanepeye oturduğumuzda nine dizime hafifçe vurdu. "Kaç aylık hamilesin?"

"Dört buçuk olmak üzere."

"İşler tam da bu noktada ilginçleşmeye başlar." Kadın diğer eliyle torununun bacağına vurdu. "Eğer bebek senin gibi afacan olursa çekeceği tüm numaraları önceden bileceksin."

"Dean yaramaz bir çocuk muydu?" diye sordum.

"Ah, evet. Ama şunu bilmelisin ki afacanlar büyüdüklerinde mükemmel baba olurlar."

Büyükannesi kendisine bir kadeh şampanya daha doldururken Dean avuçlarını birbirine sürttü. "Eee, akşam yemeği için ne hazırlıyoruz?"

"Sen şu spagetti sosundan yapabilirsin," dedi nine.

Dean'e baktım. "Yemek pişirebiliyor musun?"

"Evet. Spagetti sosu pişiriyorum. Tek bildiğim şey bu."

Kadın, "Ama çok leziz oluyor," diye ekledi gururla.

"Leziz oluyor, yalan değil. Ama spagetti pişiremem, nine. Lainey'nin midesi ekşiyor."

Hatırlamıştı. Bunun beni tahrik etmesi tuhaf mıydı? Çünkü tahrik etmişti. Hem de çok fena.

"Hâlâ Boston Market'teki şeyleri mi yiyorsun?" diye sordu bana. "İstersen gidip alırım, sonra burada yeriz."

"İyi olur."

Herkes siparişini verdikten sonra büyükanne eski çalışma masasına gitti ve kollarında fotoğraf albümleriyle döndü.

"Dur sana Deany'nin fotoğraflarını göstereyim. Çok şirin bir bebekti."

Dean kalkıp bana çenesini doğrulttu. "Lainey, anahtar?" Çantamdan araba anahtarımı çıkarıp ona attığımda tek eliyle yakaladı. "Hey, Jaybird. Benimle gelmek ister misin? Yoksa kızlarla takılıp çıplak kıçlı fotoğraflarıma mı bakacaksın?"

Jay yüzünü buruşturdu. "Seninleyim, ahbap."

"Güzel seçim."

Her şey çok zahmetsizdi. Rahattı. Hayatımızdaki bu yeni, meçhul, çılgın evreye... bir aile olarak kolayca geçiş yapıyorduk.

Ön kapı Dean ile Jason'ın ardından kapanır kapanmaz midem çapası olmayan bir gemi gibi sarsılmaya ve içtiğim elma suyu içeride çalkalanmaya başladı.

Bu "sabah" bulantıları bazen durup dururken ortaya çıkıyor ve beni çok kötü sarsıyordu. Kustuğumdaysa hiçbir şey olmamış gibi hissediyordum. Şizofren vücudum, *"Peki, tamam, kustuk. Yemekte ne var?"* diyordu sanki.

Nine yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı ki eğilip fısıltılı büyükanne sesiyle, "Midendekileri fışkırtacak gibi mi oldun tatlım?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Pardon?"

"Fışkırtmak, istifra etmek, kusmak. Geçen hafta huzurevinde *Wayne'in Dünyası* filmini gösterdiler. Garth son derece sevimli bir çocuk."

Gülerdim ama avuçlarım terden sırılsıklam olmuş, vücudumda da soğuk ter damlacıkları belirmişti. Hamilelik cidden zorlayıcı bir deneyimdi.

Nine koridorun sonunu işaret etti. "Banyo hemen şurada."

Titrek bacaklarımla doğruldum ve tam zamanında banyoya koşarak midemde dönüp duran elma suyuna veda ettim. İşim bittiğinde lavaboda ağzımı çalkalayıp solgun yüzüme su çarptım.

Oturma odasına döndüğümde nine beni bir bardak soğuk suyla bekliyordu.

"Teşekkür ederim. Ve kusura bakma."

Kadın kafasını iki yana sallayıp kanepede belime bir yastık sokuşturdu.

"Kusura bakılacak bir şey yok. Eskiden bize ne kadar midemiz bulanırsa o kadar sağlıklı bir hamilelik geçireceğimizi söylerlerdi. Ama bence bu saçmalıktan ibaret. Düğün günü yağmur yağmasının şans getirmesi gibi insanlara iyi hissetmeleri için söylenen bir şey."

Nine fotoğraf albümlerinden birini kucağına çektiğinde Dean Walker'ın dünyadaki ilk yıllarının görüntüleriyle karşılaştım.

Gerçekten de çok güzel bir bebekti. Sonraki karelere bakılırsa büyürken delişmen bir oğlandı ve liseye geçtiğinde de çok yakışıklı olmuştu. Davul çalarken, sahada sayı yaparken, Ulusal Onur Cemiyeti'ne kabul edilirken, üniversiteden en yüksek onur derecesiyle mezun olurken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Bu başarıların arasına bir de kızlarla fotoğraflar serpiştirilmişti.

Sayfalar çevrildikçe karşıma daha fazla kız çıktı.

Mezuniyette, arabada, kanepede, gölde, şenlik ateşinin karşısında sağından solundan kızlar eksik olmamıştı. Sarışınlar, esmerler, kızıllar... Hepsi de çok güzel kızlardı. Fakat aynı kızla hiçbir zaman ikinci bir fotoğrafı yoktu. Hiçbiri yanında uzun bir süre kalmamış gibiydi.

Boğazımı temizledim. "Bir sürü kız arkadaşı olmuş."

"Ah, evet, çok popülerdi. Kızlar ona bayılırdı."

Buna ne diyeceğimi, nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Bir şey hissetmem gerekip gerekmediğinden bile emin değildim, bu yüzden sessiz kaldım.

Nine tekrar dizime vurdu.

"Pasta hamuru."

Wayne'in Dünyası'nda pasta hamuruyla ilgili replik var mıydı diye düşündüm.

"Ne demek istiyorsun?"

"Torunum pasta hamuru gibidir, Lainey. Tüm malzemeler eklenmiş durumda, doğru şekilde pişmesi için uygun sıcaklığı bekliyor sadece. Piştiğinde lezizden de öte bir pasta olacak. Ben yaşlıyım, böyle şeyleri iyi bilirim. Bekle ve gör."

~

Eve döndüğümüzde saat dokuzu geçmişti. Dean kendi arabasını almak için bizimle geldi ama garaj yoluna girdikten sonra aracına gitmek yerine içeri girdi. Jason ona bir şey denmeden doğrudan merdivene yöneldi.

"Benim duş alıp yatmam lazım. Yarın okul var."

Uslu ve terbiyeli çocuk konusunda piyangoyu kazanmıştım. Gerçi iki numaralı bebek her şeyi dengelemek için içeride hazırlık yapıyor olabilirdi. Karma devreye girerse muhtemelen küçük bir şeytanım olacaktı.

"Hey, matematik ödevi nasıldı?" diye seslendi Dean arkasından. "Kıçını tekmeledi mi?"

"Yoo, uğraştırmadı bile."

"Bak sen. İşinizi zorlaştırmalıyım o halde."

Jason el salladı. "Okulda görüşürüz..." Tuhaf bir duraksama oldu. "... *Dean*." Kafasını iki yana salladı. "Hâlâ garip geliyor."

"Alışırsın. Yarın görüşürüz Jay."

Jason'ın odasının kapısı kapanır kapanmaz peşimde Dean'le mutfağa geçip buzdolabından su aldım.

"İçecek bir şey ister misin? Çay, su, limonata?"

"İstemem, sağ ol."

Dışarının zifiri karanlığı, loş mutfağın sıcak ve güvenli görünmesini sağlıyordu. Burada Dean'le baş başa olmamız da ortama tanıdık, samimi bir hava katmıştı. Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturduğunda gözlerim güçlü önkollarına kaydı. Siyah kazağının kollarını kıvırmıştı. Bakışlarım iri, becerikli ellerine yönelirken suyumdan büyük bir yudum aldım. Avuçlarının tenimde nasıl dolaştığını anımsadığımda göğüslerim ihtiyaçla sızladı.

Zihnimin nerelerde gezdiğini hissetmiş gibi Dean'in dudaklarından minik bir gülümseme geçti.

"Sana sormak istediğim bir şey vardı," dedi.

"Sor bakalım."

"Beş yıldır seks yaptığın tek kişi ben miyim gerçekten?"

Güldüm. "Evet."

Boğazından hırıltıya benzer bir ses yükseldi.

"Bu lanet olası bir günah. Ağlayacağım şimdi." Ellerini indirip bana yaklaştı ve kafasını eğerek kaba bir sesle, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Çok... yoğundum."

"Kimse *o kadar* yoğun değildir."

"İki işte birden çalışıp kendi evimi alacak kadar para biriktirmeye uğraşıyordum. Ebeveynlerim onlarla yaşamamı hiç sorun

etmediler ama emeklilik yıllarını öyle geçirmek istemediklerini biliyordum. Kendi çocuklarını büyütüp yetiştirdikten sonra Jason'la en baştan başlamak zorunda kalmışlardı. Ve bebekler, büyüklere patronluk taslar. Sen de yakında göreceksin."

Dean gözlüğünü çıkarıp tezgâha bıraktı. Karnıma bakıyordu ama bu sefer bakışlarında babalara özgü bir şefkat olduğu söylenemezdi.

Gözleri alev alevdi. Sahipleniciydi.

Bu bakışı biliyor, hatırlıyordum. O gece üstüme çıktığında ve içime girmek için bir saniye daha bekleyemeyeceğini söylediğinde, bana sahip olmak, kendisinin yapmak istediğinde de böyle bakmıştı.

Dişlerini altdudağına sürttüğünde karşılık olarak benim dudaklarım aralandı. Gözleri göğüslerimde, boynumda dolandıktan sonra ağzımda karar kıldı.

"Gecenin geri kalanı için planın nedir?"

Kaslarım gerim gerim gerilmiş, vücudumdaki tüm hücreler ona uzanmış olsa da sakin kalmaya çalıştım.

"Üstümü değiştirip yatağa gireceğim ve..."

"Bu gidişat hoşuma gitti..."

Gülümsedim. "Ve birkaç video *edit*'ledikten sonra bebek odasının çizimlerini tamamlayacağım."

Dean biraz daha yaklaştı. O kadar yakındı ki göğsünün sıcaklığını, tişörtünün altındaki kuvvetli kasları hissedebiliyor, teninin kışkırtıcı kokusunu alabiliyordum.

Çenemi kaldırıp ona doğru hafifçe eğildim, yanağına bir öpücük kondurmam çok kolaydı.

Parmağının ucunu köprücükkemiğime değdirip tenimde kaydırdığında bu yumuşacık dokunuşuyla neredeyse inleyecektim.

"Yanına bir arkadaş ister misin, Lainey?"

Evet. Tanrım, evet. Lütfen, lütfen, evet.

Kelimeler dudağımın ucunda bir sonraki nefesimi bekliyorlardı. Çünkü onun arkadaşlığını istiyordum. Yatağımda, duşumda, mutfak tezgâhımda. Dean Walker'ın arkadaşlığının ne kadar keyif verici olduğunu ilk elden deneyimlemiştim.

"Ben..."

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarparken dudaklarımı yaladım... sonra başımı iki yana salladım.

Çünkü akıllıca olanı yapmam gerekiyordu. *İkimiz de* akıllı olmalıydık. Sorumlu birer yetişkin olmalıydık.

Bu sinir bozucu olsa da.

"Dean, romantik anlamda yakınlaşmamız hata olur bence."

Kaşlarını çattı. "Beş yüz dolar için yine 'Bunun için çok geç değil mi?' cevabını vereceğim, Alex."

"'*Jeopardy*' göndermesi." Kaşlarımı kaldırdım. "Ne sevimli."

"İstediğim zaman çok sevimli olabilirim."

"Ben de tekrar edeceğim, *şu anda* romantik anlamda yakınlaşmamız hata olur."

"Anlıyorum." Biraz düşünüp omuz silkti. "O zaman sadece düzüşürüz."

Pelvik kasım kasıldı; vajinam bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Aramızdaki son santimler de yok olurken Dean alnını benimkine yaslayıp başparmağıyla çenemi ve altdudağımı okşadı. Konuşurken sesinde bir yakarış, bir vaat vardı.

"Çok iyi olacak, Lainey. Kahretsin, emin ol çok iyi olacak."

Öyle olacağını biliyordum.

---

* Ülkemizde *Riziko!* adıyla yayımlanan bir Amerikan bilgi yarışması. (ç.n.)

"Bunu yapabilir misin? Bağlanmadan, sadece fiziksel bir ilişki senin için uygun mu?" diye sordum gözlerimi yumarak.

Kafasını salladığını hissettim. "Yapabilirim. Pişman olmayacaksın, mükemmel bir düzüşme arkadaşıyımdır."

Gözlerimi açtım ve Dean'in yakıcı maviliklerine baktım.

"Ama ben değilim. Benden düzüşme arkadaşı olmaz. Tek seferlik ilişkilerin bana göre olmadığını söylemiştim. Hayatım boyunca sadece dört kişiyle seks yaptım ve sen dördüncüsün. Ben ciddi ilişki tercih ediyorum ve konu seks olunca duygusallaşıyorum."

"Yapsak çok mu kötü olur?"

"Bilmiyorum. Sorun da bu. Bizim yanımızda olmaya daha yeni karar verdin, Dean. Sonsuza dek birbirimizin hayatında olacağız ve her şey yeni başlıyor. Şimdi buna bir de seksi eklemek... akıllıca olmaz." Elimi aramıza sokup karnıma bastırdım; onu hissetmek doğru olana odaklanmama yardımcı oldu. "Hepimiz için felakete dönüşebilir çünkü."

Dean bir süreliğine gözlerini kapattı, sonra sırtını dikleştirip geriledi ve kafasını geriye atarak hüsranla derin bir nefes vererek uyanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu.

"Peki. Ne demek istediğini anlıyorum. Haklısın."

Kapıya yöneldi, sonra tekrar bana baktı.

"Ama aklında bulunsun. Akıllıca davranmak istemediğin bir an gelirse... adamın benim. Fikrini değiştirirsen ve iyi zaman geçirmek istersen... tek gece ya da on gece fark etmez... bana gelebilirsin." Kasıklarına işaret etti. "Her an hazırım. Söylemen yeter."

Boğazımdan bir kıkırtı yükseldi. "Ne söylemem?"

"Evet, Dean. Lütfen, Dean. Hemen şimdi, Dean. Süper ötesi bombastik bir deneyim yaşat bana, Dean. Becer beni, Dean. Herhangi biri olur. Utanmana gerek yok, tamam mı?"

Şimdi kahkaha atmaya başlamıştım. Sadece komik olduğu için değil, onunla olmak beni mutlu ettiği için.

"Tamam."

"Güzel." Tahrik olduğu için hareketleri gergin ve hızlıydı. Gözlüğünü tezgâhtan alıp tekrar taktı.

Sonra yavaşça eğilip yanağımı öptü. Bir süre oyalanınca ben de dolgun, sıkı dudaklarının verdiği hissin tadını çıkardım.

Ardından geri geri kapıya doğru yürüdü.

"*Edit* yaparken geç saatlere kadar kalma. Karnında çocuğumuzu büyütüyorsun. Enerji biriktirmek için uyuman gerek."

Gülümsedim. "Peki. Hoşça kal Dean."

"İyi geceler Lainey."

Ve vahşi davulcu çocuğum, seksi profesörüm, bebeğimin babası kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

10

Dean

Lainey beni öldürüyordu.

Çok güzel olsa da tedavisi bulunmayan, dördüncü evredeki bir hastalık gibi.

Dün gece evinden ayrıldıktan sonra kokusu peşimden gelmiş, adeta ruhuma sinmişti. Nihayet yüzüstü yatıp uyuyabilene dek üç kez mastürbasyon yapmak zorunda kalmıştım. Bu yeni rekorumdu ancak pek de gurur duyduğum söylenemezdi.

Lainey benim için sadece bir anıyken bile durumum kötüydü. Şimdi benimle aynı kasabadayken çocuğumuz dünyaya gelmeye karar verene kadar seks yoksunluğundan ölürdüm herhalde.

Her boşalmam bir öncekinden daha şiddetli oluyordu. Her seferinde de adı dudaklarımda, dolgun ve kusursuz memelerinin, büzülmüş ağzının ve bacaklarının arasındaki güzel kıvrımların görüntüsü gözlerimin önündeydi. Bir de gözlerinin, gülümsemesinin –dün onu gülümsetmek içimi heyecanla dol-

durmuştu- saçlarının kokusunun ve sesinin anısı vardı. Hepsi de mükemmeldi.

Fazla mükemmeldi.

Kahretsin ki bağımlılık yapıcıydı.

Ona bu kadar yakın olup da belki asla sahip olamayacağım düşüncesi beni perişan ediyordu. Bundan canlı çıkma ihtimalim yoktu. Sebebi de sırf bebeğimin annesinin ciddi ilişki istemesiydi. Gerçi şaşırdığımı söyleyemezdim; yatak odasında olağanüstü bir edepsizliğe sahip olsa da dışarıda iyi kız havası veriyordu.

Aslında benim de daha önce kız arkadaşlarım, ciddi ilişkilerim olmuştu.

Fakat bu işte berbattım. Hepsini batırmıştım.

Lisede ve yirmili yaşlarımda da bu bir alışkanlık haline gelmişti. İlk birkaç günde, ilişki yeni yeni tomurcuklanırken her şey çok güzel oluyordu. Ama sonra canım sıkılmaya başlıyordu.

Birlikte olduğum kadın yatakta sıkıcı geliyordu.

Ve birlikte olacak başka birilerini buluyordum. Amacım adilik etmek, kadınların hislerini incitmek değildi. Dram, gözyaşı ve baş ağrısı da eğlenceli gelmiyordu. Bu yüzden yaşım büyüdüğünde ve olgunlaştığımda ilişkilerden tamamen uzak durmaya yemin etmiştim. Biriyle yatacaksam her şeyi peşinen söylüyordum. İlişki içinde olduğum kişinin arkasından iş çevirip onu aldatmaktansa ilişki istemediğimi baştan konuşmak daha kolaydı.

Bugünse kendimi böyle bir noktada bulmuştum.

Bağlanmaktan kaçınıp seks odaklı ilişki yaşama kuralım beni cehennemin ortasına atmıştı.

Ama Lainey benimle ilişkiyi denemek istese de o yola girebileceğimizi sanmıyordum. Çünkü eski alışkanlıklarıma dönmeyeceğim konusunda kendime güvendiğimi söyleyemezdim ve konu Lainey olunca bu kesinlikle bir seçenek değildi. Bitire-

bileceğimden emin olmadığım bir şeye başlama riskine girmek de istemiyordum. Onun da dediği gibi *sonsuza dek* birbirimizin hayatında olacaktık ve iyi bir baba olmak istiyorsam çocuğumun annesinin kalbini kırmayı göze alamazdım.

Zaten bunu yapmak da istemezdim. Düşüncesi bile midemin acıyla kasılmasına neden oluyordu. Lainey'yi incitmektense kendi taşaklarıma okkalı bir yumruk geçirmeyi yeğlerdim.

Buradaki asıl sorun şuydu ki onu istiyordum. Hem de daha önce hiçbir kadını istemediğim kadar çok. Aylarca onu beklemiş, seksten uzak durmuştum ki bu benden asla beklenmeyecek bir şeydi.

Fakat risk çok fazlaydı. Çocuğumuz için Lainey'yle sağlam bir temel oluşturma gayemiz, arzularımdan ve cinsel dürtülerimden daha önemliydi. Bu yüzden aletim diğer kadınları birlikte olmaya layık görecek mi diye beklerken uzunca bir süre elim ve ben baş başa olacak gibiydik.

Evet. Kahretsin ki durum buydu.

~

Ertesi gün okuldan sonra Garrett'a idmana geç kalacağımı haber verdim. Ardından markete uğrayıp birkaç şey alarak Lainey'nin evine gittim. Bana kapıyı açan Jason oldu. Oturma odasına geçtiğimdeyse minicik, pamuklu bir siyah şortun içindeki şekilli bacakları, elinde şarjlı matkabıyla Lainey'yi bir el merdiveninin üzerinde buldum. Köşedeki hoparlörden Bruce Springsteen'in "I'm Goin' Down" şarkısı yükseliyordu.

Tanrım, bu merdivenin üstündeyken ona neler neler yapabilirdim. Gözümde canlanan edepsizce şeyler anında kalbimi ve aletimi zonklattı. Birkaç adım atsam ağzımı bacaklarının arasına yapıştırabileceğim yükseklikteydi. Bunu yaparsam saçlarıma na-

sıl tutunacağını, nasıl soluk soluğa adımı söyleyip kendini yüzüme bastıracağını hayal etmeden duramadım.

Sonra karnındaki şişliği fark ettim ve gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı. Bebek düşünülünce Lainey'ye merdivenin üzerinde bir şeyler yapmak en güvenli seçenek olmayabilirdi. Korumacı içgüdüm, merdivende çılgınca şeyler yapma arzumu bastırdı.

"Merhaba Dean." Matkabı basamağa bırakıp açık yeşil renkli, bipleyen bir alet alıp duvarda gezdirdi.

"Tepede ne yapıyorsun?"

"Kayda geçmeye hazırlanıyorum. Yaşamcılara oturma odasındaki son rötuşları göstereceğim."

Benim vücudumda dekorasyondan anlayan tek kemik bile yoktu ama oda, açık gri duvarları, lacivert fitilli kumaş döşenmiş kanepeleri, geri dönüştürülmüş ahşap sehpaları ve beyaza boyanmış tuğla şömineyi süsleyen bir düzine çeşitli boyutlardaki mumlarıyla gerçekten güzel görünüyordu. Temiz ve basit olsa da her gün işten dönmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğiniz sıcak bir yerdi.

"Şu tahtaları asacağım." Lainey, ahşaba süs amaçlı ok desenlerinin yakılarak çizildiği üç adet kare tahtayı gösterdi. "Yapıdaki dikmeleri bulan bu aygıtın çalıştığından emin olmak için uğraşıyordum."

"Aygır* arıyorsan..." dedim göz kırparak. "... hemen karşında duruyor."

"Ha ha. Aklımda tutarım."

Duvara dönüp daracık basamakta parmak uçlarında yükselerek kafasının üzerindeki bir yere uzanmaya çalıştı. Düşecek olursa yakalamak için merdivenin altına geçerken onun ben burada olmasam da bunu yapacağı düşüncesiyle içimden dehşet dolu bir ürperti geçti. Yalnız olacaktı ve başına korkunç bir şey gelirse belki Jason bile duymayacaktı.

* İngilizcede "stud" kelimesi hem "dikme" hem "aygır" anlamına geldiğinden kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi.

"Hamilelerin çok yükseğe uzanmaması gerektiğiyle ilgili bir şey okumuştum."

"O kocakarı hikâyesi sadece."

Ellerimi kalçalarına sarıp onu dengede tuttum.

"Belki de kocakarıların bir bildiği vardır. Hadi, aşağı in."

Lainey kollarını indirip ellerimin arasında yavaşça döndü. Ben de kalçasından kavrayarak onu merdivenden uzaklaştırıp bir süre kucağımda tuttum, kafamı geriye yatırıp yüzüne baktım, sonra yavaşça üzerimden kaydırarak indirdim. Yumuşacık vücudunun bana sürtünmesi muhteşem bir histi.

Ayakları yere bastığında kafamı eğdim. Yüzlerimizin arasında sadece milimetreler vardı. O kadar ki burnunu süsleyen açık renkli, şirin çilleri tek tek sayabilirdim.

"Böylesi daha iyi," dedim alçak sesle, elindeki aygıtı alırken. "Bunu ben hallederim."

"Peki." Lainey dilini çıkarıp altdudağını yaladı. "Sağ ol."

Dediğim gibi... *beni öldürüyordu.*

Kendimi koruma içgüdüm devreye girince hemen dönüp merdivene tırmandım.

"Şu ne?" Lainey, getirdiğim market poşetini işaret etti.

"Ninem dün akşam midenin bulandığını söyledi, ben de bugün çocuğu olan öğretmen arkadaşlarıma sabah bulantılarına neyin iyi geleceğini sordum." Dikme yerlerini kurşun kalemle işaretleyip Lainey yapmak zorunda kalmasın diye matkapla deldim. "Zencefilli gazoz, kola, kraker, papatya çayı, nane çayı ve dilde eritilen tabletlerden var. Birisi çikolata kaplı Oreo'nun midesini yatıştırdığını söyledi. Nasıl oluyor bilmiyorum ama ondan da aldım."

"Bunlar ne peki?"

Omzumun üzerinden baktığımda Lainey aldığım yabani çiçek buketini kokluyordu. Görür görmez canlılıkları ve sıradışılıklarıyla bana onu hatırlatmışlardı.

"Sana aldım."

Merdivenden inip önünde durdum.

"Kusma işi sana kaldığı için en azından bu kadarını yapabilirim diye düşündüm."

Lainey'nin gözleri yumuşacık bakışlarla parladı. "Teşekkür ederim. Çok tatlısın."

"Eh, çok tatlı olduğum doğru. İyi bir zevkin var, biliyorsun."

Yanakları pespembe oldu. Onu kucaklayıp döndürmek ve rahat lacivert koltukta becermek için neler vermezdim.

Tanrım, böyle şeyleri düşünmeyi kesmeliydim. İkimize de işkence ediyordum.

Boğazını temizleyip çiçekleri bıraktı.

"Hazır buradayken *Lainey'yle Yaşam* videolarında görünmek ister misin? Yapmak zorunda değilsin tabii. Jay yüzünü kamerada göstermeyi tercih etmiyor mesela. Takipçilerime senden de bahsettim ama gerçek adını bilmiyorlar."

"Hangi isimle bahsediyorsun peki?"

Omuz silkip elleriyle oynadı.

"Bebeğin Babası, Seksi Davulcu Çocuk gibi isimler. Bir keresinde de Bay Ateşli Ötesi demiştim."

Kıkırdadım. "Son derece uygun takma isimlermiş."

"Evet."

"Pekâlâ, sorun yok. Kameraya da çıkabilirim, ismimi de söyleyebilirsin. Hiçbir zaman utangaç biri olmadım."

"Süper. Peki... şu anda canlı yayına katılmak ister misin? Seni Yaşamcılarla tanıştırabilirim." Sırıttı. "Cıvıl cıvıl ve çok eğlenceliler."

"Güzel plan."

"Tamam." Lainey parmaklarını bukle bukle saçlarının arasından geçirdi, sonra dizüstü bilgisayarını masanın üzerine yerleştirip birkaç düğmeye basarak yanımda dikildi. "Ve... yayındayız."

Kameraya sıcacık bir heyecanla gülümsemesini izlerken bir an için yayını falan unutup onu izledim. Bu kadını izlemeyi tam zamanlı hobi haline getirebilirdim.

"Selam Yaşamcılar! Bugün sizin için özel bir sürprizim var! Bebeğimin babası, sizinle tanışmak için burada! Ve inanamayacaksınız, kendisi aynı zamanda Jaybird'ün öğretmeni! Çılgınca, değil mi?" Bana işaret etti. "Bu Dean Walker. Dean, bunlar da Yaşamcılar."

Kameraya asker selamı verip yüzüme en güzel gülümsememi yerleştirdim.

"Selam millet. Sizinle tanıştığıma sevindim."

Bildirimler patladı. Gülen suratlar, başparmaklar ve kalpler ekranda son sürat kayıyordu. Ayrıca tonlarca yorum da vardı.

Büyük ikramiye!

Oooooffff, yakışıklı.

Lainey, kızzzzzıımmm!!

İsterse benim bebeğimin babası da olabilir.

Öldüm. Öldüm, bittim, mahvoldum. Beni burada, yerde bırakın.

Lainey gülerek bana baktı. "Sanırım seni sevdiler."

Kameraya baktım. "Tabii ki de beni seversiniz. Sonuçta hepiniz Lainey'nin serisini seviyorsunuz, değil mi? İyi bir zevkiniz olduğu belli."

Lainey'nin sosyal medya serisinde görünmenin beni nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim. Hayatımda hiç beklemediğim birkaç gelişme oldu ve bunlardan biri de üç gün sonra, İleri Matematik dersinin tam ortasında gerçekleşti.

Hailey'nin tahtadaki zorlu probleme verdiği cevabı kontrol ettim.

"Aferin Hailey, doğru cevap. Sorunu şimdi mi sormak istersin, sonra mı?"

Kız saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Şimdi sormak istediğim bir soru var ama sorabilir miyim bilmiyorum."

Ellerimi kaldırdım. "İstediğin her şeyi sorabilirsin, amaç da bu zaten. Hadi bakalım."

Gözleri Jason'a kayıp tekrar bana döndüğünde örümcek hislerim devreye girdi.

"Annem, *Lainey'yle Yaşam* diye bir internet serisi izliyordu. Jason'ın annesinin kanalıymış." Jay'e gülümsedi. "Annem, seninkinin hayranı."

Jay kıkırdayarak kafa salladı.

"Geçen gün canlı yayınlardan birinde sizi gördüğünü söyledi. Lainey ve sizin... şey, bir bebeğiniz olacakmış. Doğru mu, Koç?"

Yüzlerini incelerken Jason'ın konuyu kimlerle paylaşıp kimlerle paylaşmadığını görebiliyordum. Quinn biliyordu. Diego ve Louis de. Daisy, Min Joon, Martin ve Keydon tamamen habersizdi.

Sonra Jason'a bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Utanmış değil de daha çok... düşünceli görünüyordu. Kelimelerimi ve tepkimi ölçmeyi, bu konuyu nasıl ele alacağımı görmeyi bekliyordu. Daha da önemlisi, annesinden nasıl bahsedeceğimi merak ediyordu.

"Evet, doğru. Bayan Burrows ve benim bebeğimiz olacak."

Bunu söylerken gülümsüyordum. Çünkü zaman geçtikçe daha heyecan verici ve mükemmel geliyordu.

"Peki siz... çıkıyor musunuz?" diye sordu Hailey. "Yani çift misiniz?"

Küçük kasabalar pek çok açıdan harika olabilirdi ama kötü yönleri de vardı tabii. Gaddarca önyargılar kaçınılmazdı. Ve herkesin herkesi tanıdığı bir yerde fısıltılar sağır edici, yargılar kalıcı, etiketler baki olurdu.

Kimsenin Jason'a annesiyle ilgili laf etmesine ya da Lainey'ye kötü gözle bakmasına izin vermeyecektim. Benim gözetimimde böyle bir şey imkânsızdı.

"Evet, çıkıyoruz. İlişkimiz var. Jasonlar buraya taşınmadan çok önce annesiyle tanışmıştım."

Quinn gülümseyip Jason'a sadece kızların yapabileceği bir "*sana demiştim*" ifadesiyle baktı.

"Birkaç ay her şeyi gizli tutmak istedik," dedim. "Ama artık herkese duyurma zamanı geldi. Ona çok değer veriyorum. O benim... çayır farem."

Çocuklar boş boş baktılar.

"Neyiniz neyiniz?" dedi Louis.

"Çayır farem. İnternetten araştırın, bir şeyler öğrenirsiniz. Yani evet, onunla beraberim ve çok mutluyum."

Jason dediklerimi onaylarmış gibi hafifçe kafa salladığında ilk babalık testimi geçmiş gibi hissettim. Tanrı'ya şükür.

"Bu çok romantik." Daisy içini çekti.

"Yaşlılar çıktığında çok tatlı oluyorlar," dedi Keydon.

"Aynen," diye ekledi Min Joon. "Huzurevinde tanışıp ikisi de ölmeden birkaç ay önce evlenen bir çift hakkında haber okumuştum. Çok tatlı bir şey bu."

"Bizim huzurevine yerleşmemize daha uzun yıllar olduğunu umuyorum," dedim kuru bir sesle.

"Bir dakika, bir dakika." Louis elini kaldırdı. "Şimdi Jay'in annesiyle çıkıyorsunuz ama bu çan eğrisini falan etkilemez, değil mi?"

Yanıtımı pür dikkat beklediler çünkü çan eğrisi, Wi-Fi bağlantısıyla birlikte hayatlarındaki en önemli şeydi.

"Hayır çocuklar, çan eğrisine hiçbir şekilde etkisi olmayacak."

Tüm sınıf rahat bir nefes aldı.

Martin, "Sizin adınıza sevindim, Koç Walker," diye ekledi. "Yuva kurmanız çok güzel. Bebek için de tebrik ederim."

Bayan Smegal'a, harika bir çocuğu olduğunu söylediğim bir e-posta atmayı zihnimin bir köşesine yazdım.

Ayrıca bundan böyle Lakeside'da bir çift olarak bilineceğimizi Lainey'ye söylemeyi de unutmamalıydım.

Belki on yıldan beri ilk kez bir kız arkadaşım vardı. Tam olarak olmasa da.

Ve gelecekte beni enteresan şeyler beklediği kesindi.

11

Lainey

"Randevuya çıkmalıyız."

Bebek odası için dikmekte olduğum perdeden kafamı kaldırdım. Bu krem rengi kumaş sayesinde pencerelerin etrafında pofuduk bulutlar süzülüyormuş gibi olacaktı.

Dean konuşurken muzip bir gence benziyordu. Lisedeymiş de hoşlandığı kızı dersten kaytarıp spor salonunun arkasında öpüşmeye ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. Karşı konulmaz görünüyordu.

"Yani... sahte olarak tabii. Çiftmişiz gibi rol yapmalıyız."

"Sahte olarak mı? Romantik komedilerdeki gibi mi?"

Dean perdenin ucuna dokundu. "Olabilir. Kasabada birlikte görünmemiz gerek."

"Saklandığımız falan yok ki zaten."

"Evet ama çıkıyormuş gibi davranmalıyız. Restorana, fırına, sinemaya gitmeli, el ele tutuşmalıyız. Yürüyüşe çıktığımızda kolumu omzuna atmalı ve belki... seni öpmeliyim."

Hain gözlerim direkt olarak o muhteşem, günahkâr ağzına kaydı.

"Öpmek mi?" Sesim tiz çıkmıştı.

Dean sırıttı. "Evet. Yani, sana da uyarsa."

Evet, uyardı. Hem de nasıl uyardı. Şimdi bile prova yapabilirdik hatta.

Bunun yerine boğazımı temizledim. "Tüm bunları niye yapmalıyız peki?"

Dean, öğrencilerinden birinin sınıfta sorduğu soruyu ve kendi cevabını anlattı.

"Yani, onurumu korumak mı istedin? Ne eski moda." Güldüm.

"Evet. Hem senin hem de Jay'in onurunu. Benim bu kasabada bir itibarım var. Ayrıca çocuklar hâlâ birbirlerinin annesine laf etmeye bayılıyor. 'Annen, Koç Walker'la çıkıyormuş' demeleriyle 'Koç Walker daha annenin soyadını bile bilmiyorken onu düzmüş' demeleri arasında çok fark var. Kelimeler çok can yakıcı olabilir."

Aslında haklıydı.

Ya da kendimi kandırıyor, Dean'in elini tutmak, onunla randevuya çıkmak, onu öpmek için bu bahaneye sığınmak istiyordum. Çünkü dediği şeylere hayır demem çok zordu. Çünkü onu tanıdıkça daha da çok arzuluyordum ve fiziksel olarak yakınlaşmamamız gerektiğine dair düşüncelerim gün geçtikçe azalıyordu.

Dean bana yaklaşıp saçlarımı omzumdan geriye attı ve kulağımdaki tüylü küpeyle oynadı. Konuşurken sesindeki muzipliğin yerini cezbedici bir ton almıştı.

"Tabii ne zaman rol yapmayı bırakıp gerçek bir ilişki istersen söylemen yeter, güzellik."

Kışkırtıcı sözler söyleyen sesi tenimde süzülürken nabzım hızlandı. Dean Walker'ın sesi ölümcül bir kitlesel kışkırtma silahı olarak kabul edilmeliydi.

Fakat hayatta yaptığım seçimlerin Jason'ı etkilemesini istemiyordum ve Dean'in önerisi buna iyi bir çözüm olacak gibiydi. Ayrıca Dean'le ilişkinin nasıl olacağını görüp az da olsa tatmin olmamı sağlardı. Özetle hiç dezavantajı yoktu.

Risk de yoktu.

Çünkü gerçek olmayacaktı.

"Tamamdır, kabul ediyorum. İlk önce ne yapacağız?"

~

Sonraki iki hafta boyunca Sahte Çift Operasyonu tam gaz devam etti. Sinemaya gittik, alışveriş yaptık, yerel mobilya mağazasındaki beşiklere ve okul bahçesine kurulan stanttaki mini Lakeside formalarına baktık, Dinky'nin Lokantası'nda yemek yedik ve pazar günü Jason'ı da alıp gerçek bir çift, gerçek bir aile gibi fırından *bagel* almaya gittik.

Dean popüler bir adamdı; kasabadaki herkes tarafından tanınıyordu. Ve karşılaştığımız herkesle muhabbet edip beni kız arkadaşı olarak tanıtmıştı.

Bu, kız arkadaşım Lainey.

Sizinle karşılaşmak ne güzel. Kız arkadaşım Lainey'yle tanıştınız mı? Baharda bebeğimiz doğacak.

Kız arkadaşımın kıçına bakmayı kes, Schwartz. O çoktan kapıldı.

Aramızdakinin gerçek olmadığını bilsem de bu türden konuşmaları her seferinde içimi kıpır kıpır ediyordu. Uzun zamandan beri kimsenin kız arkadaşı olmamış, birine ait olduğumu hissetmemiştim. Ayrıca Dean gerçekten mükemmel bir sahte erkek arkadaştı. Dışarıdayken çok ilgili ve tatlıydı. Elimi tutmayı ve bir yerde oturacaksak sandalyemi çekmeyi ihmal etmiyordu.

Yapmadığı tek şey beni öpmekti. Tabii yanağıma kondurduğu birkaç minik öpücük dışında. Dudaklarımızın birbirine değeceği anı soluk almadan bekler olmuştum. Ne kadar sabırsızlandığımı tanımlayacak doğru kelimeleri bulamıyordum.

Aralık ayının ikinci haftası düzenlenen geleneksel St. Bart's Noel Pazarı görünüşe göre Lakeside için büyük olaydı. Katılmayan kimse yoktu. Ana caddede ve St. Bart's okul kafeteryasında, yani hem açık havada hem de kapalı alanda etkinlikler yapılıyordu ve stantlar el yapımı ürünler, pastalar ve çeşit çeşit satılık eşyayla doluydu.

Çocukların kucağına oturup fotoğraf çektirmesi için köşede Noel Baba bile vardı. Kendisi, Dean'in bana gizlice söylediği üzere lisenin rehberlik öğretmeni Jerry Dorfman'dı. Onunla henüz tanışmamıştım ama Dean onun Noel Baba kostümü içinde aşırı komik göründüğünü düşündüğü için yıllığa basılacak bir fotoğrafını çekti.

Kafeteryanın dört bir yanı süslemeler, ışıklar ve yemyeşil, gerçek Noel ağaçlarıyla kaplıydı. İçeri bir de sahne kurulmuştu ve Dean'in dediğine göre gecenin sonunda okul korosu Noel şarkıları söyleyecekti. Dışarıdaki sokak lambalarına da çelenkler, kurdeleler asılıydı ve nereye baksam gülüşüp sohbet eden insanlar vardı.

Lakeside'ın güzel bir kasaba olduğunu biliyordum ama... bu farklıydı. Kartpostallara layık, göz alıcı manzara Norman Rockwell'in tablolarından fırlamış gibiydi. Öyle sıcak ve samimi bir hava vardı ki bayramın neşesi soluduğumuz oksijene bile işlemişti adeta. İçeri girer girmez Jason bizden ayrılıp bir grup liselinin yanına koştu ve Dean elimden tutup beni masalardan birine götürdü.

"Seneye sen de burada bir stant açabilirsin," diye önerdi. "Yaptığın şeyler deli gibi satar."

"Geçen sene el yapımı Noel hediyeleriyle ilgili bir video serisi hazırlamıştım. Öyle eften püften eşyalar da değildi, hepsi çok güzeldi. Bunun gibi bir şeyler yapmak eğlenceli olabilir."

Sonrasında Garrett ve Callie Daniels'la karşılaştık. Küçük Will, ikisinin arasında zıplayıp duruyordu. Callie ile göbeklerimizi karşılaştırdığımızda onunkinin benden büyük olduğu ortaya çıktı ama ona yetişmeme az kalmıştı. Daha önceki sohbetlerimizde Dean bana Garrett'tan çok bahsetmiş, kardeş gibi olduklarını ve büyürken onların evinde çok fazla zaman geçirdiğini söylemişti.

Bu yüzden Garrett gülümseyip, "Nihayet tanışabildiğimiz için çok sevindim, Lainey. Hakkında güzel şeyler duydum," dediğinde çok mutlu oldum.

Daniels çiftinin ardından kasabadan başka kişilerle de tanıştım. Birçoğu, Lakeside'ın efsanevi Koç Walker'ını ciddi ilişkiye ikna eden kadına dostane bir merakla yaklaştı. Çoğu kişi de direkt yanıma gelip kendini tanıttı.

Örneğin, lise sonda Dean'le çıkan ve oturma odasında hâlâ onunla çektirdiği mezuniyet fotoğrafının bulunduğunu söyleyen Lara Simmons.

Ya da lise üçüncü sınıfta Dean'le çıkarken onu en yakın arkadaşıyla kendi yatağında seks yaparken basan ve bunu şimdi gülerek anlatan Debbie Christianson.

Üniversitenin ilk yılında Dean'le çıksa da onu hâlâ unutamamış olan Peggy Gallow'u ve Dean tarafından kalbinin milyonlarca parçaya ayrıldığına yeminler eden, üç çocuk annesi Jenny Dunkin'i de unutmamak gerekirdi.

Bir de yaşlı Bayan Jenkins vardı.

Gerçi o, Dean'le çıkanlar silsilesinden değildi. Kadın yanıma gelip karnımı okşadı ve bize iyi dileklerini sunduktan sonra tatlı bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı. "Alicia çok mutlu ol-

malı. Torununun sonunda yuva kurduğu günü göreceğimi hiç sanmazdım."

Buradan ne çıkarmam gerektiği sanırım aşikârdı.

Elini tutarak Dean'i kalabalıktan uzak bir köşeye çektim. "Bir sorum var."

Parmağını gri renkli, siperli, örgü şapkamın kenarında gezdirerek bana kışkırtıcı, alaycı bir ifadeyle baktı.

"Benim de cevabım var o zaman."

"Bütün bu kadınlarla seks yaptın mı?"

Tereddüt ederek gözlerini kıstı. "*Bütün* biraz kuvvetli bir kelime."

Güldüm. Sorumun sebebi kıskanmam değildi. Sadece... meraklanmıştım. Belki de biraz gözüm korkmuştu. Ama ben de bu kasabadaki herkes gibi onu yakından tanımak istiyordum. Tüm hikâyelerini, hayatındaki tüm detayları ve bir araya gelip onu bugün olduğu adama dönüştüren her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Hangi kelime daha uygun olur?"

Dean kafasını kaldırıp odayı taradı. Acaba kadınları mı sayıyordu? "Yarısı? En fazla üçte ikisi."

"Üçte ikisi mi?!" Neredeyse boğulacaktım.

Kafasını eğdi. Tanıştığımızdan beri ilk kez mahcup görünüyordu. "Gençken biraz fazla aktiftim."

"Öyle görünüyor. En azından eski kız arkadaşların senden tiksinmiyorlar. Bu iyiye işaret."

Dean anında ayıldı. "Hepsi de öyle değil." Sesi kısık, nazikti. "Kulağına bazı şeyler çalınabilir."

"Ne gibi şeyler?"

"Çapkın olduğumu, tam bir köpek olduğumu, çok kalp kırdığımı, yalanlar söylediğimi ve çıktığım her kızı aldattığımı söyleyebilirler."

Mideme bir ağırlık çöktü. Kötü bir şeyler olacağını sezdiğinizde beliren türden bir sızıydı.

"Peki, kulağıma böyle şeyler çalınsa doğru mu olurlardı?"

Dean ayağının ucuyla yere hafifçe tekme attı. "Hakkımda duyduğun her şey muhtemelen doğru olurdu."

"Ah." Yavaş bir nefes alıp verdim. "Anlıyorum."

"Ama Lainey." Dean bir elini yanağıma koyup diğerini şişkin karnıma bastırdı. Bir yemin etmeye hazırlanıyor gibiydi. "Artık öyle biri değilim, tamam mı? Öyle şeyler yapmıyorum. Kimseye yapmam. Özellikle de sana."

Kafamın içindeki bir ses bunu ancak hâlâ çapkınlık yapan birinin söyleyeceğini tısladı ama duymazdan geldim.

Çünkü sebep belki hormonlar belki de kendi umut dolu, aptal kalbimdi ama... ona inanıyordum. Dudaklarının alnıma değmesi, kollarının beni sıkıca sarmasıyla endişem uçup gitti. Yün paltosu sıcacıktı ve onun gibi kokuyordu. Rüyalarımda anımsadığım erkeksi, leziz bir sandal ağacı kokusuydu.

Kafamı geriye yatırıp parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Tanrım, ağzının -onun- verdiği his tam da hatırladığım kadar muhteşemdi. Göğüslerim ağırlaşıp ellerinin dokunuşu için sızlamaya başlarken karnımdaki kaslar gerilip kasıldı.

Dean bir an tepki vermedi; ilk hamleyi yaparak onu şaşırtmış olmalıydım. Sonra kendini topladı ve ıslak dilini baş döndürücü bir şekilde dudaklarıma sürterek büyük bir açlıkla ağzımın içine daldırdı. Parmaklarını saçlarımın arasına kaydırıp beni daha yakınına çekebilmek için şapkamı çekip çıkardı ve boğazından benimkine derin bir hırlama süzüldü. Beni döndürüp sırtımı duvara yaslarken dudaklarımı emmek ve dişlemek için ağzını daha geniş açtı. Sersemlemiştim, vücudum uyuşmuştu ve daha fazlası için çaresizdim.

Kulağımdaki sesi soluk soluğaydı.

"Tanrım, beni delirtiyorsun. Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki..."

Gözlerine bakarken parmaklarımı çenesine götürdüm. Seksi kirli sakalı avucumu gıdıklıyordu. "Seni bilemem ama benim aklımda da birkaç ilginç şey var."

Evet, ona sinyal gönderiyordum.

Ama elimde değildi, onu istiyordum. İyi ya da kötü, akıllıca ya da aptalca olabilirdi ama... seçimim *buydu*. Onu ilk gördüğüm andan beri yanımda, içimde, üstümde, her yerimde istiyordum. Hiçbir şey bunu değiştirememişti ve gidişata bakılırsa hiçbir şey de değiştiremeyecekti.

"Hey hey, bu bir aile etkinliği. Dillerinizi kendinize saklayın," dedi Dean'in arkasındaki kalın, muzip bir ses.

Döndüğünde polis üniformalı, siyah saçlı, uzun boylu, yakışıklı biriyle karşılaştım. Yanındaki gülümseyen, minyon kadın siyah kıvırcık saçlara ve hayatımda gördüğüm en güzel tene sahipti. Kadının yanında da dokuz yaşlarında, iri gözleri ve diş telleri olan bir kız vardı. Hık demiş annesinin burnundan düşmüştü.

Dean gönülsüz de olsa beni bırakıp ona elini uzattı. "Ryan, seni görmek çok güzel."

Ryan onun elini sıcak bir tavırla sıktı. "Dean'in bir köşede bir kızla öpüşmesine hiç şaşırmadım."

Kıvırcık saçlı kadın onun göğsüne vurup ağır bir Brooklyn aksanıyla, "Kes şunu Ry, onu utandırma," dedi. "Artık birlikteler." Sonra bana el salladı. "Merhaba."

"Lainey, bu Garrett'ın ağabeyi Ryan Daniels," diye tanıştırdı bizi Dean. "Bu, karısı Angela. Hepimiz birlikte büyüdük." Dean küçük kıza göz kırptı. "Bu da kızları Frankie."

"Seninle tanışmak çok güzel, Lainey," dedi Angela heyecanla. "Ay Tanrım, çok şirinsin! Birini seçmen çok uzun sürdü Dean. Ama en güzelini seçmişsin. Ben bir İtalyanım, böyle şeyleri anlarım."

Frankie, "Birbirlerinin suratlarını yiyorlardı sanki!" diye bağırınca yanaklarıma ateş bastı. Bayram kutlamaları esnasında kilise bodrumunda Dean'in kollarına atlamak iyi fikir olmayabilirdi fakat hiç pişman değildim. Harika bir öpücüktü.

"Bir erkeğin yüzümü öyle çiğnemesine asla izin vermeyeceğim."

Ryan kızıyla yumruk tokuşturdu.

"İşte kızımdan duymak istediğim şeyler."

~

Bir süre sonra Callie'nin lavaboya gitmesi gerekince Dean, Will'in onu boş sahnede kullanılmadan bekleyen bateriye sürüklemesine izin verdi.

"Ona iyi geliyorsun, biliyorsun değil mi?"

Garrett'ın sesiyle yüzümü ona doğru çevirdim ve oğlunu kucağına oturtup bagetleri nasıl kullanacağını gösteren en yakın arkadaşını izlediğini gördüm.

"Öyle mi diyorsun?"

Garrett kafa salladı. "Dean her zaman aktif bir adam olmuştur. Boş durduğu bir an bile yoktur. Bu... doğasında var. Çocukken bile, hatta özellikle çocukken, her zaman daha fazlasını isteyen biriydi. Daha büyük partiler, daha büyük oyunlar, daha gürültülü müzik, kızlar, alkol... Bir şeyi bulmak, bir boşluğu doldurmak için koşuşturup dururdu sanki. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama seninle tanıştığından ve bebeği öğrendiğinden beri duruldu. Hayatından memnun ve mutlu görünüyor. Dostu olarak onu böyle görmek beni de mutlu ediyor."

Son birkaç haftayı, Dean'in göl kenarında Jason'la vakit geçirip top oynadığı zamanları düşündüm. Futbol, oğlumun ilgi alanı olmasa da eğlenceli vakit geçirmişti. Ayrıca benim için de muhabbet edip birlikte gülecek birine sahip olmak güzeldi. Artık alacakaranlık vaktini iple çeker olmuştum çünkü Dean'in her gün eve geldiği saatlerdi.

Geçen hafta birlikte gittiğimiz doktor randevusunu, bebeğimizin kalp atışlarını, yani dünyadaki en güzel sesi dinlememizi hatırladım. Jason'a hamile olduğum zamandan farklı, çok daha coşkuluydu çünkü yanımda bunu paylaşabileceğim biri vardı.

Daha doğrusu... öylesine biri değil, *Dean* vardı.

"O da bize iyi geliyor."

Odanın karşısında, kucağında bagetleri davullara vuran Will Daniels'la oturan Dean'le göz göze geldim. Bana gülümseyip göz kırptığında göğsüm basit bir çekimden daha büyük, şehvetten daha yoğun bir duygunun sıcaklığıyla doldu. Bu aynı zamanda hem çok korkutucu hem de nefes kesiciydi. Yakıcı ama samimi ve keyif verici bir histi. Ve tek bir zerresi bile sahte değildi.

12

Dean

Noel tatilinden önceki hafta okulun üzerine çöken yoğun, görünmez bulut herkesin motivasyonunu azalttı ve zaman daha yavaş akmaya başladı. Ben dahil herkes bunu memnuniyetle karşıladı. Bu haftaya mahsus, ders bitiminde öğrencilerime terapi niyetine boyama ödevleri vermeyi düşünüyordum. Boş dersimde fotokopi çekmek için ofise giderken konferans salonunun açık kapılarının önünden geçtim ve Callie'nin, okulda pek iyi olmadığı için ekstra yardıma, ayrıca kolayca geçebileceği derslere ihtiyacı olan Rockstetter'a prova yaptırdığını gördüm.

Garrett'ın dediğine göre Callie, çocuğu şubat ayında gerçekleşecek okul müzikalindeki ilk sahnesine hazırlamak için uzun saatler çalışıyordu.

Bu sene *Küçük Deniz Kızı*'nı sahneleyeceklerdi.

Koridorda ilerleyip etli pençeleri olan, kırmızı bir kostüm giymiş çocuğa direktif veren Callie'nin yanına gittim.

Enstrümanlara ayrılmış alandaki müzik öğrencilerinin çalmaya başladığı Jamaika çelik davulunun, telli çalgıların ve flütlerin sesi salonu doldurdu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Nasıl gidiyor?"

Callie ellerini büyüyen karnının üzerinde birleştirip kafasını yana eğdi. "Eh... daha kötü gitme ihtimali yok diyelim."

"İyi tarafından bakmanı takdir ediyorum."

"Bardağın yarısı her zaman doludur sonuçta."

Ellerimi ağzımın iki yanına siper edip oyuncuma sahada verdiğim gibi direktif verdim.

"Hadi, Rockstetter, hadi bastır! Yapabilirsin!"

Çocuk bana kıskacını salladı.

"Utanmana hiç gerek yok," diye seslendi Callie. "Etrafında suyu hisset, onunla birlikte hareket et. Yengeç gibi düşün, yengeç ol."

"Bir dakika." Rockstetter başını iki yana salladı. "Ben ıstakoz olduğumu sanıyordum."

Callie, "Hayır, yengeçsin. Senaryoda var. Karakterinin adı bile Yengeç Sebastian," diye cevap verdi.

"Of, kahretsin!" Çocuk kıskaçlarını savurdu. "Bittim ben."

Callie hüsranla kafasını eğdiğinde bütün öğretmenlerin, kariyerlerinin bir noktasında deneyimlediği şeyi dile getirdim. "Maalesef seni biraz zorlayacak."

~

Ertesi gün -cumartesi- sabahın geç saatlerinde üç eyalet bölgesinde çıkan kar fırtınası bir saat içinde yerde yaklaşık sekiz santim kar birikmesine neden oldu. Büyükannemin garaj yolunu temizledikten ve onun, günün geri kalanında kucağında Lucifer'la sesli kitap dinleyerek iyi olacağından emin olduktan sonra Lainey'nin evine geçtim.

Lainey askılı bir tişört ve dantelli şortla mutfaktaydı. Bir kâse içindeki hamuru karıştırırken Adele dinleyerek o karşı konulmaz kıçını ve giderek büyüyen karnını sallıyordu. Tezgâhın üstü, fırın ızgara tellerine soğumaları için dizilmiş kurabiyelerle doluydu ve havaya nefis bir tatlı kokusu yayılmıştı.

Gerçi Lainey Burrows kadar tatlı olamazdı ama son derece yakındı.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Boston Market hevesi bitti, çikolata parçacıklı kurabiye aşermesi başladı."

Kıkırdadığında, yaptığı diğer her şey gibi bu da direkt olarak aletime etki etti.

"Kar fırtınaları pişirme aşkımı depreştiriyor."

"Pişirme aşkı mı?"

Kahretsin, aşırı sevimliydi. Ve onu becermem için adeta yalvarıyordu.

"Evet. Bir tane denesene." Kurabiyelerin birinden bir ısırık alıp kalanını dudaklarımın arasına sıkıştırdı. Ve evet, kurabiyenin önce onun dudaklarına değmesi daha lezzetli olmasını sağladı.

Tanrım, zavallının tekiydim.

"Haberlerde yollar çok kötü görünüyordu," dedi sonra. "Burada ne arıyorsun?"

"Yollar cidden berbat," diye doğruladım. "New Jersey sağ olsun, kayak yapa yapa geldim. Dediklerine göre kar yağışı tüm gün devam edecekmiş."

Göğsümü sırtına bastırıp kasıklarımı kalçasının kıvrımına yerleştirdim çünkü lanet olsun ki kendimi tutamıyordum.

"Yolunu temizlemeye geldim, bebeğim. Ve evet, bunun altında bir ima var."

Kahkaha atıp bedenini bana yasladı. Sıcacıktı, rahatlatıyordu. İlişkimiz artık bu türden bir ilişkiydi. Cinsel açıdan hüsran ver-

se de onunla olmak güzeldi. Saçlarının kokusunu içime çektim; günü atlatabilmek için hızlı bir doz alması gereken bir kokain bağımlısı gibiydim.

"Jason hâlâ uyuyor mu?" diye sordum.

"Ah, hayır. Aslında annemlere gitti. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu ve Bayonne'daki berberine gitmek istedi. Babam sabah erken saatlerde, kar başlamadan önce onu almaya geldi."

Bu habere tepkim ani, şiddetli bir ereksiyon oldu.

Aynen, hastalıklı olduğumu biliyordum.

Fakat evin çocuğunun bir süreliğine uzakta olacağını, şu anda Lainey'yle baş başa olduğumuzu ve istediğimiz herhangi bir odada, istediğimiz herhangi bir şeyi yapabileceğimizi bilmek neredeyse katlanılmaz bir işkenceydi.

Güçlükle yutkunup derin bir nefes alarak kendimi kapıya attım.

Garaj yolunun büyük bir kısmını, veranda basamaklarını ve bahçe yolunu temizlemem yaklaşık bir buçuk saatimi aldı. Dondurucu rüzgâr yüzüme çarpıyor, ıslak karlar eldivenlerimin içine işliyordu. Hava kardan adam çükünden daha soğuktu ancak eve geri döndüğümde hâlâ Lainey için yanıp tutuşuyordum.

Ben arka kapıda botlarımı çıkarıp montumu askıya asarken Lainey lavabonun yanında ceptelefonuyla konuşuyordu.

"Yok baba, sorun değil. Hiç yola çıkmayın, Jay hafta sonu sizde kalsın. Ben iyiyim, Dean de burada zaten."

Babasının ne dediğini duyamıyordum ama Lainey'nin sevimli göz devirmesi ensesini kavrayıp dudaklarına yapışmak istememe neden oldu.

"Evet baba, o Dean. Yakında tanışırsınız, tamam mı? Hoşça kal."

Telefonunu tezgâha bırakıp son kurabiye tepsisindekileri de bir telin üzerine kaydırdı.

"Jay hafta sonu Bayonne'da mı kalacak?" Sesimi sakin tutarak içimde kopan fırtınayı gizlemeye çalışıyordum.

"Evet, yarın akşama kadar." Gözleri omuzlarımdan ayaklarıma kayarak tüm vücudumu süzdü. "Tişörtün ıslanmış, çıkarsan iyi olur."

Kıyafetlerimi çıkarmak mı? Bu mükemmel bir fikirdi. Ama o da bana katılsa çok daha iyi olurdu.

Kollarımı omuzlarımın arkasına uzatarak Henley tişörtümü kafamdan çekip çıkardım ve yere attım.

Sonrasında, aynı rayda birbirine doğru ilerleyen, çarpışmayı sabırsızlıkla bekleyen iki tren gibi birbirimize çekildik. Aramızda birkaç santim kalınca durduk ve Lainey sanki hipnotize olmuş, tutkudan gözü dönmüş gibi uzanıp parmak uçlarını omzumdan koluma doğru kaydırdı.

Suratındaki ifade yüzünden her an dağılacakmış gibi hissediyordum. Avucu göğüs kaslarımdan aşağı doğru ilerlerken gözlerinde çıplak bir ateş ve aç bir hayranlık vardı.

Kalbim göğüs kafesime çarpsa da büyüyü bozacak bir şey söylemek istemiyordum. Tek isteğim bana dokunmaya devam etmesiydi. Fakat eli karın kaslarımdan aşağı inip pantolonumun belinde, çoktan acı verici şekilde sertleşmiş olan aletimin çok yakınında durunca kendimi tutamayıp, "Lainey," diye inledim.

Gözleri benimkileri bulurken göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Birkaç saniye boyunca bakışlarımızla birbirimizi yakarak öylece dikildik. Sonra Lainey'nin yüzünde ufacık bir değişiklik oldu; dudakları aralanıp çenesi kalktı. Atlama tahtasının ucunda kendini suya bırakmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

"Dean?"

"Efendim?"

"Süper ötesi bombastik bir..."

Cümlesini bitirmeden üstüne atladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak dilimi aralarına daldırdım. Kalçalarını sıkıca

kavrayarak onu tezgâha kaldırdığımda Lainey de bana uyum gösterip aynı hevesle vücuduma saldırdı ve uzun bacaklarını belime sararak beni kendine çekip tırnaklarını sırtıma batırdı.

Bu öpüşmenin saf çaresizlik ve ihtiyaçtan kaynaklandığını söylemek hiç yanlış olmazdı. Birbirimizin dudaklarını çekiştiriyor, ısırıyor, adeta tüketiyorduk. Bu, hayatımdaki en iyi öpücüktü. Ve bundan şu anda, burada emin olmuştum.

Dilimi dudaklarından çenesine kaydırıp nabzının attığı yeri bere oluşturacak kadar sert şekilde emdim. Bana kolaylık sağlamak için kafasını yana eğdi ama bir yandan da soluk soluğa, "Dean, bunu yapmak iyi bir fikir mi? Her şey karmaşıklaşabilir," diye sormayı ihmal etmedi.

Boynuna doğru hırladım. "Lanet olsun, kafam zaten o kadar karışık ki ne yaptığımı bile bilmiyorum."

Lainey hafifçe gülerek geri çekilince gözlerim şişmiş pembe dudaklarına kaydı ve elimi kaldırıp kadifemsi yumuşaklıktaki altdudağını okşadım.

"Hayır, söylediğimi geri alıyorum. Bu konuda kafam hiç karışık değil. Seni istiyorum Lainey. Dinmek bilmeyen, amansız bir arzu hissediyorum." Alnımı onunkine yasladım. Kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydim. "Evet de. Evet demene ihtiyacım var. Tanrım, Lainey, lütfen evet de."

Ona yalvaracak noktaya gelmiştim ve bu umurumda bile değildi. Onu hissetmeye, becermeye, bacaklarını omuzlarıma dayayıp kıvrımlarının tadına bakmaya ihtiyacım vardı. Onda boğulmak, kendimi kaybetmek istiyordum. Onu sayamayacağım kadar çok kez tatmin etmek, aklını kaybetmesini sağlamak istiyordum.

Ve hepsini şu anda yapmak istiyordum.

Parmaklarını çeneme sürtüp gözlerime baktı.

Sonra kafa salladı.

"Evet."

Dua eden biri değildim ama şu anda şükür duası etmek istiyordum.

Tekrar ağzına hücum edip onu nefessiz bırakana dek açgözlülükle öptüm. Artık aramızda kelimelere yer yoktu. Odadaki tek ses Lainey'nin boğazından yükselen minik iniltilerdi.

Göğsümde, sırtımda, karnımda dolaşan ve sinirini bozuyormuş gibi pantolonumun belini çekiştiren ellerini hissetmek...

"Çok güzel," diye inledim. "Çok, çok güzel."

Askılı tişörtünü kafasından sertçe çekip çıkardım ve sutyenini de hızlıca hallettim.

Konu sutyen agrafı olunca lanet olası bir sihirbazdım.

Titreyen vücudunun belinden yukarısı çıplak kaldığında kendimi zorlayıp bir süre onu izledim. Göz alıcı bir manzaraydı. Her parçasında hayran kalınacak bir detay vardı.

Solgun göğüsleri geçen yaz olduklarından daha dolgundu ve açık pembe meme uçlarının rengi bir ton koyulaşmıştı. Huşu içinde uzanarak memesini avuçlarken gırtlağımdan yükselen hırıltıya engel olamadım. Dizlerimi büküp onu ağzıma almamı, dudaklarımı meme ucuna sarıp onu inletecek kadar sert emmemi ve nefis tenine dilimle dişlerimi sürtmemi yarı açık gözkapaklarının arkasından seyretti.

Çok güzeldi. Lanet olsun, o kadar seksiydi ki buna dayanabilecek miydim bilmiyordum.

Lainey omuzlarıma tutunarak, "Dean, Dean, Dean, Dean..." diye tekrar etti.

"Evet, benim, bebeğim. Buradayım." Memelerini ovuşturup dikleşmiş ucuna üfledim. "Benimlesin."

"Lütfen," diye yakardı, kalçalarını tezgâhtan kaldırıp bacaklarının arasına yerleştirdiğim uyluğuma sürtmeye ve ihtiyaç duy-

duğu tatmine ulaşmaya çalışırken. "Lütfen Dean, ihtiyacım var... Hem de çok."

Kahretsin, işte bu.

Doğru düzgün konuşamıyordu ama ne demek istediğini biliyordum. Onu anlıyordum çünkü benim de aynı şeye ihtiyacım vardı.

Kalçasını hafifçe kaldırdığında şortunun belini kavrayıp çekerek onu tamamen çıplak bıraktım. Elimin ve dilimin dokunuşunu bekleyen güzel teninin her santimine tapınmak için sabırsızlanıyordum.

Doğrulup geri adım attım ve düğmesini çözdüğüm pantolonumu çıkarıp yerde bir yığın halinde bıraktım. Lainey beni gözleriyle yiyecekmiş gibi bakarken güzel elini uzatıp aletime sardı ve özgüvenli bir şekilde, hafifçe sıkarak aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

"Seni özlemişim," dedi iç geçirerek.

Kıkırdayarak geri çekildim.

"Benimle mi konuşuyorsun aletimle mi?"

Alevler, ela gözlerini koyulaştırıp muhteşem bir altın-yeşil karışımına dönüştürmüştü. Bana masumca baktığında onu zevkten parçalara ayırmak istedim.

"İkinizle de."

Eh, bana uyardı.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp dilimle onunkini okşadığımda ağzımın içine doğru iç geçirdi. Bunca zaman sonra onu tekrar kollarıma almak, bedenini bedenimde hissetmek aşırı keyif vericiydi. Doğruydu, güzeldi, benimdi. Sanki ikimiz için özel olarak oluşturulmuş mutluluk ve haz dolu bir baloncuğun içindeydik ve buradan ayrılmayı hiç istemiyordum.

Lainey tezgâhın kenarına doğru kayıp bacaklarını benim için iyice açtı. Kendini böyle utanmazca, özgüvenle bana bırakması dünyadaki en ateşli şeydi.

Aletimi tutup sıktım, ardından Lainey'nin kaygan girişine yaklaştırıp sürtmeye başladım. O kadar ıslaktı ki tenimi hemen kapladı ve sıcaklığıyla aklımı yitirecek gibi hissetmeme neden oldu. Aletimin ucunu hafifçe içine kaydırırken dudağımı sertçe ısırdım çünkü tek hamleyle en diplerine dalmamak için zor duruyordum.

Kendimi yavaşça içine iterken Lainey sırtını gerdi ve iç duvarlarıyla beni sıkıca sardı.

"Offf, evet," diye inledim saçlarına doğru.

Uyluklarını kavrayıp sıkı sıkı tutarak kalçamı geri çektim, sonra hemen tekrar içine girdim.

"Evet. Ah, evet," diye sızlandı.

Belini tutarak daha derinlerine girdim ve kalçamla daireler çizip ileri geri hareket ettim. Tüm vücudu titriyor, tırnakları sırtımda izler bırakıyor, dudakları ardı ardına adımı fısıldıyordu.

Haz dalgalarının içimde yükseldiğini hissedince itişlerimi hızlandırıp sertleştirdim. Nefeslerimiz birbirine karıştı, kalplerimiz aynı çılgın ritimle attı.

Yüce İsa. Lainey'nin boşaldığı, kollarımın arasında parçalara ayrıldığı anı kendi bedenimde hissettim. Islak sıcaklığı aletimi sarıp zonklattı. O anda ben de ona katıldım ve adını inleyerek son bir itişle içine boşaldım. Orgazmım lanet olası ruhumdan kopup gelen bir şeymişçesine sistemime yakıcı, şehevi bir coşku yayıldı.

İkimiz de bir süre hareket etmedik. Sarıldık ve uzun öpücükler, nazik dokunuşlar eşliğinde öylece kaldık. Dizlerimi yeniden hissedebildiğimde içinden çıkıp Lainey'yi kucakladım ve oturma odasına taşıdım.

Çünkü telafi edilecek çok fazla zaman vardı ve her şey daha yeni başlıyordu.

~

Sonrası tam gaz düzüşme festivaliydi. Kendimizi o kadar uzun süre tutmuştuk ki şimdi seksin tadını çıkarma fırsatı bulunca nasıl duracağımızı bilemiyorduk. Ne kadar sıradan ya da sapkın olsa da aklımıza gelen her türlü cinsel aktiviteyi denedik. Evin her odasında, her yüzeyinde onu becermeden durmayı düşünmüyordum.

Hayatta kalmayı başaramayabilirdim. Lainey'yi becermek şu dünyada yaptığım son şey olabilirdi ve bu benim için cidden sorun değildi.

Şimdi de kanepede arkama yaslanıp bacaklarımı ayırmış ve Lainey'yi üzerimde hareket etmesi için kucağıma almıştım. Kalçasının her hareketiyle yuvarlak karnı göğsüme çarpıyordu.

Kendimi içine doğru iterken muhteşem saçlarını avucumun içine alıp hissedebileceği kadar sert şekilde çektim.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Kafasını tek bir kez sallayıp uzun, tatlı bir inleyiş koyuverdi. Meme ucunu önce yavaş, sonra hızlı hızlı yalamaya başladığımda onun da kalçasının hareketleri hızlandı. Kasları aletimin etrafında ıslak bir yumruk gibi kasılırken dudağını ısırdı ve keskin bir nefes vererek boşaldı.

Kendini omzuma bıraktığında sırtını aşağı yukarı sıvazladım ve güldüm. "Hoşuna gitmiş, belli."

~

Öğleden sonra dışarıda hâlâ kar yağarken şöminede ateş yaktım ve Lainey'yle birer sandviç ve bir tepsi kurabiyeyle yere oturup çıplak vücutlarımızı battaniyelere sardık.

Parmağına bulaşan erimiş çikolatayı yalayan Lainey'nin gözleri kafatasında geriye kaydı. "Mmmmm, aşşşşırı güzel olmuş."

Üzerine atlamamak için kontrolümü son damlasına kadar kullanmam gerekti ama başardım. Sonuçta içinde minik bir insan taşıyordu ve karnını doyurmak zorundaydı.

Yemekten sonra birbirimize sokulup muhabbete koyulduk. Ebeveynlerimizden, benimkilerin yokluğundan konuştuk. Ona zil zurna sarhoş halde eve geldiğim bir gece ninemin kulağını nasıl yırtacak kadar sert çektiğini, ardından beni arabayla hastaneye götürdüğünü anlattım. Kulağıma iki dikiş atılmıştı ama kadın gram vicdan azabı duymamıştı.

Lainey de bana anne babasının onu sahilde unuttukları ve kızlarından birinin eksik olduğunu ancak Bayonne'a varınca anladıkları günü anlattı.

Jason'ın bebekliği, yaşadıkları iyi ve kötü günler hakkında da biraz sohbet ettikten sonra kendi bebeğimizin nasıl görüneceğini, benim mi yoksa onun mu gözlerini alacağını, onu kucağımızda tutmanın ve onunla yaşamanın nasıl hissettireceğini, kız mı erkek mi olacağını konuşurken elimi karnına koydum. Nihayetinde bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar verdik çünkü Lainey bunun dünyadaki en büyük sürprizlerden biri olduğunu ve doğuma kadar beklemek istediğini söylüyordu.

Ve çılgınca bir gerçek vardı ki kısık seslerle ettiğimiz bu muhabbet, bu sessiz ve samimi anlar en az seks kadar mükemmeldi.

~

Akşam güneş battıktan sonra kendimi giyinmeye ve bir tur daha kar küremek için dışarı çıkmaya zorladım. Yerde buz oluşmasını ve önümüzdeki günlerde Lainey'nin başına bir kaza gelmesini istemiyordum.

İçeri geri döndüğümde onu üst kattaki yatak odasını boyarken buldum. Yine pijamalarını giymişti, duvara kurşun kalemle çizilmiş dikey çizgilerin arasını lacivert ve beyaza boyayarak duvar kâğıdı gibi görünmesini sağlıyordu. Bu hafta sosyal medyasında farklı boyama teknikleri ve boyayla değişik malzemeleri taklit etme konusunda paylaşacağı videonun bir parçası da bu olacaktı.

Giysilerimi çıkarıp siyah iç çamaşırımla kaldım ve sırtımı duvara yaslayıp oturarak Lainey'nin kıçını izlemeye başladım. İşte güzel bir cumartesi akşamı diye *buna* denirdi.

"Bunu yapmanı bütün gün izleyebilirim."

Omzunun üzerinden bana bakarak gülümsedi. "Bütün gün duvar boyamamı mı izleyebilirsin?"

"Kesinlikle."

"Oturup boyanın kurumasını izlemek de ister misin? O da eğlenceli olur o zaman."

"Eğer üstünde bu şort olacaksa ve böyle eğileceksen neden olmasın?"

Lainey köşeye yönelince, son zamanlarda tam bir dâhiye dönüşmüş olan aletimin aklına muhteşem bir fikir geldi.

Dizlerimin üzerinde doğrulup ona doğru ilerledim. "Sen boyanı yaparken ben de bacaklarının arasındaki güzelliğin tadını çıkarsam mı?"

Fırçası havada asılı kaldı.

"Bunu yaparsan fırçayı düzgün tutabilir miyim bilmiyorum."

"Eh, öğrenmenin tek bir yolu var."

Altına girip şortunu kenara çekiştirdim ve dilimi göreve davet ettim.

Tabii ki de Lainey fırçasını düzgün tutmayı başaramadı.

Kapının arkasındaki lacivert çizgilerin birinde silinmesi mümkün olmayan bir yamukluk oluştu. Bu artık benim görsel Viagra'm olacaktı; ne zaman bu yamuk yeri görsem anında sertleşeceğimden emindim.

≈

İlerleyen saatlerde, havaya gece yarısı karanlığı çöküp de gölün yüzeyi ayna gibi parlarken ve ay ışığının gümüşi ışıkları kar yığınlarının üzerine düşerken Lainey ve ben, öpüşerek ana yatak odasına geçtik. Evin çeşitli yerlerindeki hoparlörlerden David Gray'in "The Year's Love" şarkısını söyleyen sesi yükseliyordu. Lainey elimi bırakıp terlikli ayaklarıyla çift kanatlı kapılardan arka araziye bakan karla kaplı balkona çıktı. Yavaşça kendi etrafında dönerek dans ederken minik kar taneleri etrafında süzülüyor, altın rengi saçları dalgalar halinde yüzünü çerçeveliyordu.

Onu seyrederken mideme duygulardan oluşan bir yumruk yemiş gibi oldum. Çünkü gülümsemesi, uzun kirpiklerle süslenmiş masum bakışlı gözleri, kahkahası, zekâsı, kalbi benim gözümde çok güzel ve kıymetliydi. Ve tam olarak şu an fark ettiğim bir şey vardı: Onsuz hayatımın nasıl olduğunu artık anımsamıyordum. Bundan böyle de onsuz bir hayat yaşayabileceğimi sanmıyordum. Denemek bile istemiyordum.

Ben de balkona çıktım ve yapmayı sevdiği şey bu olduğu için kadınımı kollarıma aldığım gibi döndürerek onunla dans etmeye başladım.

Lainey'yle ilişkim konusunda bir süredir kararsız olsam da artık her şey kesindi.

Kararımı vermiştim. Artık ne olduğumuzu biliyordum. *Bu kadının* benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

~

Gecenin bitmek bilmeyen aksiyonlarının ardından sabah kalktığımda hayalarım ağrıyordu ancak aletim hazır asker misali benden önce uyanmıştı. Ki yorgunluğum düşünüldüğünde bu bir nevi mucizeydi.

Yana dönüp Lainey'yi kendime doğru çekerek göğsüme yasladığımda kalçasını kıpırdatıp elini arkasına uzattı ve ensemi kavrayarak çoktan hazır olduğu mesajını verdi. Omzuna, boynuna öpücükler kondurup aklımdan geçenleri kulağına fısıldadım.

"İlk önce ne yapmak istediğime karar veremiyorum. Gece ağzına boşalamadım, bunu yapmak keyifli olabilirdi. Ama üzerimde hareket ettiğinde... ya da ellerinle dizlerinin üzerine çöküp benim için kıçını kaldırdığında da aşırı seksi görünüyorsun."

Göğsünü avuçlayıp kalp atışlarını avucumda hissettim.

"Kararlar, kararlar..."

Nihayetinde en basit olanı seçip bedenimi onunkine yapıştırdım ve arkadan içine girdim. Sonrasında ikimiz de terden yapış yapış halde uzanırken dün gece iliklerime işleyen o kesinlik hissi yeniden içime doldu. Lainey'yle aramızdaki şeyin sağlam olduğunu, beraberken muhteşem olduğumuzu, bu yüzden de kıymetini bilip korumamız gerektiğini söylüyordu. Bir kez daha ne istediğim konusunda yüzde yüz, net ve kesin olarak emin oldum.

"Seninle olmak istiyorum," diye fısıldadım ensesine doğru.

"Benimlesin zaten."

"Seninle bir ilişki istiyorum, Lainey."

Bu sözcükler bana yüz, belki bin defa söylenmişti. Fakat gerçek olmasını hiçbir zaman şu anki kadar istememiş, buna hiç ihtiyaç duymamıştım.

"Neden birlikte olmayalım ki? Ben başkasını istemiyorum, sen başkasını istemiyorsun. Hem bir bebeğimiz olacak. Bu kadar çok düşünmemize gerek var mı?"

Bir süre sessiz kaldı, sonra sırtüstü dönerek yüzüme baktı. Sabah mahmurluğuyla çok güzel görünüyordu.

"İlişkiler konusunda iyi olmadığını söylemiştin."

"Seninleyken iyi olabilirim," diye yemin ettim.

Elini şefkatle saçlarımdan geçirdi.

"Bunu istiyorum. Seninle olmayı o kadar çok istiyorum ki bu beni korkutuyor, Dean."

Göğsüm bir coşku hissiyle kaplandı. Sahada gol atmanın verdiği hisse benziyordu ama katbekat iyiydi.

Ona doğru eğilerek dudaklarına yaklaştım.

"Peki o zaman."

"Peki," dedi gülümseyerek.

Sonra ağzımı ağzına bastırıp kendimi onda kaybettim. Bu kadın benim için çok şey ifade ediyordu ve onunlayken hiçbir şeyi batırmayacağım konusunda Tanrı'ya yemin edebilirdim.

Fakat bazı son sözlerin meşhur olmasının bir sebebi vardı.

Benimki de onlardan olacaktı çünkü... gün geldi ve her şeyi batırdım.

13

Lainey

Gerçek ilişkiyi denemeye karar verdiğimizden beri Dean'le aramız muhteşemdi. Hatta muhteşemden de öteydi; kendime hayal etme izni vermediğim kadar güzeldi. Dean'le birlikte olmak, Jason'ı doğurmaktan sonra verdiğim en iyi ikinci karardı. Vücudum da buna katılıyordu zira seksi davulcu ona devamlı olarak yorucu ama harika bir tatmin yaşatıyordu. Biraz klişe olabilirdi ama kalbim de aynı fikirdeydi.

Dean ile ninesi, Noel günü Jason ve benimle ailemin evine geldiler. Buna video oyunlarındaki son seviye ya da *American Gladiators* programındaki son engel olarak bakıyordum. Eğer küçük bir eve doluşan kalabalık ailem Dean'i kaçırmazsa hiçbir şeyin kaçırmayacağı fikrine alışmaya başlayabilirdim.

Aile fertlerim bizi antrede karşılayıp montlarımızı aldılar ve kucaklayıp öptüler. Jason anında kuzenleri tarafından kuşatıldı.

"Lainey!" diye cıyakladı Linda Ablam, Dean'e bakarak. "Adamın böyle seksi olduğunu bana söylememiştin! Ken bebeğinin gerçek boyutlu versiyonu gibi görünüyor!" Bakışları değer biçercesine kasıklarına kaydı. "Anatomik olarak kutsanmış bir Ken bebeği hem de."

Aman Tanrım.

İkisinin arasına girdim. "Evet Linda, adam seksi."

"Bu ablanı sevdim," dedi Dean. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak beni ürpertmişti. "Akıllı olan bu sanırım."

"Ben lezbiyen olanım," dedi Linda göz kırparak. "Ama bu, senin gibi yakışıklı bir türün görünüşünü takdir etmeyeceğim anlamına gelmez." Annemin ev yapımı yumurtalı içkisiyle doldurduğu kadehini kaldırdı. "Şerefe!"

Sonra Judith bize yaklaştı. "Cadılar Bayramı'nda Seksi Baba Ken ve Hamile Barbie olmalıydınız!" Parmağını şıklattı. "Mükemmel bir fırsatı kaçırdınız."

"Önümüzdeki sene yaparız artık."

Judith mesafeli ve biraz yargılayıcı bakışlarla Dean'in elini sıktı.

Onun ardından Brooke öne çıkıp her zamanki kibarlığından ödün vermeden sürüsünü tanıttı.

Son olarak Erin göründü. Omzunu kapı çerçevesine yaslamış, ilgisiz şekilde el sallıyordu. "Yeniden görüşmek güzel, davulcu çocuk."

Dean yıkıcı bir seksilikle, sakin ve rahat şekilde kafa salladı.

"Seninle görüşmek de öyle, Erin."

Çok sıcak bir kadın olduğu için, eğer aksine bir sebep çıkmazsa erkek arkadaşımı hiç gecikmeden kabul edebilecek tek aile üyem olan annem, Dean'e sarıldı.

Babamsa bambaşka bir hikâyeydi.

O kendini, eski usul nezaketi ve Jimmy Stewart cazibesiyle Dean'in ninesine tanıttıktan sonra annem, bir kadeh şeri ister mi diye sorarak kadını mutfağa yönlendirdi.

Nine, "Çok iyi olur, Desiree," diye cevap verdi. "Noel'de sarhoş olmayı severim."

Ardından Dean kendini babama tanıtarak, "ebeveynlerle ilk tanışma" için mükemmel sayılabilecek bir tavırla elini uzattı.

"Bay Burrows, efendim, sizinle tanışmak benim için bir zevk."

Babam onun eline geçen sene bodrumda sakladığım antika bir şapka kutusunda bulduğu süne sürüsüne bakar gibi baktı.

"Adam bu mu?" diye sordu bana dönerek.

"Evet baba, bu Dean. Az önce kendisinin de dediği gibi. Nazik ol lütfen."

Babam yanağıma bir öpücük kondurup kafama hafifçe vurdu ve erkek arkadaşımı tamamen görmezden geldi. "Nasıl hissediyorsun balkabağım?"

"İyiyim." Karnımı sıvazladım. "İkimiz de iyiyiz."

"Sevindim."

Sonra Dean'i bir kez daha süzüp "hıh" diyerek uzaklaştı.

Bebeğimin babasının kolunu okşadım. "Ona bakma sen. Benimle seks yaptığın için kızgın sadece."

"Peki, tamam." Dean dudaklarını birbirine bastırıp ses çıkarttı. "Çok eğlenceli bir gün olacak."

O sırada Jack antreye girip onun omzuna vurdu. Bu sefer Dean'in tokalaşmak için uzattığı eli geri çevrilmedi.

"Jack'ti, değil mi?" dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Seni de, dostum. Bebek için tebrikler. İlk gecede tam isabet yaptın, ha?"

"Nişan almakta iyiyimdir."

Jack yanağımdan öperek beni de karşıladıktan sonra yine Dean'e döndü. "Bizim ihtiyar konusunda endişelenme. Ona göre Erin'le günah içinde yaşadığımız için benden de senelerce nefret etti. Gerçi artık sen olduğuna göre benim hayatım biraz kolaylaşacaktır. Burrows ormanına hoş geldin. Bira ister misin?"

Annem akşam yemeği için rozbif hazırladı ve yemek odasındaki upuzun masaya hep birlikte oturduk. Jay şikâyetçi olmadı ama bu sene de bodrumdan getirilen çocuklar masasına oturtulduğu için canının sıkıldığını gördüğümde ona bunun son olacağına söz verdim. Tatlılardan sonra oturma odasına sıkış tepiş yerleşip hediyeleri açtık.

Ablalarım onlar için hazırladığım mozaik cam fotoğraf çerçevelerini ve örgü bereleri sevmiş gibiydiler. Benim hediyelerim de kaliteli hamile giysileri ve birkaç parça bebek eşyasından –bir anı defteri, bebek odası için antika sallanan at ve üzerinde "Benim annem senin annenden seksi" yazan mama önlüğü– oluşuyordu.

Oda, kalabalığın gürültüsüyle dolarken Jack gergince avuçlarını pantolonuna sürterek Dean'e yaklaştı. "Hey. Eğer sıçıp batırırsam bana bir iyilik yap ve suratımın ortasına bir yumruk geçir, olur mu? Bayılayım gitsin."

"Neyi sıçıp batırırsan?" dedi Dean.

Jack'in tek cevabı, "Şimdi görürsün," oldu.

Sonra Erin'in yanına döndü ve herkesin dikkatini çekmek için bir tereyağı bıçağıyla bira şişesine vurup boğazını temizledi.

"Bunu daha önce de yaptım, biliyorum. Ama yarım yamalak, beceriksizce bir teşebbüstü. Saçmalamıştım." Yüzü yumuşarken Erin'in gözlerine baktı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Bundan böyle saçmalamak yok."

Gri ceketinin cebinden bir yüzük çıkardı. Platin halkanın tam ortasında, yıldızlar kadar parlak, yuvarlak, devasa bir pırlanta oturuyordu.

"Seni seviyorum Erin. Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevemem ve biliyorum ki sen yanımda olmazsan mahvolurum. Benimle evlenir misin?"

Gözleri yaşlarla dolarken Erin eliyle ağzını kapattı ve birkaç saniye hiçbir şey söylemeden durdu. Hayır cevabı verebileceğini bildiğimiz için ailecek gerildik.

Sonra titrek bir nefes aldı. "Ben de seni seviyorum, Jack. Hep mutlu olmamı ve gülmemi sağlıyorsun. Bu yüzden ben de hayatımı seninle geçirip seni mutlu etmek istiyorum. Yani... evet, seninle evlenirim."

Oturma odasında "ayyy" sesleri ve alkışlar yankılandı, herkes birbirine sarıldı. Jack, yüzüğü en küçük ablamın parmağına taktıktan sonra doğrulup onu kocaman öperek ayaklarını yerden kesti.

Bu esnada ben de hiç düşünmeden Dean'e uzanıp koluna girdim ve başımı pazısına yasladım. Saçlarımda öpücüğünü hissedip bakışlarımı kaldırdığımda bana seksi bir gülümseme ve şefkat dolu gözlerle bakıyordu.

"Oha, oha! Evet dedim!!" Erin olduğu yerde sıçrıyordu. "Evleniyoruz!"

Nine kafasını şeri kadehinden kaldırırken *Tuhaf Bir Yılbaşı Öyküsü* kitabındaki koltuk değnekli Küçük Tim'in ihtiyar versiyonuna benziyordu.

"Tebrikler, millet," dedi ve hıçkırdı.

Hâlâ Jack ve Erin'in sözlenmesinin coşkusunu yaşarken dışarıdan tiz bir korna sesi geldi. Ve sinir bozucu şekilde uzunca bir süre devam etti. Ön camdan baktığımda cehennemden gelen komşumuz Chet'in sarhoşluktan dengesini kaybetmiş halde bahçemizde durduğunu gördüm. Misket limonu yeşili arabası caddenin ortasındaydı ve motoru çalışıyordu.

"Burrows! Şu siktiğimin arabalarından birini benim yerimden çek!"

Bayonne'da park yeri sorunu genelde yaşanan bir şeydi. Özellikle bayramlarda sık sık tartışmalar çıkardı.

Babam kapıyı açıp verandaya çıkınca hepimiz onu takip edip küçük alana sığıştık.

"Orası senin yerin değil, dingil!" Bizim evin önündeki kaldırımın kenarına arka arkaya park edilmiş araçlarımıza işaret etti. "Benim arazimin önü."

Chet'in dikkatinin bana çekildiğini anında hissettim. Mezarımda dolaşan bir yılan gibiydi.

"Şaka mı yapıyorsun sen Lainey? Yine mi hamile kaldın? O bacakları arada bir kapalı tutmayı öğrenmelisin, bebeğim. Hayır demeyi de."

Boynumun utançla kızarmasından nefret ettim. Halbuki utanmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. En sevdiğim insanların da bunu bildiğinin farkındaydım. Ama bunları oğlumla ebeveynlerimin önünde söylemesi, hakkımda ne düşündüğünü umursamasam da fikrini böyle dile getirmesi cidden berbat bir şeydi.

Ablalarım benden önce davrandılar. Biri hareket çekerken diğeri bir küfür savurdu. Nadiren küfreden Brooke bile ona bokunu yiyip ölmesini söyledi. Ben de tam "canın cehenneme" demek üzereydim ki kelimeler dudaklarımın arasında sıkışıp kaldı çünkü keskin bir ses, öfke dolu gürültüyü böldü.

"Az önce kahrolası ağzından ne çıktı senin?"

Herkes sessizleşti. Çünkü Dean'in sesinde, beni savunmak onun işiymiş gibi hem hiddet hem de otorite vardı. Havayı kamçı misali kesmişti ve duyanları kulak vermeye zorluyordu.

Dean, evin önündeki yola inerken peşinden gittim.

"Dean, sorun yok."

"Hayır, sorun var. Hem de çok büyük bir sorun var."

Kolunu tuttum.

"O buna değmez."

Dönüp alev alev gözleriyle bana baktı ve çenemi kavradı.

"Haklısın, değmez. Ama sen değersin."

Bu duyduklarım karşısında kalbimin bayıldığından emindim.

Verandadaki ablalarım da kalbimle aynı fikirdeydi.

"Ooo, onu sevmeye başladım," dedi Brooke alçak sesle.

Judith, "Beni de kazanmaya başlıyor. Tuzlu sirkeli cips gibi," diye ekledi.

"Bu iyiydi." Erin omuz silkti. "Gerisini bekleyip göreceğiz."

Linda saçındaki kalemlerden birini aldı. "Bunu kullanacağım."

Bir saniye sonra Dean, Chet'in dibine girmişti ve pislik herifi sadece varlığıyla geriye itiyordu.

"Sana bir soru sordum, göt lalesi. Az önce ne dedin ve nasıl bir siktiriboktan cesaret bunu söylemeni sağladı?"

"Onunla birlikte misin dostum? Kusura bakma ama Lainey tam bir orospudur. Lisedeyken..."

Linda buraya kadar yazabildi. Chet de daha fazla konuşamadı çünkü Dean suratına sert bir yumruk atarak onu kıç üstü yere düşürdü. Çatırdama sesi ta kulaklarımıza kadar gelirken adamın burnundan kan fışkırdı.

"Evet!" Judith zıpladı; her zaman kana susamış biri olmuştu. "Süper vuruştu."

Dean eğilip tişörtünün önünü tutarak Chet'i kaldırdı. "Onun adını bir daha ağzına alırsan bütün kemiklerini kırarım. Beni buraya geri getirme, yoksa pişman olursun."

Normalde şiddet yanlısı değildim ama yalan söylemeyecektim; Dean Walker'ın benim için yaptığı şey hayranlık uyandırıcıydı.

~

Bahçe kavgasının ardından Dean ile Jason arka verandaya, yine erkek erkeğe konuşmaya geçtiler. Ben de onları izleyip dinlemek için mutfak penceresine gittim. Fakat bu sefer yalnız değildim. Birilerine kulak misafiri olmak aile alışkanlığımız olduğundan ablalarım ve annem de benimleydi.

"Yaptığın şey acayip iyiydi!" dedi Jay heyecanla.

"Hayır Jay, acayip iyi değildi."

"Nasıl yani? Adam resmen..."

"Adamın ne yaptığını biliyorum. Söyledikleri korkunç ve yanlıştı... ama sadece kelimelerden ibaretti. Yetişkinler sorunlarını kavga ederek çözmemelidir, bunu anlamanı istiyorum. Bunu yaptığım için saldırıdan tutuklanabilirim. Öğretmenlik lisansımı kaybedebilirim."

Jason kaşlarını çattı. "Öyle bir şey olmayacak. O adam senin tarafından kıçının tekmelendiğini asla itiraf etmez."

"Anlatmak istediğim o değil, evlat."

"Ne o zaman? Yaptığından pişman mısın?"

Dean burnundan alaycı bir nefes verdi. "Asla."

Jaybird gülmeye başladı.

"Annen, onun hakkında öyle şeyler söylemeye cesaret edenlerin kıçını tekmeleyecek birini hak ediyor. Ben de bu kişi olabildiğim için mutluyum. Ama *senin* böyle bir şey yapmanı istemiyorum. Asla. Sen kelimelerini kullanacaksın, anlaştık mı?"

Oğlumun gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Özetle '*Dediğimi yap, yaptığımı yapma*' diyorsun."

"Evet, aynen öyle diyorum."

"Vay canına, Dean. Bu sözlerinle resmi olarak bir babaya dönüştün. Tebrikler."

"Sen de resmi olarak bir ukalaya dönüştün." Dean gülerek Jay'in omzunu dürttü. "Ama sağ ol."

O sırada babam verandaya çıkıp Dean'e bir şişe bira ve bir poşet donmuş bezelye uzattı.

"Elin için," dedi huysuzca.

Dean biradan bir yudum içip bezelyeleri parmak eklemlerine bastırdı.

"Kızlarım senin davulcu olduğunu söyledi," dedi babam, katlanan sandalyeye yerleşirken.

"Evet, bu doğru."

"Aynı zamanda futbol takımının ofans koçu, dede. Ayrıca Mathlete'lerin danışmanı," diye araya girdi Jason. Sonra Dean'e döndü. "Birandan biraz içebilir miyim?"

Dean ona şişeyi uzattı. "Sadece birkaç yudum. Sakın kafana dikme."

Babamın purosunun kokusu camdan içeri süzüldü. "Ben de eski günlerde gitaristtim. Fender gitarların yeni çıktığı dönemdi."

"Ciddi misiniz?" dedi Dean.

Hayatımdaki en değerli üç erkeğin muhabbet etmesini dinlemek ve babamın Dean'i onayladığını bilmek -gitar hikâyelerini öyle herkese anlatmazdı- alabileceğim en iyi Noel hediyesiydi.

Dean

Beni uyandıranın ne olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde uyanmıştım. Burrowsların aile evinden geç döneceğimizi bildiğimiz için çıkmadan önce ninem çantasını da yanına almıştı. Böylece Noel gecesini hep beraber Lainey'nin evinde geçirebilecektik. Diğerleri şu anda derin uykudaydı ve ev sessizliğe gömülmüştü. Lainey'nin kafasının ağırlığını kolumda hissedince avucumu vücudundan aşağı, bebeğimizin yaşadığı karnına kaydırdım.

İşte o zaman hissettim. Bir darbe, bir yumruk ya da bir tekmeydi. Bebek avucumun altında hareket etmişti.

Kahretsin, bu öyle çılgınca bir mucizeydi ki görüşüm bulanıklaştı ve hareketi tekrar hissetmek için sabırsızlandım.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Mutlu Noeller. Hepimiz seninle tanışmayı dört gözle bekliyoruz."

Bebek bana cevap verir gibi elime bir darbe daha indirdi.

İnanılmaz bir şey.

Daha fazlası için bekleyerek öylece uzandım ama yarım saat sonra hâlâ hareketlenme hissedemeyince tekrar uyuduğunu düşündüm. Ben de yataktan çıktım, altıma bir eşofman geçirdim ve aşağıda her şeyin yolunda olduğundan, olması gerektiğini gibi göründüğünden emin olmak için basamaklardan indim.

Lainey son birkaç haftada ev dekorasyonunda bayağı ilerleme kaydetmişti. Mutfak, oturma odası, Jay'in odası ve üst kattaki diğer iki yatak odası tamamlanmış durumdaydı. Noel en sevdiği bayram olduğu için ev şu anda çelenkler, fiyonklar ve loş parlayan ışıklarla bir harikalar diyarına dönüşmüştü. Şömine rafında gerçek yeşil bitkilerden bir çelenk asılıydı ve oturma odasının

köşesinde, gümüş ve altın yıldızlarla, patlamış mısırdan yapılmış dizi dizi süslerle kaplı, iki buçuk metrelik bir alaçam vardı.

Giriş katında bir tur attıktan sonra arka pencereden gölgeli ağaçlara baktım, kapılarla pencerelerin kilitlerini ikişer kez kontrol ettim. Üst kata döndüğümde odasına göz attığım Jason'ın dürüm gibi sarındığı battaniyelerin arasında uyuduğunu gördüm. Ninem de her şeyi tamamlanmış boş yatak odalarından birinin çift kişilik yatağında horuldayarak uyuyordu.

Kapıyı kapatıp odamıza döndüm, eşofman altımı çıkardım ve tekrar yatağa girdim. Lainey kıpırdanıp döndüğünde kolumu etrafına sardım, o da bana iyice sokuldu.

"Dean?"

Yumuşacık ve sıcacık teni nefis kokuyordu.

"Evet bebeğim, benim." Alnını öptüm. "Hadi uyu."

14

Dean

Ocak

Pazar akşamı Lainey'yi oturma odasında video *edit*'lerken, Jason'ı da kendi odasında kitap okurken bırakıp eve döndüm. Ninem kendi kendine yetebildiği konusunda son derece ısrarcıydı ve bugünlerde sosyal hayatı benimkinden canlıydı ama onu yanında sadece Lucifer'la fazla uzun süre yalnız bırakmak içime sinmiyordu. Ayrıca zaten cuma ve cumartesi geceleri Lainey'de kalıp onu, gittikçe büyüyen karnının izin verdiği ölçüde, akla gelebilecek tüm yaratıcı pozisyonlarda doyasıya becermiştim.

Pozisyonlardan biri, Lainey'nin üzerime ata biner gibi oturup edepsizce beni sürmesiydi. Bu esnada ben de aşırı hassaslaşmış pembe meme uçlarıyla oynamıştım. Sonra duşta ayakta düzüşmeyi denemiştik; ben dizlerimi hafifçe kırmıştım, o da tırnaklarını kalçama batırmıştı ve şu dünyada, vücudunun her bir santimi su ve sabunla ıslanmış Lainey Burrows'tan daha güzel bir manzara olmadığına bir kez daha inanmıştım. Son turumuzu yatağın ucunda yapmıştık. Lainey avuçlarını yatağa dayamıştı,

ben de ona arkadan tüm kuvvetimle girmiştim ki bu ikimizin de favori pozisyonuydu.

Tüm bunlar esnasında, evde bir ergen olduğu için sessiz olmak zorundaydık ama fazla da kasmak zorunda kalmıyorduk çünkü Jason mükemmel bir çocuk olduğu için ana yatak odasına en uzak odayı seçmişti. Sanırım bunun için ona bir hediye alacaktım.

Her neyse, pazartesi sabahı okula erken gittim çünkü Lainey'nin tatlı vücudu yüzünden dikkatim dağıldığı için bazı evrak işlerinden geri kalmıştım. Masama oturup bir süre ödev ve sınav kâğıtlarını okuyup not verdim, ardından kalkıp bugün işleyeceğimiz problemleri tahtaya yazmaya koyuldum.

Kapının açıldığını duyduğumda omzumun üzerinden baktım. Kelly içeri girmişti ve kapıyı arkasından kapatıyordu.

"Selam Kel, n'aber?" dedim tekrar tahtaya dönerken.

"Kendimi iyi hissedene dek beni becermeni istiyorum."

Elim pi sembolünün ortasında havada asılı kaldı. Onu doğru duymuş olmamın imkânı yoktu.

"Ne?"

Arkamı döndüğümde Kelly'nin siyah boğazlı elbisesi çoktan yerle buluşmuştu ve karşımda transparan siyah sutyen ve külotla dikiliyordu.

"Hey!" Elimi kaldırdım. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

İri mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda orada gözyaşları ve acı gördüm.

"Richard beni terk etti."

"Ne?"

Solgun yanağından bir gözyaşı süzüldü. Kelly'yi on dört yaşından beri tanıyor ve ilk defa ağladığını görüyordum.

"Beni aldatıyordu. Hem de sekreteriyle. Ne klişe, değil mi?" Yüzü buruştu. "Kadın güzel değil bile."

"Ah, kahretsin."

"İnanabiliyor musun? Beni aldattı! *Beni*!" Avucunu vücudunda gezdirdi. "Bana baksana bir! Ondan çok daha iyisini bulabilirdim. Bir mali işler müdürüyle ya da NFL oyuncusuyla ya da herhangi bir profesyonelle evlenebilirdim! Sırf böyle boktan şeylerle uğraşmayayım diye düşük seviyeli biriyle evlendim ama adam benden boşanmak istiyor."

"Üzgünüm, Kelly."

Gerçekten üzgündüm.

Kelly dışarıdan iyi biri gibi gözükmeyebilirdi ama birini, benim onu tanıdığım gibi uzun yıllar evvelinden tanıyınca derinlerinde neler gizlendiğini biliyordunuz. Söyledikleri ya da yaptıkları şeylerle göstermeseler de esasında kim olduğunu hissediyordunuz. Kelly'nin dersinde beş dakika geçiren, onu öğrencileriyle gören biri iyi kalpli bir insan olduğundan asla şüphe etmezdi. Arkasından iş çevrilmesini ya da aldatılmayı hak edecek biri değildi.

"Çok üzgünüm."

"Üzüntünü istemiyorum, Dean. Sikini istiyorum. Eski, güzel günlerde hep kendimi daha iyi hissetmemi sağlardın."

"Kelly..."

Ama o çoktan harekete geçip Lucifer'dan bile daha hızlı ilerleyerek kollarını boynuma sarmış, vücudunu benimkine yapıştırmış ve çılgınca çenemi öpüp oradan da dudaklarıma geçmeye yeltenmişti.

Kollarını kavrayıp onu nazikçe ittim.

"Kel, Kelly... dur."

Onunla oynadığımı düşünüyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Hadi ama Dean. Burası eskiden Bayan Everstein'in İngilizce sınıfıydı ve her zaman beni onun masasında düzmeyi hayal ettiğini söylerdin. Şimdi bu hayalini gerçekleştirme şansın var." Parmak uçlarında yükselip tekrar dudaklarıma uzandı. "Kimse bilmek zorunda değil, burada sadece ikimiz varız."

Kafamı yana çevirip beni öpmesini engelledim.

"*Ben* bileceğim ama. Bunu yapamam. Artık her şey değişti. Ben değiştim."

Kelly Simmons'ın mükemmel kız olduğunu düşündüğüm zamanlardan geçmiştim. Aslında gerçekten çok güzeldi. Fakat artık benim için sadece tek bir mükemmel kadın vardı.

Şu sıralar karnı basketbol topu büyüklüğünde olsa da o her haliyle mükemmeldi. Gülümsemesine hayrandım, kahkahası nefesimi kesiyordu ve yaptığı her şeyle beni mutlu ediyor, azdırıyor, kahrolası bir tatminle dolmamı sağlıyordu.

Bayan Everstein'in masasında düzmek istediğim tek kız artık Lainey'ydi. Dünyada en çok istediğim kişi oydu.

Kollarımı iyice açarak onu kendimden uzaklaştırıp dokunma mesafesinden çıktım. Gözleri şaşkınlıkla matlaşırken dudakları büzüldü. Onu ilk defa geri çeviriyordum ve hiç zor olmamıştı.

"Birlikte olduğun kız yüzünden mi?"

"Lainey. Evet."

Kelly kollarını çıplak karnına sardı.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun demek, ha?"

Ona gerçeği söylemek de hiç zor değildi. "Gerçekten hoşlanıyorum. Ve ilişkimizi hiçbir şey için mahvetmeyeceğim."

Arkadaşım kafasını tek bir kez sallayıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gözlerini pencereye dikti. "Senin adına sevindim, Dean. Görünüşe göre bir dönemin sonu gelmiş ama senin için mutluyum. O kız çok şanslı."

Elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırmaya başladı. "Richard da benden bu şekilde hoşlanıyor sanmıştım."

Kollarımı iki yana saçtım. "Siktir. Gel buraya."

Kelly ağlayarak kollarımın arasına girdi. "Şimdi en baştan başlamam gerekecek. Ama artık çok yaşlıyım!"

Gömleğimi gözyaşları ve sümükleriyle ıslatıyordu ama sorun değildi. Arkadaşlar bugünler için vardı.

"Yaşlı falan değilsin." Sırtına hafifçe vurdum. "Çok güzel ve zeki bir kadınsın ve kısa süre içinde Chris Evans gibi bir yakışıklı seni bulup ayaklarına kapanacak. Richard da seni bıraktığı için kendi taşaklarına yumruk atacak."

Kelly burnunu çekip bana baktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olacağını biliyorum."

Titrek bir nefes verdi. "Richard'ın kendi taşaklarını yumruklaması düşüncesi kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

Başparmağımla yanağındaki gözyaşını sildim, sonra eğilip yerden elbisesini aldım. "Hadi seni giydirelim. Sonra gidip Merkle, Jerry, Alison, Garrett ve Callie'yi bulur, akşama hep birlikte Chubby's'e gitmek için plan yaparız. Sarhoş olana kadar içip Richard'ın nasıl bir pislik olduğundan bahsettiğinde kendini çok daha iyi hissedersin."

Elbisesini elimden aldı.

"Peki."

Bu yaşananlar kanıtlamıştı ki ilişkiler konusunda o kadar da berbat değildim. Bunun zor olduğunu niye düşündüğümü bile unutmuştum hatta. Yapmam gereken tek şey Lainey dışındaki kişilerin yanında aletimi pantolonumun içinde tutmak, bir de onun ve Jay'in mutlu olduğundan emin olmaktı. Böylece her şey yolunda giderdi. Çocuk oyuncağıydı.

Hazır olduğunuzda ve doğru zaman geldiğinde gönül ilişkisi dünyadaki en kolay şeydi.

≈

Kelly olayından sonra sabah çok hızlı geçti ve hiçbir şey anlamadan ilk ders zili çaldı. Çocuklara bir süre sıralarında kalarak tahtaya yazdığım problemleri çözmeye uğraşmaları için zaman verdikten sonra ellerimi çırptım. "Pekâlâ, kalemler bırakılsın. Bakalım benim zekâ küplerim neler yapmış. Jason, ilk problemi çözmeye ne dersin?"

İlk tehlike işareti, Jason'ın kafasını kaldırmaması ve bana bakmamasıydı.

İkincisiyse, "Sen gidip kendini becermeye ne dersin?" demesi oldu.

Moleküller oldukları yerde donakalmışlar gibi hava ağırlaştı ve sınıfa şok dolu bir sessizlik çöktü. Sınıftaki şaşkın gözlerin hepsi Jason'a dönmüştü çünkü bu çocuklar –benim çocuklarım– öğretmenleriyle bu şekilde konuşmazdı.

"Ne?"

Jason kafasını kaldırıp gözlerime bakarken hiç kendi gibi değildi. Suratı gerilmiş, dudakları çarpılmıştı; sanki öfkeli bir uzaylı yüz ifadelerinin kontrolünü ele almıştı.

"Git kendini becer dedim, *Dean*."

Sınıfa bakındım.

"Bu bir şaka mı?"

Çocuk kafasını iki yana salladı. "Beni rahat bırak."

Masamdan kalktım. "Hadi koridora çıkıp orada konuşalım Jay. Baş başa."

"Sağır mısın ya? Siktir git."

Quinn, "Jason!" diye bağırdı, sesinde panikle.

Ama Jay hiddet taşan gözlerini üzerimden ayırmadı.

Kitapların, dikkat çekmek için sergilenen davranışlar kategorisindeki eylemleri gerçekleştiren bu türden bir öğrenciyle nasıl başa çıkılacağını biliyordum. Olayın seyircisi olmasın diye sınıfı boşaltmalı, diğer öğrencileri konferans salonuna göndermeliydim.

Fakat öyle yapmadım.

Çünkü ahmağın önde gideniydim.

Çünkü Jason Burrows benim için bir öğrenciden ötesiydi.

"Koridora, hemen," diye kükredim antrenör sesimle. Öğrencilere direktif verirken kullandığım bu ses tonu tartışma kabul etmiyordu. "Bu bir rica değil."

Jason sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yine de cevabım hayır. Ne komik, değil mi? Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Güvenliği çağırıp seni McCarthy'nin ofisine gönderebilirim. Benimle konuşmak istemiyorsan bu öfke nöbetinin nedenini ona anlatabilirsin. Böyle mi olsun istersin?"

Dudaklarını birbirine bastırıp çenesini dikti.

Lanet olsun.

Duvardaki telefona doğru ilerledim ama kullanıp kullanmayacağımı hâlâ bilemiyordum. Zira bu işe yönetimi bir kez karıştırırsam kontrol benden giderdi ve Jason'ı koruyamaz, onun için durumu düzeltemezdim. Korkunç şeyler yaşanabilirdi ve ben hiçbir şey yapamadan seyretmek zorunda kalırdım.

Jason sandalyesini yere sürterek geri itti.

"İyi." Sırasının arkasında dikilirken sadece bakışlarının gücüyle, kafamı bir üzüm tanesiymişçesine patlatmak istiyor gibi görünüyordu. "Çıkalım bakalım koridora."

Göğsümü sıkan mengene gevşedi.

"Pekâlâ. Güzel."

"Ama bir şey daha var."

"Nedir?"

Fakat mengene çok erken davranmıştı.

Çünkü sicilinde geç kalma cezası bile olmayan uysal, akıllı, mükemmel Jason sandalyesini kaldırdı ve hızla pencerelere fırlattı. Camların kiminde örümcek ağı misali çatlaklar oluşurken kimi kırıldı ve keskin parçalar halinde yerlere dağıldı.

Kırık parçalara bakakaldım.

"Siktir."

~

McCarthy'nin ofisinde üç kişiydik. Ben, Lainey ve Jason.

"Kendini savunmak için ne diyeceksin, genç adam?" diye sordu müdire.

Jason sandalyesinde kambur halde oturuyordu. "Öğretmenim beş para etmez biri. Buna ne dersiniz?"

Lainey keskin bir nefes aldı. "Jason!"

McCarthy ona döndü. "Oğlunuz hep böyle arıza mıydı?"

"Hayır! Hayır, bir kez bile sorun çıkarmışlığı yoktur."

"Eh, kaybettiği zamanı telafi etmek istemiş belli ki." Müdire, çalışma masasındaki birkaç kâğıdı düzeltti. "Koç Walker'ın beş para etmez olmasını bir kenara bırakırsak, okul malına zarar verme suçu işledin."

Jason omuz silkti. "O anda mantıklı gelmişti."

Bayan McCarthy katı biriydi ve biraz da kaçıktı ama bu binadaki tüm öğrencilere değer verirdi. Kahretsin, birkaç yıl önceki

sorunlu öğrencimiz David Burke'e bile koruyucu anne olmaya karar vermişti ve çocuk şimdi McCarthy sayesinde kaliteli bir üniversitede ikinci sınıfa gidiyordu. Fakat her yöneticinin kaldırabileceği saçmalığın bir sınırı olurdu ve sınır aşıldığında tokmağı indirirlerdi. Zamanında ben de onu çok zorladığım için şu anda bunu yapmanın eşiğinde olduğunu çok iyi görebiliyordum.

"Sınıfındaki diğer öğrencilerin yaralanmasına sebep olabilirdin. Bunu görmezden gelmem mümkün değil."

Ateşe atılmaya karar verdim.

"Bu benim hatamdı, Bayan McCarthy."

"Hadi ya? Sandalyeyi kaldırıp okulumun camlarından birine atmak için senin kolunu mu kullandı?"

"Hayır ama durumu farklı şekilde ele alabilirdim. Eğer sadece..."

Kadın, Jay'e geri döndü. "Hemen şu anda açıklama yapmaya başlamazsan okuldan atılacaksın."

"Okuldan atılmak mı?" Lainey boğulacak gibiydi. "Ama o daha önce hiç..."

"Dean, Bayan Simmons'ı öptü."

Kanım dondu ve parmak uçlarım karıncalandı. Yüzümdeki rengin tamamen çekildiğini hissettim.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır... Kahretsin, şu anda böyle bir şey yaşanıyor olamazdı.

"Ne?" Lainey'nin nefesi kesilmişti. Karnına bir yumruk yemiş de oksijensiz kalmış gibiydi.

Bana öyle bir hızla döndü ki altın rengi saçları savruldu. "Jason neden bahsediyor?"

"Onu gördüm." Jason annesinin arkasından bana doğru eğildi. Yüzü acı ve öfkeyle çarpılmıştı. "Seni gördüm."

Başımı sağa sola salladım. "Gördüğün şey bu değil, Jay. Yemin ederim değil."

Elimi Lainey'nin omzuna koyup onu gözlerime bakmaya zorladım.

"Açıklayabilirim."

Yanlış cevap, geri zekâlı.

Bugün neye elimi atsam koparıyordum. Açıklamaları gerçekten aldatanlar yapardı. Lainey'nin açıklamaya değil, böyle bir olayın yaşanmadığını, o kişinin ben olmadığımı, kişilerin bir şekilde karıştırıldığını duymaya ihtiyacı vardı.

Ama ona bunu söyleyemezdim. Şu anda yapamazdım.

"Anne." Jason birden yumuşamıştı. Yorgun ve üzgündü. "Onları sınıfta sarmaş dolaş *gördüm*. Keşke görmeseydim ama maalesef gördüm."

"Sandığın şey olmadı," diye denedim ama duvara konuşsam daha iyiydi.

Çünkü Lainey'nin inanacağı kişi oğluydu.

Elbette ona inanacaktı. Lainey iyi bir anneydi. Jason da iyi bir çocuktu.

Ve ben boku yemiştim.

Lainey bir süre ellerine baktı. Sonra kafasını kaldırıp çenesini sıkarak müdiremizin gözlerine baktı.

"Bence Jason, Koç Walker'ın sınıfından alınmalı."

Koç Walker mı? *Hay sıçayım böyle işe.*

Bayan McCarthy kafasıyla onayladı.

"Katılıyorum. Kişisel mesele, kişisel anlaşmazlık. Bir gecede çözülebilecek bir şey olmadığına göre Jason'ı başka bir sınıfa geçirmek herkes için en iyisi olur."

"Bir dakika." Öne doğru eğilirken neredeyse sandalyemden düşecektim. "Bunu yapamazsınız. Bu lisede İleri Matematik dersi veren tek öğretmen benim ve Jason üniversite düzeyinde ders-

ler alması gereken bir çocuk. Onu hangi sınıfa yerleştireceksiniz? Cebir 2'ye mi? Bunu yaparsanız beyni körelir."

"O zaman onun için özel öğretmen tutarım." Lainey'nin sesi buz gibiydi ve gözleri hiç beni bulmuyordu. "Seni ilgilendiren bir durum yok."

"Bu da ne demek şimdi? Tabii ki de beni ilgilendiren bir durum var!"

McCarthy kâğıtlarını yine masaya vurdu.

"Altı gün uzaklaştırma. Üçü dışarıda, üçü okulda. Beladan uzak durursan bu olay siciline işlemez, Jason. Fakat bir kez daha limiti aşarsan bu okulda işin biter. Anlaşıldı mı?"

Çocuk kafa salladı. "Evet, Bayan McCarthy."

Müdire bana döndü ve çok iyi hatırladığım düş kırıklığı dolu sesle konuştu. Beni çok uzun zamandır tanıdığı için o da Jay'e inanıyordu.

"Kişisel meseleleriniz beni alakadar etmez. Bu konuyu okul dışında halledin, Dean."

~

Otoparka kadar Lainey ve Jason'la yürüdüm. Derse dönmem lazımdı ama kız arkadaşımı böyle bırakamazdım. Ayrıca oğlunu sınıfımdan almasına izin vermem mümkün değildi. Bu da gördüğü şeyi Jason'a açıklamak, beni anlamasını sağlamak için üç günüm olduğu anlamına geliyordu. En iyisi hemen başlamaktı.

"Kelly sınıfıma geldi. Üzgündü. Kocası..."

Lainey kamyonetinin yanında durdu.

"Kelly mi? Başkalarıyla çıkarken bile yatıp kalktığın şu kadın mı?"

Gözleri, köpeğini tekmeleyen ve arabasının lastiklerini kesen bir yabancıya bakar gibi mesafeliydi. Taşaklarıma sert bir tekme geçirmek için yanıp tutuşuyormuş gibi bakıyordu.

"Lisedeyken öyleydi, evet. Ama..."

"Hakkında neler diyorlar biliyor musun?" diye sordu Jason, annesinin omzunun arkasından. "Diğer çocuklar sürekli farklı kadınlarla yattığını, habire sevgili değiştirdiğini anlatıp duruyor. Kasabanın efsanevi çapkını olduğunu söylüyorlar."

Karma berbat bir şeydi. Zaman makinem olsaydı derhal geçmişe gidip genç Dean'ın kıçını tekmelerdim. Tüm bunlar o küçük şerefsizin suçuydu.

"Ama ben takmadım. Çünkü bize önem verdiğine inanıyordum. *Artık öyle biri değil, annemden hoşlanıyor, onu asla incitmez*, diyordum kendi kendime."

Kelimeler boğazımı yırtarak geçti. "Ben bir şey yapmadım, Jason. Anneni asla incitmem."

Kafasını iki yana sallayıp parmağını bana doğrulttu. "Sana inanmamı sağladığın için canın cehenneme."

Annenizin güvende ve iyi olduğunu bilmek, özellikle genç bir erkekseniz size özel bir çeşit huzur verirdi. Eğer hayatında bunu yapacak kimse yoksa bu sorumluluk sizin omuzlarınıza yüklenirdi. Zorunda olmasanız da öyle hissederdiniz. Doğduğundan beri ilk kez, annesinin yalnız olmadığını, onunla ilgilenecek ve onu koruyup sevecek birini bulduğunu bilmek Jay'in içine büyük rahatlık vermiş olmalıydı.

Şimdi o rahatlık cehennemin dibini boylamıştı. Fakat hayatım üzerine yemin edebilirdim ki ona tekrar güven aşılayacaktım. İkisini de rahatlatacaktım.

Lainey, oğlunun bana vuracağından endişelenircesine ikimizin arasına kolunu uzattı ki pek de haksız sayılmazdı.

"Jason, kamyonete bin. Hemen."

Çocuk bana son bir dik bakış attıktan sonra araca binip kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Lainey benden olabildiğince uzak ve gergin şekilde dikilirken ellerini karnına koymuştu. Hem omuzları hem de sırtı güvensizlik ve incinmeyle kasılmış görünüyordu. Duygularını saklayamıyor, saklamaya da çalışmıyordu. Üzerinden bas davulun sesi gibi titreşerek yayılan kötü hisleri çekip almak, her şeyi yoluna sokmak istedim. Gülen dudaklarıyla bana yumuşacık, uysal öpücükler verdiği, tüm bedeninin ve kalbinin benim olduğu dün geceye geri dönmek istedim.

Uzanıp omuzlarını ovarak gerginliğini almaya çalıştım ve alnımı onunkine yaslayarak, "Çok kötü göründüğünü biliyorum bebeğim," diye fısıldadım. "Ama sana yemin ederim hiçbir şey olmadı. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı."

Kısa bir an için bana doğru eğildiğinde açgözlülükle kokusunu içime çektim. Fakat sonra derin bir nefes aldı ve nefesini verirken geri adım atıp çenesini kaldırarak bakışlarını sertleştirdi.

"Jason'ı eve götürmem lazım. Şu anda önceliğim o."

"Biliyorum."

"Onunla konuşup sakinleşmesini sağlamalıyım. Ve... düşünmem gereken çok şey var, Dean."

"Peki. Okuldan sonra eve geldiğimde oturup konuşuruz."

Lainey bir an bana evine gitmememi söyleyecek gibi oldu. Bunu yapsa her şey daha da korkunç olurdu çünkü böyle bir şeye izin veremezdim.

Ama sonra bakışlarını indirip kafa salladı. "Tamam."

Pekâlâ. Bu iyiydi. Bu meseleyi çözebilirdim. Düşmüş olabilirdim ama oyun henüz bitmemişti. Bitmeyecekti.

Elimi ensesine kaydırıp onu kendime doğru çektim ve yanağını öptüm. "Benden umudunu kesme, Lainey. Lütfen yapma."

Okul hademesi Henry sınıfımdaki cam kırıklarını topladı ve pencereye tahta monte etti ama yine de hepimizin dikkati dağılıyordu. Tahtaya çocukları meşgul edecek problemler yazdım, onlar da herhangi bir yorum yapmadan veya yakınmadan çözdüler. Lise, söylentiler ve imalardan oluşan bir bakteri üretme tabağına benzetilebilirdi. İnek Ekibi'nin sınıfında kırılan camların, Jay'le -ve tabii Lainey'yle- aramda yaşanan dramanın hikâyesi, hatta belki de Kelly ve benimle ilgili fısıltılar tıpkı bir bulaşıcı hastalık gibi çoktan koridorlara yayılmıştı.

Garrett öğle yemeğinde sınıfıma uğradı ancak zihnim konuşamayacak kadar bulanıktı. Ciğerlerime beton dökülmüştü sanki. Konuşmak istediğim tek kişi Lainey'ydi ve onun kafasından şu anda neler geçtiğini düşünmek bile istemiyordum. Yoksa kafayı tamamen sıyıracaktım.

Garrett omzuma vurdu.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım, dostum. Yapabileceğim bir şey olursa söylemen yeter."

Nihayet, bana bir hafta gibi gelen sürenin ardından saat üçü vurdu. Kapıya akın eden öğrencilerin arasından kendime yol açarak ilerledim, son zilin yankıları okul duvarlarında hâlâ çınlarken dışarı çıktım ve arabama atlayıp Lainey'nin evine yollandım.

Garaj yoluna girdiğimde destek kuvvet çağırdığını gördüm. Üç ablası ön verandada beni bekliyordu. Dördüncüsü de büyük ihtimalle içerideydi.

Bayağı hızlı davranmışlardı. Acaba aynı anda burada olmak için birlikte otobüsle mi gelmişlerdi?

Basamaklardan çıkıp kapıya yöneldim.

"Henüz seni görmek istemiyor," dedi Judith.

"O zaman bana kendi söyleyebilir."

Kapıyı açıp eve girdim. Mutfaktaki kahvaltı barında oturan Lainey yenilgiye uğramış, üzüntüye boğulmuş görünüyordu. Durumu hiç iyi değildi.

Yazar abla Linda onunla aramıza girip çay fincanının üzerinden bana pis pis baktı. "Batırdın, kovboy. Lainey aptal değil. Bir Burrows kızının kalbini sadece bir defa kırabilirsin."

"Ben kimsenin kalbini kıracak bir şey yapmadım."

"Kulağıma gelen bu değil."

Gözucuyla diğer üç ablanın köşeden baktıklarını gördüm. Sarı kafalardan oluşan bir totem direğine benziyorlardı.

"Bakın, Lainey'nin ablaları olarak buradasınız, bunu biliyorum ve sizi anlıyorum ama iki dakikalığına siktirip gidebilir misiniz rica etsem?"

Linda fincanını yavaşça tezgâha bırakıp kederli bir şekilde güldü. "Seni cidden sevdim, Ken. Umarım gerçek bir pislik çıkmazsın çünkü çok yazık olur."

Ardından diğer Üç Kabadayı'yı da yanına alarak mutfaktan uzaklaştı.

Elimi Lainey'ye uzattım. "Hadi gel."

Onu arka verandaya yönlendirmeme izin verdi. Pembe pelüş montunu askıdan aldım çünkü hava soğuktu.

Rüzgâr saçlarını havalandırırken Lainey kollarını göğsünde kavuşturup gölü izlemeye başladı.

"Jason'la konuştum. Bana gördüklerini anlattı."

"Kelly'nin kocası onu aldatmış ve terk etmiş. O da bana gelip seks yapmayı teklif etti ama reddettim. Jason'ın gördüğü *buydu*."

Lainey parmaklarını ovuşturup duruyordu; gergin, rahatsız ya da üzgün olduğunda hep bunu yapardı. Ona böyle hissettiren kişi olmaktan nefret ediyordum.

"Bence bir adım geri atmalıyız, Dean. Biraz yavaşlamalı, bebeğe odaklanmalıyız."

Acı bir kahkaha attım. Çünkü kadın sözlüğünde "bir adım geri atmak", ayrılmak demekti.

"Bana inanmıyor musun?"

"Uzun uzun düşünüp anlamaya çalıştım ve..."

"Ah, *anlamaya çalıştın* demek. Bu kendimi çok daha iyi hissettirdi harbiden." Sözcüklerim gölün üzerindeki esintiden daha soğuktu.

"Sorun değil, Dean. Seni anlıyorum."

"Anladığın şey tam olarak nedir?"

"Arkadaş kalabiliriz."

"Arkadaşlığı siktir et. Ben arkadaş olmak istemiyorum."

Onun her şeyi olmak istiyordum. Çünkü şu birkaç ayda Lainey, Jason ve bebeğimiz benim her şeyim olmuşlardı.

Duruşu değişti. Öne eğildi ve saklandığı pasif kabulleniş kabuğunun arkasından çıkıp öfkeyle yanan gözlerle bana baktı.

"Bir çapkın olduğunu kendi ağzınla söyledin."

"Seninle hiç oynamadım ama."

"Yalan söylemişsin. Aldatmışsın. Bana bunları anlatan sendin."

"Sana karşı dürüst olmak istemiştim." Tanrım, kahrolası bir hata yapmıştım. "Sana hiç yalan söylemedim, seni hiç aldatmadım."

"Zaten aramızdakinin ciddi olması gerekmiyordu."

"Ama artık ciddi. Ve çok iyi hissettiriyor, Lainey. Tanrım, aramız o kadar iyi ki bazen buna dayanamayacakmışım gibi geliyor."

Parmağını göğsüme bastırırken artık iyice küplere binmişti. Buna sevindim. Acısını, şüphesini bu şekilde dışarı atmasını istiyordum, böylece kavga edip her şeyi çözüme kavuşturabilir ve hayatımıza devam edebilirdik.

"Kelly Simmons'ı öpmüşsün! Hem de üzerinde sadece iç çamaşırları varken!"

"*O beni* öptü!"

Lainey gözlerime bakıp güldü. Onun kahkahası da acıydı.

"Ne söylediğini kulağın duyuyor mu senin? Ciddi misin?"

Ona yaklaşıp tepesinde dikildim. "Gerçeği söylüyorum. Başka bir gerçek daha duymak ister misin? Korkuyorsun. Her şey korkunla alakalı."

"Korkmuyorum."

"Zırva! O kadar çok korkuyorsun ki önünü bile göremiyorsun. Yaşamına öylece devam ediyor, kendine uyumlu ve özgür bir ruh olduğunu, her şeyin yolunda gittiğini söylüyorsun. Sana göre kahrolası hiçbir şey sorun değil. Yanınızda olmak, bebeğin hayatında kalmak istemiyorsam sorun değil. Seni aldatıyorsam sorun değil. Sadece arkadaş olabiliriz, sorun değil. Bunları, riski göze almaktan korktuğun için söylüyorsun. Tanrım, Lainey, çöpe atılmış kırık, çirkin bir masayı bile aslında güzel olabileceğini düşündüğün için alıyorsun ama... ikimizi çöpe atmak için ne kadar da heveslisin. Bunu yapıyorsun çünkü terk eden sen olursan canının yanmayacağına kendini ikna etmişsin."

Ona doğru eğildim. Soluklarını boğazımda hissedecek kadar yakınındaydım. Konuşurken sesimden acı ve çaresizlik akıyordu.

"Ama hiçbir yere gitmiyorum. Seni asla bırakmayacağım, bunu neden göremiyorsun? Ben göze alınmaya değer bir riskim, yemin ederim."

Gözlerimi açıp ona baktığımda yüzünün kirece döndüğünü ve bedeninin tamamen hareketsiz olduğunu gördüm. Bayılmak üzere gibiydi.

"Lainey?"

Ellerimi kalçalarına koydum.

"Sorun ne?"

Geriye doğru bir adım atarken bir eliyle karnını tutup diğer eliyle çiçekli hamile elbisesini kaldırarak uyluklarına baktı.

"Dean?"

O anda kalbim, midem, tüm varlığım zonklamaya başladı. Çünkü Lainey'nin kanaması vardı.

15

Dean

Çocuğu henüz doğmamış olsa da o tehlikedeyken ya da canı yanarken bir ebeveynin korkunç bir cehennemin içindeymiş gibi hissettiği söylenirdi. Bu daha önce bildiğim ya da anladığım bir his değildi. Lainey Burrows'la tanışana kadar bilmediğim pek çok şeyden biriydi.

Ama artık biliyordum.

Ablalarına ambulans bekleyemeyeceğimi, hastaneye kendi aracımla gitmemizin daha hızlı olacağını söyleyerek Lainey'yi arabaya bindirirken kafamda tiz bir yangın alarmı çınlıyordu.

Panik halinde değildim. Bu bir işe yaramazdı. Lainey'nin şu anda harekete geçmeme, ona ve... bebeğimize yardım etmeme ihtiyacı vardı. Onları kurtarmam gerekiyordu ve ben de tam olarak bunu yapacaktım.

Garrett'ın ağabeyi Connor, acil servis doktoruydu. Hastaneye girer girmez bizi ona yönlendirmelerini rica ettim. Bizi perdeler-

le kapatılmış bir alana aldılar, Lainey'nin üzerine hastane önlüğü geçirip hayati değerlerini kontrol ettiler. Bir hemşire onu kasılmaları ölçecek bir monitöre bağlarken bir diğeri fetüsün kalp hızını ölçen Doppler adında bir cihazı çalıştırdı.

Odayı dolduran kuvvetli, düzenli, dalga benzeri ses beni hiçbir sesin yapamayacağı kadar sakinleştirdi. Birkaç dakika sonra Connor Daniels doktor modunda içeri girdi. Beyaz önlüğünü giymişti ve ciddi, özgüvenli ama sıcaktı.

Gözlerime baktı. "Nasıl gidiyor Dean?"

Güçlükle yutkundum. "Daha iyi günlerim oldu."

Beni anladığını gösterircesine kafa salladı, ardından Lainey'ye döndü.

"Merhaba Lainey, ben Dr. Daniels."

Yüzü sessiz gözyaşlarıyla ıslanmış Lainey ona zayıf bir tebessüm attı.

"Siz Garrett'ın ağabeyi olmalısınız."

"Evet. Daha akıllı ve yakışıklı olan ağabeyiyim."

Lainey'nin dudaklarındaki gülümseme biraz daha gerçekti şimdi.

"Gözleriniz aynı."

Connor, Lainey'nin şişkin karnına baktı.

"Bu afacan şimdiden başına dert açmaya başladı, ha? Kasılmaların oluyor muydu?"

"Şey, evet, biraz baskı hissediyordum. Sadece sızı olduğunu sandım..." Bir açıklama borçluymuş gibi bana baktı. "... evde yaptığım işlerden dolayı. Kas spazmı falandır diyordum. Ama şimdi düşününce kasılma olduklarını anlıyorum."

Connor kafa salladı. "Pekâlâ, bir kontrol edip neler olduğuna bakalım, tamam mı?"

Lainey, "Tamam," dedi ama korkudan aklını kaçıracakmış gibi görünüyordu.

Elini elime alıp sıkıca tuttum.

Connor bir tabureye oturunca gözlüğü olan, koyu renk saçlı, gençten bir hemşire kız ona bir çift lateks eldiven uzattı ve parmaklarına jel sürdü.

Benim için kardeş gibi olan bir adamın, kız arkadaşımın bacaklarının arasına elini daldırması tuhaf olmalıydı ama hiç öyle hissettirmedi. Şu dünyada Lainey ve bebeğimizle ilgilenmesini isteyeceğim başka kimse yoktu.

Muayene esnasında Lainey irkildi.

"Kusura bakma," dedi Connor nazik bir sesle.

Lainey kafasını iki yana salladı. "Sorun değil."

"Kaç haftalık?"

"Şey... yirmi beş. Daha çok erken," dedi ve kendini kaybetti. Yüzü buruşurken gözleri yaşlarla doldu. "Dean, gerçekten çok erken."

Saçlarını yüzünden geriye itip gerçekleşeceğinden emin olmadığım bir söz verdim. "Her şey yoluna girecek, Lainey. Bebek iyi olacak, yemin ederim."

Connor kalkıp eldivenlerini çıkardı ve lavaboda ellerini yıkadı.

"Pekâlâ Lainey, iki santimlik bir açılma var ve görünüşe bakılırsa erken doğum başlamış. Bunu durdurmak için şimdi sana ilaç vereceğiz."

Dosyaya takılı bir kâğıda bir şeyler yazan Connor, hemşireye ilaçla ilgili talimat verdi. Kız şevkle kafa sallarken doktoruna idolüymüş gibi bakıyor, sanki bir tanrı olduğunu düşünüyormuş gibi her hecesini dikkatle dinliyordu. Fakat adam bunun farkında değildi.

Şu anda kafam yerinde olsaydı ona, genç hemşireye dikkatini vermesini söylerdim ancak tek odağım yanımdaki kadındı. Connor'la ilgilenecek durumda değildim.

"Ardından seni kadın hastalıkları ve doğum uzmanına göndereceğiz. Yukarıda ikinize de çok iyi bakacaklarından emin olabilirsin. Tamam mı, Lainey?" Connor güvence verir gibi gülümsedi.

Lainey kafasını tek bir kez salladı.

"Serumun hemen takılacak, ben de birazdan kontrole geleceğim," dedi Connor.

O perdenin diğer tarafına geçince Lainey'nin elini öptüm.

"Hemen dönerim."

Sonra onu hemşireyle bırakıp arkadaşımın ağabeyinin peşinden gittim.

"Connor," dedim ama o zaten beni bekliyordu. Lainey'nin duymasını istemediğim için kısık sesle devam ettim. "İyi olacaklar, değil mi? İyi olacaklarını söylemene ihtiyacım var." Boğazımda oluşan yumru beni boğmakla tehdit ediyordu ve gözlerim cayır cayır yanıyordu. "İyi değillerse de bilmek istiyorum."

Bir şeyleri *gerçekten* batırdığımızda ya da işler ciddileştiğinde Garrett'ın ağabeyleri arasında koştuğumuz kişi hep Connor olurdu. On yedi yaşındayken arkadaşlarla benim arabamdayken, direksiyona geçmeden önce birkaç bira devirdiğim için kaldırıma çarpıp lastiğimi patlattığımda Connor'ı aramıştık. Öncesinde beni bir güzel haşlasa da arabayı toplamamıza yardımcı olmuştu. Garrett, Callie, Debs ve ben, New York'a gidip de son treni kaçırdığımızda -ki New York'un yakınlarında bile olmamamız gerekiyordu- bizi almaya gelen Connor'dı.

Connor sağlam bir kayaydı. Bir ağabeyden daha fazlasıydı. Benim için bir kahramana en yakın şeydi. Bu yüzden, Lainey ve bebeğin iyi olacağını söylerse ona inanırdım.

Elini omzuma koydu. "Kasılmaların bu kadar erken oluşması ideal değil ama Lainey sağlıklı ve suyu gelmemiş. Bebek de iyi durumda, bir rahatsızlık belirtisi yok. Bunlar hep pozitif şeyler."

Rahat bir nefes verdim. "Tamam. Güzel, çok güzel."

"Daha önce de erken doğum belirtilerine tanık oldum. Lainey'ninkinden daha kısa süreli hamileliklerdi hem de. Doğru ilaç ve dinlenmeyle bu hamilelikleri sonuna dek taşıdık; bebekler de anneler de sağlıklı bir şekilde süreci atlattı." Omzuma vurdu. "Peki sen sakinliğini koruyabilecek misin?"

Kafamda gram şüphe yoktu, kendimden emindim. Bir zamanlar birinin emrine böylesine amade olmanın insanı zayıflattığına inanırdım.

Tanrım, zekâ seviyem bu kadar yüksekken nasıl böyle moron olabilmiştim?

Halbuki birine tüm varlığıyla değer vermek insanı güçlendiriyor, asla hayal edemeyeceği şeyler yaptırıyordu.

"Evet, ben iyiyim. Buradayım. Neye ihtiyacı olursa anında gerçekleştireceğim."

~

Kadın hastalıkları ve doğum polikliniğine sevk edilip özel bir odaya yatırıldıktan ve kasılmalarının durması için ilaç aldıktan sonra Lainey ebeveynleriyle ablalarını arayıp neler olduğunu anlattı. Ben de ninemi arayıp olanları bildirdim. Tabii bizim ihtiyar hemen Garrett'ı aradı ve onu alıp Lainey'nin evine götürmesini istedi. Yanında teyzeleri olsa da Jason'ın başında durmak istemişti.

Saat gece yarısına yaklaşırken hastane koridorları boşaldı ve ara sıra gelip Lainey'nin değerlerini kontrol eden hemşirelerin çıkardığı sesler dışında sakinleşti. Ziyaret saatleri çoktan bitmişti ama kimse hastane yatağının dibinde tünediğim sandalyeden kalkıp gitmemi istemedi. Bu iyiydi çünkü Lainey'yi bırakmamı istiyorlarsa beni bir yumrukla falan bayıltmaları gerekecekti.

Işıklar kısıktı ve oda, ikimiz de izlemesek de açık olan televizyonun gri ışığı dışında loştu.

"Kalmak zorunda değilsin, Dean."

Sesi yumuşak ve boğuktu. Endişe gözyaşları hâlâ devam ediyordu. Onları silebilmek için neler vermezdim.

"Burada iyiyim." Sandalyenin koluna vurdum. "Çok rahatım."

Geceyi burada geçirdikten sonra dik durmam imkânsız hale gelecek gibiydi.

Ama buna değerdi.

"Bu cidden kötü oldu," diye fısıldadı Lainey. Sesindeki düz tonu, yenilgiyi hiç sevmedim. Bu, o değildi. O böyle konuşmamalıydı.

"Ne kötü oldu?"

Başını iki yana sallayıp şişmiş gözlerini yumruğunun içinde tuttuğu mendille sildi.

"Bir teorim var. Gerçi biraz aptalca ama... Bence hayat iyi ve kötü sürprizlerle dolu. Bu seferki sürprizim..." Kelimeleri bir hıçkırıkla bölündüğünde ben de onun üzüntüsüyle kalbimin ikiye bölündüğünü hissettim.

Yatakta yanına kıvrılıp onu kollarıma aldım ve göğsüme doğru titreyip hıçkırırken yavaşça salladım.

"Dean, bebek bu kadar erken doğarsa hayatta..."

"Bebek iyi olacak Lainey. İkiniz de iyi olacaksınız."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim."

Bu sözcüğü tüm kalbim ve ruhumla söyledim, ardından nemli yanağına kondurduğum öpücükle mühürledim.

"Nasıl bilebilirsin ki?"

"Biliyorum işte."

Biliyordum çünkü böyle olmak zorundaydı. Çünkü farklı bir sonuç düşünemiyordum. Çünkü ondan bebeğim olmasını çok istiyordum.

Dahası, birkaç tane bebeğimiz olmasını istiyordum. Bu, ilk anlarda fark edemeseniz de birden anladığınız bir arzuydu. Oturup uzun uzun düşünmüyordunuz, sadece gerçek olduğu için anlar anlamaz kabul ediyordunuz.

Bir ailem olmasını daha önce hiç istememiş, çocuk sahibi olmanın hayalini bile kurmamıştım. Ama artık hayallerim vardı. Çünkü Garrett ile Callie'nin ve onların ebeveynlerinin sahip olduğuna benzeyen bir şey istiyordum. Gürültücü, neşeli ayaklar ve kahkaha atan seslerle dolu, uzun gecelerin ve şafakta kalkılan sabahların yaşandığı bir ev istiyordum. Jason'a araba kullanmayı öğretmek, onunla kızlardan, iş hayatından ve hayattan bahsetmek istiyordum. Oğlunu üniversite için uğurlarken ağlayan Lainey'ye sarılan adam olmak istiyordum.

Hayalim, aile konseptini Lainey'yle yaşamaktı.

Sadece ve sadece onunla.

"Senden yanımda kalmanı beklemiyorum. Yani eğer bebek..."

"Şşşş... yapma, o cümleyi bitirme." Ellerimi saçlarından geçirip sırtını yavaş ve nazik bir şekilde sıvazladım. "Neden sürekli benden kurtulmaya çalışıyorsun? Egoma cehennemi yaşatıyorsun resmen. Neyse ki yeterince büyük olduğu için darbeleri kolaylıkla savurabiliyor."

Dudaklarından minik, alaycı bir gülüş kaçtı.

"Hiçbir yere gitmiyorum Lainey," diye fısıldadım saçlarına doğru. "Yanındayım, buradayım, ayrılmayacağım. Hayatımda sadece sen varsın. Söz veriyorum, yemin ediyorum sadece sen varsın."

Onu sevdiğimi söylemedim ama seviyordum.

İnsanı damgalayan, değiştiren, ruhunu dağlayan türden bir aşktı benimki. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve başkası için hissedebileceğimi de sanmıyordum. Fakat bunu ona söylemek için şu an yanlış zamandı. İtirafım onun için güzel bir an olmalı, kalbimden gelen sözcüklerin gerçek olduğuna dair tek bir kuşkusu kalmamalıydı.

Lainey yanıt vermedi, sadece hafifçe nefes alıp vermeye devam etti. Ama sonra göğsümdeki kolunu sıkılaştırıp bana iyice sokuldu ve aramızda hava girecek boşluk bile bırakmadı. Birbirimize sarılmak sükûnet vericiydi. Fısıldanan sözcükler ve nazik dokunuşlar ikimizi de rahatlatıyordu.

Bunu ona vermeme izin verdi. Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Hâlâ konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum, Lainey. Konuşacağız da. Bu süreci atlattıktan sonra yarım kalan konuşmamızı bitireceğiz. Ama şu anda sadece sana sarılmak istiyorum, tamam mı?"

Birkaç saniye geçti, sonra Lainey elini karnıma koyup göğsüme doğru kafa salladı. Ben de dudaklarımı kafasının tepesine bastırıp onu kollarımın arasında güvende ve sıcak tuttum.

"Hadi biraz uyumaya çalış, bebeğim. Uyandığında yanında olacağım."

16

Lainey

İki gün sonra, süper katı bir yatak istirahatı -bunlar doktorun sözleriydi, benim değil- şartıyla beni hastaneden taburcu ettiler. Yalnızca tuvalete ve doktora gitmek için kalkmaya iznim vardı. Göl etrafında uzun yürüyüşlere, hatta yürümeye on haftalığına veda etmek zorundaydım.

Bu benim için sorun değildi; eğer bebeğimiz iyi olacaksa on hafta boyunca kafamın üzerinde durmaya bile razıydım. Hastanedeki ilk gecemizde, Dean uyurken kollarımı karnıma sarmış ve kısık sesle bebeğimle konuşmuştum. Onu ne kadar sevdiğimi, babasıyla onu nasıl sabırsızlıkla beklediğimizi anlatmış, birazcık daha sabredip içeride kalmasını rica etmiştim.

Ertesi gün ailem beni ziyaret etmesi için Jason'ı getirdiğinde oğlumun kasılmaların sona erdiğini ve benim iyi olduğumu duyunca nasıl rahatladığını görmüştüm. O öğleden sonra ablamlar da ziyarete gelmişti ve kalabalık sayesinde dikkatim kolayca dağılmıştı.

Fakat artık evdeydim ve gerçek tüm şiddetiyle üzerime çarpmış, önümüzdeki on haftanın nasıl geçeceğini düşünmeme yol açmıştı. Henüz tamamlayamadığım ana yatak odasındaki yatağımda, sırtımı yastıklara dayamış halde uzanırken yüzümde makyaj olmamasını, hatta gözlerimden yaşlar akmasını umursamadan telefonumu elime alıp canlı yayın açtım.

"Size hem iyi hem de kötü haberlerim var, Yaşamcılar. Eve döndük. Kasılmalar sona erdi ve minik karpuzumla ben gayet iyiyiz. Fakat hamileliğimin geri kalanı boyunca yatak istirahatında olacağım ve ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Yani, bebek çok iyi ve benim için en önemli olan bu. Başka şeyleri düşünüp endişelendiğimde kendimi aşırı suçlu hissediyorum ama yapacak o kadar çok şey var ki. Jaybird'le nasıl ilgileneceğimi bilmiyorum. Evin yarısı da henüz tamamlanmış değil. Dekorasyon işlerini yataktan yapamam ve..."

Dean odaya girdi. Taşıdığı silindir valizin ağırlığıyla kasları gerilip kısa kollu tişörtünün altından belli olmuştu.

Çantayı yere pat diye bırakıp, "Selam," dedi.

"Selam." Burnumu çektim. "Canlı yayındayım."

Kamerayı ona çevirdiğimde el salladı.

"Merhaba Yaşamcılar." Sonra bana döndü. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Çay ya da yiyecek bir şeyler?"

"Hayır, aç değilim."

"Peki."

O dönüp odadan çıkınca ben de tekrar kameraya baktım. "Sizi gelişmelerden haberdar etmeye devam edeceğim tabii. En kötü senaryo... "

Dean tekrar odaya girdi. Bu sefer Noel Baba gibi dopdolu, siyah bir çöp torbası taşıyordu. Torbayı tek kelime etmeden valizin yanına koydu ve yine dışarı çıktı.

Saniyeler sonra elinde bateri setinden iki davulla geri dönüp onları köşeye yerleştirdi.

Yatakta doğruldum. "Dean?"

"Efendim?"

"Ne yapıyorsun?"

"Taşınıyorum." Sesinde, bunu zaten biliyor olmam gerektiğini belirtir gibi bir ton vardı.

"Taşınıyor musun?"

"Herhalde yani. Evin yarısı henüz bitmedi ve yattığın yerden odaları dekore edemezsin. Ayrıca Jay var; biri onun abur cubur dışında bir şeyler yediğinden ve kendini ders çalışmaya fazla kaptırmadığından emin olmalı. Hem seni doktor randevularına götürecek birine ihtiyacın var. Üstelik gecenin bir yarısı bir şeye ihtiyaç duyma ihtimalini de unutmamak gerek. Bu yüzden... yanına taşınıyorum."

Yatağa, bana doğru eğildi ve dudaklarıma tartışma kabul etmediğini gösteren sert bir öpücük kondurdu. Sonra tekrar çıkıp gitti.

Objektife dönüp omuz silktim.

"Yanıma taşınıyor."

Yaşamcılar ekranımı kalplerle doldurdu.

~

Dean

Eşyalarımı taşımayı bitirdikten ve Lainey'nin yukarıda iyi olduğundan emin olduktan sonra Jay'in nasıl olduğunu görmek için mutfağa indim. Hastaneye annesini görmeye geldiğinde bana bakmamıştı bile. Fakat açıkça düşmanlık da göstermemiş ve

camlara sandalye fırlatmaya kalkmamıştı. Bugün evde karşılaştığımızda medeni ama soğuktu; ben yokmuşum gibi davranmak ve benimle konuşmamak için elinden geleni yapıyordu.

Şu anda önünde bir bardak meyve suyuyla mutfak taburelerinden birine oturmuş kitap okuyordu.

Konuyu yeniyetmelerin en sevdiği şeyle, yemekle açtım.

"Aç mısın?"

"Hayır."

"Akşam yemeği için özel soslu spagettimden yapacaktım."

Gözlerini *Cadı Kazanı*'nın sayfalarından ayırmadı.

"Ben kendime sandviç yaparım."

Daha önce beni hiç yanıltmamış cazibemi konuşturmaya çalıştım.

"Hadi ama dostum, spagetti sosumu denemelisin. Hayatını değiştirecek."

Jason kalkıp taburesini tezgâhın altına itti.

"Hayır, teşekkürler. İstemiyorum."

Mutfaktan çıkmaya yeltendiğinde adını biraz daha ısrarcı şekilde söyledim.

"Jason, bekle."

Durup bana döndü. Gözleri yüzümdeydi ama sanki hayaletmişim de içimden arkaya bakıyormuş gibiydi.

"Dinle Jay, ben seninle..."

"Burada olman gerekiyor, evet," diyerek sözümü kesti. "Annem için. Onun sana ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Bebek, onun olduğu kadar senin de." Parmağını önce kendi göğsüne sonra benimkine doğrulttu. "Ama sen ve ben arkadaş değiliz."

Offf.

Bir keresinde tarih kanallarından birinde Vikinglerle ilgili bir program izlemiştim. Adamın birinin karnını deşip bağırsaklarını çıkarıyorlardı. Jason'ın kelimeleri de bana aynısını yaşamışım gibi hissettirdi.

İçim boşalmıştı sanki.

Kendimi savunamıyordum bile. Çünkü Jason bir ergendi ve şu anda çok öfkeliydi. Daha önce canı yanmıştı, daha da kötüsü annesinin canının yanmasına şahit olmuştu. Bu yüzden beni dinlemesi için onu zorla oturtsam dahi beni duymayacaktı.

Jay'in, eskiden inandığı adam olduğuma yeniden ikna olmasını sağlayacak tek şey... zamandı. Yaşayarak öğrenecekti. İnadını başka hiçbir şey kıramazdı. Bu nedenle daha fazla diretmedim.

Zira zaman her şeyin ilacıydı ve ben, benim ilacımın çok kuvvetli olduğundan emin olacaktım.

~

Lainey

İki gün sonra, Dean işe, Jason da okula dönünce annemle babam, bana ve evdeki projelerime ellerinden geldiğince yardım etmek için sabah erkenden geldiler. Babam videoya alınmaktan rahatsız oluyordu ama işimin bunu gerektirdiğini bildiği için ana yatak odasına yerleştirilecek eski bir şifonyeri zımparalarken onu kaydetmemden şikâyetçi olmadı. Daha sonra annem yemek odasının perdelerini asarken ben de kanepede uzandım ve yemek masanın ortasında duracak uzun boyunlu seramik vazoyu boyamaya koyuldum.

Ön kapı tıklatılınca annemin kimin geldiğini görmek için pencereye ilerlediğini duydum.

"Lainey, dışarıda bir otobüs var."

Boya fırçamı su kabında temizleyip kucağımdaki tepsiye koydum.

"Otobüs mü? Nasıl bir otobüs?"

"İnen kalabalığa bakılırsa ihtiyarlar için gezi otobüsü gibi bir şey."

Kapı tekrar tıklatıldığında annem açtı ve antreye telaşlı sesler kalabalığı doldu. Peşinde ekibiyle oturma odasına gelen kişi nineden başkası değildi.

"Merhaba, nine."

Yaşlı kadın ayaklarını sürüyerek yanıma gelip başımı okşadı. "Merhaba, tatlım. Minik afacan ve sen nasılsınız?"

"İyiyiz. Siz..." Arkasındaki enerjik ihtiyarlar, eve yaptığım şeylere bakarken "*ooo*", "*aaa*" diye bağırıyorlardı. "... burada ne yapıyorsunuz?"

"Gri Ordu'yu göreve çağırdım."

"Gri Ordu mu?"

Acaba bu hafta yaşlılar kulübünde hangi filmi göstermişlerdi?

"Dean bana internet serinden bahsetti, biz de ev dekorasyonunu tamamlamana yardımcı olmaya geldik. Otobüs bizi haftada iki kez buraya getirecek. Bak, bu Florence Reynolds. Kendisi eskiden Broadway müzikallerinin terzisiydi. İhtiyar Dirk de bir su tesisatçısıydı."

Kamburu çıkmış, kel bir adam, ninenin yanına gelip durdu. "Zamanında elimden her iş gelirdi. Tamir edilecek bir şey varsa söylemen yeter, hemen hallederim."

Buruşmuş yüzünde tebessüm olan minyon bir kadın öne çıktı. "Ben kızken fabrikada uçak yapardım. İkinci Dünya Savaşı için."

Gür gri saçları olan bir başka adam avuçlarını birbirine sürttü. "Ben de çatı ustasıydım. El merdivenin nerede?"

Nine sırıttı. "Yaşlanmış olabiliriz ama henüz ölmedik."

Sonra ekose gömlek giyip beline alet kemeri takmış sevimli bir ihtiyar adamı işaret etti. "Bu benim erkek arkadaşım Dul Anderson."

Dul adam, elindeki matkabın düğmesine bastı. "Aletlerim hazır ve nazır. Del, bebeğim, del."

~

Tek sürpriz ziyaretçim nine ve Gri ordu değildi. Yaşlılar kulübünün otobüsü öğlen bir civarında ayrılıp onları erken akşam yemeği için Dinky'nin Lokantası'na götürürken Dean'in çok eski arkadaşı Debbie Christianson, yanında küçük kızıyla kapımı çaldı.

Benim yaşlarımdaki Debbie, çok tatlı ve dost canlısı biriydi. Annemle birlikte avizelerimden birini asmalarını mükemmel şekilde videoya aldı ve babamın şifonyer projesini bitirmesine yardımcı oldu. Gitme vakti geldiğinde, pazartesi birkaç saatliğine tekrar uğrayacağını söyledi.

Ondan bir süre sonra, Noel Pazarı'nda tanıştığım Angela Daniels –Garrett'ın yengesi– uğradı ve önümüzdeki hafta da yiyebileceğimiz kadar çok lazanya, spagetti sosu ve sebzeli tavuk güveci getirdi.

Annem üçümüz için kahve hazırlayınca oturma odasında oturduk.

"Yemekler için teşekkürler Angela," dedim. "Çok düşüncelisin."

Genç kadın elini salladı. "Önemli değil. Sen Dean'in kız arkadaşısın, artık aileden sayılırsın. Lakeside'da bu işler böyledir; bizim olana sahip çıkarız." İyice büyümüş karnıma baktı. "Dokunabilir miyim?"

"Ah, tabii."

Yaklaşıp karnımı okşarken özlem ve rahatlamayla iç geçirdi. "Çocuk sahibi olmak çok fena, değil mi? İnsanın saçına ak düşürüyorlar ama hepsi de birer mucize. Endişen, onlar daha karnındayken başlıyor ve asla son bulmuyor."

~

Dean ile Jason saat dokuz buçuk civarı Mathlete yarışmasından döndüklerinde yatağıma yerleşmiş, yarın paylaşacağım videoyu *edit*'liyordum. Jason biraz sohbet etmek için odama uğradı, sonra bana sarılıp yatmaya gitti. Dean'le aralarının bozuk olduğunun farkındaydım ama oğlum benim için işleri oluruna bırakmıştı ve uslu duruyordu. Endişe duymama lüzum yoktu. Bir kez daha, böyle harika bir çocukla kutsanmak için ne yaptığımı düşünmeden edemedim.

Dean'in odaya gelmeden önce alt katın kapılarını kilitleyip koridor ışıklarını söndürdüğünü duydum.

Yatak istirahatı süresince seks, orgazm ve bel altı herhangi bir aktivite yasaktı. Henüz Kelly olayını da etraflıca konuşamamıştık. Konuşmak zorunda olduğumuzu biliyordum ama şimdilik bir rafa kaldıracak, düşünmeyecektim.

Dean yeşil kravatını çözerek odaya girdi. Geniş omuzlarını, biçimli belini ve kusursuz kıçını ortaya çıkaran bir takım elbise içindeki Dean Walker'dan daha göz alıcı bir şey varsa o da onu, takım elbisesini çıkarırken izlemekti.

Bu yüzden dizüstü bilgisayarımı kenara bırakıp onu izlemeye koyuldum. Gömleğinin düğmelerini açıp üstünden çıkararak bronz, gergin tenini, sıkı kaslarını ve yalanası karın kaslarını gözlerimin önüne serdi, ardından da kendinden emin, özgüvenli hareketlerle pantolonunu bacaklarından sıyırarak hiçbir şeyi hayal gücüne bırakmayan lacivert *boxer* şortuyla kaldı.

Yatağa bir aslanın zarafetiyle atladığında beni de zıplattı. Dirseğini yatağa, elini başına dayayıp uzandı ve diğer elini kolumdan yukarı kaydırıp buklelerimden biriyle oynayarak muzip bir ses tonuyla, "Günün nasıl geçti canım?" diye sordu.

Sonra iri elini karnıma kaydırıp sıvazladı. "İkinize de soruyorum."

"Şaşırtıcı şekilde dolu dolu geçti. Bir sürü ziyaretçimiz oldu."

Gözlerindeki haylaz parıltı onu ele veriyordu.

"Hadi canım?"

"Ama sen bundan haberdardın zaten."

"Doğru, haberdardım." Kafa salladı. "Odalarda gelişme kaydettiniz mi peki?"

"Evet. Üç numaralı yatak odasını bitirdik. Yemek odası da toplanmak üzere. İki video için yeterli olacak kadar kayıt aldım. Şu anda onlarla uğraşıyorum."

"Güzel." Dean'in dudaklarının köşesi çok sevdiğim gülümsemesiyle kıvrıldı. "Yarın okuldan sonra futbol takımı uğrayacak. Bir yerden bir yere taşınması gereken herhangi bir şey varsa tam zamanı."

"Futbol takımı mı?"

Uzanıp alnımı öptü.

"Hı hı. Hafta sonu da Mathlete'ler gelecek. Bende bol bol bedava çocuk işçi var, yani hiç endişe etme. Bu yataktan, şu sandalyeden ya da herhangi bir koltuktan direktif verebilirsin Her şeyi halledeceğiz, meraklanma."

"*Biz* halledeceğiz, ha?"

Gözlerimin içine bakıp parmak uçlarını yanağıma sürttü.

"Evet. Bu işte beraberiz. Hâlâ anlayamadın mı?"

İçimdeki her şey ısınıp eridi sanki. Gözlerim yaşarırken boğazıma bir yumru yerleşti. Çünkü hayatım boyunca hiç kimseye böyle sırtımı yaslamamıştım. Hep çok riskli, çok korkutucu, çok zor gelmişti.

Fakat Dean işimi kolaylaştırıyordu. Ona güvenip inanmak... bize inanmak çok basitti.

"Sanırım anlamaya başlıyorum," dedim alçak sesle. "Tamamen anlamam biraz zaman alabilir."

Beni kollarına çekip göğsüne bastırdığında teninin sıcaklığı etrafımı sardı.

"Anlamana yardımcı olmak için herhangi bir şey yapabileceğimi düşünürsen söyle. Ve şunu unutma, ben hep buradayım ve seni bekleyeceğim."

Çenemi kaldırıp yavaşça eğildi ve ağzını benimkine bastırıp dilini dudaklarımda gezdirerek tüm vücudumu karıncalandırdı. Dean'in tadı umut gibiydi... ev gibiydi.

"Biz beklemeye değeriz, Lainey."

17

Dean

Ninemi saymazsak daha önce asla bir kadınla yaşamamıştım. Şaşırtıcıydı ama geçiş dönemi gayet kolay oluyordu. Ve birlikte yaşadığım kadın Lainey olduğu için her şey daha da muhteşemdi. Aynı evde olmanın neden olduğu samimiyet, onu dişlerini fırçalamak gibi küçük şeyleri yaparken izlemek, yatakta yanına süzülmek ve gece boyunca onu kollarımın arasında tutup sabah uyanır uyanmaz mahmur seksiliğiyle karşılaşmak öyle güzeldi ki kelimelerle anlatılamazdı.

Muhabbet ediyor, gülüşüyorduk. Onu öpmeme, ona dokunmama izin veriyordu ve bazen, görmediğimi düşündüğü zamanlarda bana o güzel gözlerinde aç bir arzuyla, kıyafetlerimi yırtıp beni sabaha kadar becermek istiyormuş gibi bakıyordu.

Tabii ki bu da benim için mükemmeldi.

Tek olumsuzluk, Lainey'nin bebek için çok endişelenmesi, internet serisi konusunda strese girmesi ve kasabalıların yardımına

fazlasıyla minnettar olsa da karşılığını veremediği için kötü hissetmesi, ara sıra da "Kelly olayında" bana inanıp inanmayacağına henüz karar vermemiş gibi yüzünde mesafeli bir ifade belirmesiydi.

Jason'ın bana inanmadığı kesindi. Onunla ilişkimiz donmuş bir göl gibiydi; soğuk ve durgun. Çocuğun kini gerçekten etkileyiciydi. Fakat davranışlarımın, her gün yaptığım şeylerin zamanla aramızdaki buzları çözeceğini ve Jason'ın, annesini ve onu ne kadar önemsediğimi anlamasını sağlayacağını ümit ediyordum.

Onu sınıfımdan almayıp bir şans daha vermesi için McCarthy'yi de ikna etmiştim. Gerçi sahip olduğum tüm cazibe ve zekâyı kullanmamı gerektirmişti ama olsun. Jay sınıfta bir kez daha taşkınlık yaparsa sorumluluğun bende olduğunu söylemiş, sonra da duygusallaşıp ona beni on dört yaşımdan beri tanıdığını, artık eskisi gibi ahmak olmadığımı ve bunu ona borçlu olduğumu söylemiştim. Görünüşe bakılırsa Bayan McCarthy'nin bile övgülere ve çaresizliğe bağışıklığı yoktu.

Bazı zamanlar bu zor günlerin geçmişteki bencilce, adice davranışlarımın cezası ve kefareti olduğunu hissediyordum. Bundan şikâyetçi olduğum söylenemezdi çünkü berbat günlerden geçsem de hayattaki en güzel şeylerin kolay elde edilmediğini biliyordum. Hayalinizdeki şeyi kuvvetle istemeniz, onun için çalışmanız gerekirdi. Ve eğer bu, sonunda daha iyi ve daha güçlü olabileceğim, ayrıca Jay, Lainey ve bebeğimize layık olduğumu kanıtlayabileceğim anlamına geliyorsa o zaman tüm bu çabaya değerdi.

~

Ertesi hafta meslektaşlarım benim için, Mağara da dediğimiz öğretmenler odasında bir bebek partisi düzenlediler. Bu türden işyeri partilerinde hep onur konuğu değil de sıradan konuk ol-

muştum ve şimdi benim için neler yaptıklarını görmek cidden etkileyiciydi.

Odayı balonlar ve flamalarla süslemiş, şekere bayıldıkları için de devasa bir pembe-mavi pasta almışlardı.

Bir de hediyeler vardı.

Babalar için bebek eşyaları çantası, minik Nerf bagetler, futbol topu şeklinde diş kaşıyıcı ve yüz kadar da bebek bezi görüyordum. Çocuğu olanların söylediğine göre bu kadar bez bizi ilk üç gün idare ederdi. Belki.

Garrett ile Callie, gölün etrafında koşuya çıktığımda bebeği de götürebilmem için bir bebek arabası hediye ettiler.

Alison mükemmel resimlerle süslü, devasa bir peri masalı kitabı verdi.

"Öncesinde kendin okumak isteyebilirsin," dedi. "Bazı masallar bayağı karanlık."

Jerry'nin hediyesi bir şişe çift malt viskiydi.

"Bebeğin uyumana izin vermediği gecelerde birkaç kadeh içip kolayca uykuya dalarsın. Bebek de alkolün dumanı sayesinde uyur."

Evan da patileri cırt cırtla birbirine yapışabilen yumuşacık iki pelüş hayvan hediye etti. Bunlar çayır fareleriydi.

Merkle'ın hediyesinin ne halt olduğunu hiç anlamadım. Tüpleri, boruları ve... meme uçları olan tuhaf bir zamazingoydu.

"Lütfen bunun bir seks oyuncağı olduğunu söyle."

"Erkekler için emzirme sistemi. Emzirmenin keyfini yaşayarak bebekle bağ kurabilirsin."

Garrett kahkahalara boğulmuştu; neredeyse sandalyesinden düşecekti.

"Dostum, sana yalvarıyorum bana fotoğraf gönder. *Lütfen.*"

Ona ortaparmağımı gösterdim.

Öyle bir şey olmayacaktı. Sabahtan akşama kadar bebek bezi görevini üstlenebilir, gece nöbetlerini tutabilir, çocuğuma şarkı söyleyebilir ve bezli kıçında bildiğim tüm şarkıların ritmini tutabilirdim.

Ama bu memeleri asla takmazdım. Bu da benim limitimdi.

~

Ertesi gün Mağara'da, öğle yemeği olarak dünden kalan pastadan yiyordum.

Kelly, önümdeki kâğıda işaret ederek, "O ne?" diye sordu.

"Yıllar içinde aldattığım kızların bir listesini yapıyorum."

"Adsız Alkolikler toplantılarında yaptıkları gibi mi?" dedi Mark.

Kafa salladım. "Aynen öyle."

"Neden?" Bunu soran da Kelly'ydi.

"Son zamanlarda karma hakkında çok düşünüyorum. Yani, ya bir kızım olursa? Ya sırf benim geçmişte yaptığım adilikler yüzünden şerefsizin biri onun kalbini kırarsa? Ayrıca... artık daha iyi bir insan olmak ve Lainey'ye bunu kanıtlamak istiyorum." Odadaki öğretmenlerin hepsi zaten bana kulak vermiş olsalar da sesimi yükselttim. "Eğer bu kızlardan özür dilemek için ne yapabileceğim hakkında önerisi olan varsa lütfen söylesin."

"Çikolataya ne dersin?" dedi Peter Duval.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Zavallıca."

"Belçika çikolatası? Oyuncak ayı?" diye ekledi.

"Amatörce."

Masanın karşısındaki Merkle ukala bir şekilde sırıttı. "Bugünün geleceğini çok iyi biliyordum."

"Pekâlâ, Bayan Harika. Sana soruyorum o zaman. Kadınların özsaygısını ve güvenini zedelediğim onca yılın telafisini nasıl yaparım? Böyle bir şey için nasıl özür dilerim?"

Kafamın yan tarafına bir fiske vurdu.

"Sadece özür dileyeceksin. Üzgün olduğunu tüm ciddiyetinle belirteceksin. Tüm o kadınların senden beklediği bu. O günlerde bencil bir pislik olduğunu söylemen hoşlarına gidecektir."

"Öyleydim gerçekten." Kafa salladım.

"Ve muhtemelen aletinden ötesini göremiyordun."

"Tanrım, beynime mi girdin ne yaptın?"

"Erkekleri tanıyorum." Omuz silkti.

Jerry kaşlarını oynatarak başını salladı. "Bizi iyi tanıyor."

Parmağımla ikisini işaret ettim. "Sonunda sizi anlıyorum."

Sonra listemi yazmaya devam ettim.

~

Yatak istirahatının üçüncü haftasının sonlarında Lainey zor bir döneme girdi. Evde bayağı ilerleme kaydetmiştik ve bu sabah bebek odasının kitaplıklarını monte etmemi kayda alırken gayet iyi görünüyordu.

Fakat daha sonra, duştan çıkıp üstüme çamaşırımı geçirerek yatağa girdiğimde onu sessiz buldum. Üzgündü ve kendisi gibi değildi.

Cinsel açıdan hüsran içinde olduğuna emindim. Onun yerinde olsam ben öyle olurdum. Kahretsin, günde en az iki kez otuz bir çeksem de *hâlâ* cinsel açlık yaşıyordum.

Uzun zamandır basit öpüşmeler ve sarılmalar dışında fiziksel olarak yakınlaşmamıştık. Lainey'nin orgazm olması yasaktı ve hayalini kurmak ne kadar güzel olsa da bana yardım etmesini

beklediğimi söyleyemezdim. Tanrı bana ellerimi boşuna vermemişti ya.

"Hey." Bacağını sarstım. "Nasılsın?"

Sesi cansızdı. "İyiyim."

"Televizyon izlemek ister misin?"

"Hayır."

"Kart oynamaya ne dersin? İstersen striptiz pokeri oynayabiliriz."

"Hayır, teşekkürler."

"Sana bir şarkı çalayım mı?"

Lainey onun için bateri çalıp şarkı söylememden hoşlanıyordu. Geçen gece Eric Clapton'dan "Wonderful Tonight"ı çalıp söylemiştim. Bebek de davul çalmamı seviyordu; küçük oğlum ya da kızım, ben çalmaya başlar başlamaz tekme atıp geriniyordu ve uzun, gürültülü sololar çaldığımda da çıldırıyordu. Galiba elimizde müstakbel bir metalci vardı.

Lainey başını olumsuz anlamda sallayıp parmaklarını saçlarının arasına daldırarak çekiştirdi.

"Kalkmak istiyorum, Dean. Buna dayanamıyorum, aklımı yitirmek üzereyim! Hareket etmek, koşmak, atlayıp zıplamak istiyorum. Tanrım, zıplamayı o kadar özledim ki! Şansım varken neden daha fazla zıplamadım?"

Bunları söylerken öyle acınası şekilde şirin görünüyordu ki göğsümde bir kahkaha oluştu ama kendimi gülmemeye zorladım.

"Burada *yatmaktan* bıktım artık. Mantıklı gelmediğini biliyorum ama... öyle sıkıldım ki ağlayabilirim."

Onu meşgul edecek birkaç şey düşünebilirdim. Saatler boyu oyalayabilirdim. Ama hayır... aklımdan geçenler yasaklı, yasaklı, yasaklıydı.

Fakat dikkatini dağıtacak bir şey yapmam gerekiyordu. Doğaçlama bir şey.

Bir sürpriz.

Birdenbire, "Niye kimse ormanda poker oynamaz?" diye sordum.

Lainey bana delirmişim gibi baktı. "Ne?"

"Beni duydun, niye kimse ormanda poker oynamaz?"

"Niye?"

"Çok fazla çita* olduğu için."

Kafası karışmış gibiydi ama bir dakika öncesinde olduğundan daha az üzgün görünüyordu. Bu yüzden devam ettim.

"Darth Vader, Luke'un Noel için ona ne hediye aldığını nereden biliyormuş?"

"Nereden?"

"Hediyelerini hissetmiş.**"

Güzel, dolgun dudakları seğirdi. Bu iyiydi, ısınıyorduk.

"Bir araba lastiğiyle 365 tane kullanılmış prezervatifin arasındaki fark nedir?"

Lainey'nin yüzünden bir tebessüm geçti. "Ne?"

"Biri Goodyear, diğeri harika bir yıl.***"

İşte bu kahkaha atmasını sağladı. Kahretsin, gülüşü dünyadaki en sevdiğim sesti.

"Devam edeyim mi? Bunu bütün gece yapabilirim. Sabaha kadar bir sürü şey yapabilirim."

Bana iyice sokulup başını göğsüme yasladı. Çok şükür ki atlayıp zıplama aşermesi yok olmuş gibiydi.

"Devam et."

---

* İngilizcede "hileci" anlamına gelen "cheater" kelimesiyle "çita" anlamına gelen "cheetah" kelimesinin telaffuz benzerliği kullanılarak kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

** Yıldız Savaşları filmindeki Darth Vader karakterinin sezgi yeteneğine gönderme yapılıyor. (ç.n.)

*** "İyi yıl" anlamına gelen Goodyear araba lastiği markasına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

"Mastürbasyon yapan sığır sürüsüne ne denir?"

"Ne denir?"

"Sığır stroganoff.*"

Lainey kahkaha atarken inledi çünkü bu seferki espri cidden fenaydı.

"Bende de bir tane var."

Başımı salladım. "Hadi bakalım. Dinliyorum."

"Bacaktaki ona ne denir?"

"Ne denir?"

"Pantolon."

Kıkırdayarak parmaklarımı ipeksi saçlarından geçirdim. Ve tüm gece boyunca bunu devam ettirip kötü esprilerle birbirimizi güldürmeye çalıştık. Bu çok aptalca bir şeydi ama ışıkları kapatıp uykuya geçerken biliyordum ki bu geceyi hayatımın sonuna dek unutmayacaktım.

Yatak odasının karanlığında Lainey'nin fısıltısı beni buldu.

"Dean?"

"Efendim?"

"Masada hangi örtü kullanılmaz?"

Sormaya korksam da sordum. "Hangi örtü?"

"Bitki örtüsü."

---

* Rus mutfağına ait stroganoff yemeğinin, İngilizce argoda "tahrik edici okşama" anlamına gelen "stroking off" ifadesiyle olan benzerliği kullanılarak kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

18

Lainey

Altı hafta geçmişti ama hâlâ yatak istirahatına alışamamıştım. Alışmanın da mümkün olduğunu sanmıyordum.

Alışabildiğim tek şey bunun zorluğu ve ilk andaki şaşkınlığıydı. Koşmak, zıplamak ve dans etmek gibi şeylere olan hasretim zihnimin gerisindeki sürekli bir uğuldama gibiydi ama zamanla bu hislere aşina olmaya başlayınca biraz olsun rahatlamıştım.

Bir de her şeyi kolaylaştıran sevinç vardı tabii. Hamileliğimin devam ettiği her gün, bebeğimin sağlıklı ve güçlü doğmasına bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyordu. Bitiş çizgisine yalnızca dört hafta kalmıştı ve bunu bilmek de keyif vericiydi.

Şimdi de neredeyse tamamlanmış olan bebek odasının zemininde, arkamda yastıklarla ayaklarımı uzatarak oturmuş, Erin'e eşyaları yerleştirmesi için direktif veriyordum. Dean odayı krem rengine boyayıp çikolata kahvesi detaylar eklemiş, rafları duvarlara monte etmiş ve sallanan sandalyeyle alt değiştirme masasını

tam istediğim yerlere kurmuştu. Nazar değmesin diye de beşiği kurmayı ertelemişti. Ben normalde batıl inançları olan biri değildim ama karnımdaki yumurcak yüzünü göstermeye sabırsızlandığı için her ihtimale karşı, kötü şansın her türlüsünden uzak durma konusunda Dean'e katılıyordum.

Erin, kendi ellerimle yapıp çerçevelediğim iğne işi tabloyu, gölün ve bulutların siyah-beyaz fotoğraflarını duvara astı. Ben doğru düzgün çalışamazken ablamın son rötuşları yapması çok hoşuma gidiyordu.

"Şunlar en üst rafa yerleştirilecek," dedim ona.

Gösterdiğim iki beyaz çorap tavşana baktı. "Bunları gerçekten çoraptan mı yaptın?"

"Evet. Çok kolay. Sana videosunu atarım."

Tüylü dostlarımızı rafa koyduktan sonra gelip yanıma oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Jabba the Hutt* gibi. Yok, daha doğrusu, Jabba the Hutt'la bir balinanın yavrusuymuşum gibi hissediyorum."

Erin güldü. "Sen Jabba'dan çok daha güzelsin."

"Bu düşük bir standart ama yine de sağ ol."

Kahkahalarımız kesilince bir süredir aklımda dönüp duran şeyleri ona söylemeye karar verdim.

"Dean'i özlüyorum."

"Özlüyor musun? Onunla yaşıyorsun Lainey."

"Farkındayım." Koyu bej kilimin lifleriyle oynadım. "Ama uzun zamandır..."

"Çiftleşemiyor musunuz? İşi pişiremiyor musunuz? Dean koynuna giremiyor mu?"

---

* Yıldız Savaşları filmindeki bir yaratık. (ç.n.)

Kıkırdayarak karnımı işaret ettim. "Çiftleşmek şu anda benim için seçenek dışı. Ama evet, Kelly olayından beri Dean'le o anlamda yakınlaşamadık ve bunu çok özlüyorum. Onu özlüyorum."

İçimdeki derin, acı verici bir özlemdi. Ruhum ve vücudum onun için sızlıyordu. Kaslarının dokunuşumun altında dalgalanmasını, kendini tutamayıp parmaklarını etime batırmasını, avucumun içinde sertleşip yanmasını, adımı inlemesini özlemiştim.

"Ona inanıyorum, Erin. Son birkaç haftadır yaptığı şeyleri yapmamış olsaydı bile ona inanırdım. Çünkü ona güveniyorum. Tanıştığımız andan beri ona tüm varlığımla güvendim. Ona güvenerek aptallık mı ediyorum diye düşünmekten de bıktım."

"Sen asla aptallık etmezsin." Erin saçlarımla oynadı. "Ona güvenen kalbine güven. Sonra bunu ona da söyleyip adamın işkencesine son ver."

~

Erin evine gidince ben de oturma odasına inip Jason'la kanepeye yerleştim. O televizyon izlerken ben de yarının projelerini planlıyordum. Ona bakınca gülümsemeden edemedim çünkü büyüdükçe daha güçlü, yakışıklı ve akıllı oluyordu. Lakeside'a taşınmamız ve sonrasında olan her şey de ona çok iyi gelmişti. İkimize de iyi gelmişti.

Bu yüzden de onunla ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Televizyonu durdurdu. "Tabii. Ne oldu?"

Oğluma baktım ve artık neredeyse bir yetişkin sayılacağı için dürüstçe konuya girdim.

"Dean'i seviyorum, Jaybird. Ona âşığım."

Jason bakışlarını ellerine dikti ve doğduğundan beri ilk kez ne düşündüğünü anlayamadım. Bunun farkında mıydı bilmi-

yordum ama haftalar önceki hiddeti kaybolmuştu. Şimdi geriye kalan yalnızca mesafe, temkin ve güvensizlikti.

Elimi elinin üstüne koyduğumda tekrar yüzüme baktı.

"Dean'de sevilecek o kadar çok şey var ki... Zeki, komik ve yetenekli biri. Ayrıca iyi kalpli ve gerçek. Sana da bana da çok değer veriyor, Jay. Bunu görmelisin. Bize göstermek, hepimizle ilgilenmek için elinden geleni yapıyor. Bence sen de onu seviyorsun; aldattığını düşündüğünde o kadar canının yanması da bu yüzdendi. Ama Dean'in beni aldattığını düşünmüyorum. Ona inanıyorum, Jay. Olayın, Dean'in anlattığı gibi olduğuna inanıyorum. Bir adım geriye çekilip acının bir kısmını kenara iterek her şeye yeni bir gözle baksan eminim sen de inanacaksın."

Elini sıktım. "Sana ne yapacağını söylemeyeceğim. Hissettiğin şeyleri hissetmekte, düşündüğün şeyleri düşünmekte özgürsün. Ama hayatını, kendine ya da başkalarına güvenmekten, riske girmekten korkarak yaşamanı istemiyorum. Birini sevme riskine ya da birilerinin seni sevmesine izin verme riskine girmekten kaçınmanı istemiyorum." Sesim yumuşadı ve biraz boğuklaştı. "Çünkü sevgi, yani insana hiç beklemediği anda çarpan ve asla bırakıp gitmeyen gerçek sevgi, her şeye değer. Her şeye."

O bir şey diyemeden zil çaldı. Jason kapıyı açmaya gitti ve birkaç saniye sonra döndüğünde yanında aklıma gelecek son insan vardı. Kelly Simmons.

Sürpriz, sürpriz.

Okulun internet sitesinden fotoğrafına bakmıştım ama kadın gerçekte çok daha güzeldi. Teni pürüzsüz, vücudu kusursuzdu.

"Merhaba." Sarı saçının bir tutamını kulağının arkasına sokup boğazını temizledi. "Kısa keseceğim. Ben nazik biri değilim. Yapım bu değil. Gençken denedim ama nezaket beni bir yere götürmedi. Şimdi de öğrencilerimin nezakete ihtiyacı yok. Onları zorlayacak, onlar için mücadele edecek birine ihtiyaçları var. Ben de bunu yapıyorum."

Bakışları Jason'la benim aramda gidip gelirken sesi katı ve netti. "Dean'le aramızda hiçbir şey olmadı, bunu bilmek zorundasınız. Onu beklemediği bir anda öptüm ama beni anında geri çevirdi. Bunu naziklik olsun diye yapmıyorum, gerçek olduğu için size anlatıyorum."

Kelly kollarını kavuşturdu. "O iyi bir arkadaş ve iyi bir insan. Bu kasabadaki kadınların hepsi, Dean Walker'ın birine âşık olduğu gün ona iyiden de öte, mükemmel davranacağını düşünüyordu. Ve o, sana âşık oldu. İkinize de âşık oldu. Bunu göremiyorsanız aptalsınız ve onu hak etmiyorsunuz demektir."

Derin bir nefes alıp verirken omuz silkti. "Bu kadar. Buraya bunu söylemeye gelmiştim. Şimdi gidiyorum."

Bunu söyledikten sonra Kelly Simmons arkasını dönüp evden ayrıldı.

~

Dean, ninesinin evinden döndüğünde saat neredeyse ondu. Onunla akşam yemeği yiyip evde tamir gerektiren şeylere bakmak ve ninesinin tüm faturalarını düzgünce okuduğundan emin olmak için birkaç saatliğine oraya uğramak istemişti.

"Akşamın nasıldı?" diye sordu, dişlerini fırçalamak için banyoya geçerken. Üzerindeki lacivert *boxer* şort ağzını sulandırıyordu çünkü yarı sertleşmiş aletiyle aşırı seksiydi. Bu gece kesinlikle bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bir dakika sonra banyodan çıktığında dizlerimin üzerinde doğrulup yatağın kenarına doğru ilerledim. Hantal ve tuhaf hissediyordum ama Dean'in gözlerinde çakan kıvılcımlar ve çenesini geren açlık kendimi acayip tahrik edici hissetmemi sağlıyordu.

Beni ne kadar istediğini görebiliyordum. Her zaman görüyordum. Ve daha önce hep olduğu gibi Dean şu anda da beni çok istiyordu.

Kollarımı omuzlarına koyup okyanus gözlerine baktım.

"Kelly Simmons bugün buraya uğradı. Bana ve Jason'a, seni öpenin o olduğunu ve derhal onu reddettiğini anlattı." Parmaklarımı ensesindeki ipeksi saçların arasına daldırdım. "Ama ben o gelmeden önce sana inandığıma karar vermiştim zaten. Eve döndüğünde sana söyleyecektim. Sana inandığımı bilmen önemli. Biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes verip beni yakınına çekti. "Evet, biliyorum Lainey."

"Seni özledim."

Dean sırf bana dokunmak için avuçlarını kollarımdan boynuma kaydırıp saçlarımı okşadı.

"Ben de seni özledim. Hem de çok."

Yüzümü tutup dudaklarımı öptüğünde tüm vücudum ona tekrar yakın olmanın verdiği rahatlıkla gevşedi. Dilinin dokunuşuyla kalçalarım karıncalandı, kaslarım kasıldı. Bir süre kendimi tatmin edemeyecek olabilirdim ama Dean'le ilgilenmeyi kafama koymuştum. Onu ne kadar istediğimi, benim için ne ifade ettiğini ellerimle, ağzımla, dilimle gösterecektim.

Avuçlarımı yatağa dayayarak dilimin ucunu karın kaslarında gezdirdiğimde saçlarımı kavrayan parmakları kendine engel olmakta güçlük çekiyormuşçasına kasıldı ve bu kontrol çabası beni daha da baştan çıkardı.

Aleti lacivert *boxer*'ının önünü iyice şişirmişti. İnce kumaşın üzerinden onu ağzıma aldım ve dilimin sıcaklığını hissetmesini sağladım.

Çamaşırını aşağı çekiştirdiğimde kafası arkaya düştü. Sesi, dilini yutmuş gibi boğuktu.

Ama hayır, bu akşam yutmak benim işimdi.

"Lainey..."

"Bunu istiyorum, Dean. Sana dokunmak, tadına bakmak istiyorum." Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Yapmamı istiyor musun?"

Saçlarımı tutan elleri yumruk oldu.

"Tanrım, evet."

Gülümseyip avucumdaki aletini sıktım ve pürüzsüz, sıcak ucunda dilimle bir daire çizdim. Ama onu fazla oyalamayacaktım; zaten yeterince beklemişti. Sert uzunluğunu dudaklarımın arasına alıp yavaşça aşağı kayarak ağzımı onunla doldurdum.

Bu çok iyiydi. Kahretsin, tadı öyle harikaydı ki kendimi tutamayıp inledim. Ardından ağır ağır geri çekilirken dilimi de aletinin alt kısmında kaydırdım. Ve hızımı artırıp onu sertçe emerek bunu defalarca tekrarladım.

Şimdi anlıyordum ki bu sadece Dean'e değil, ikimize de zevk veriyordu. Ona böyle hissettirmek beni çok mutlu etmişti.

Kalçalarını kavrayıp hareket etmesi için bastırarak ağzımın içinde hareket edebileceğini ima ettim.

"Tanrım. Siktir."

Kesik kesik nefes alıyordu ve sesi çatallanmıştı. Omuzlarıma tutunup hızlı, sığ itişlerle ağzıma girip çıkmaya başladı.

"Lainey," diye hırladı. "Boşalıyorum..."

Boşalma anı olağanüstüydü. Ağzıma dolan sıcak, yoğun sıvıyı yutup Dean'in yüzüstü yatağa düşmesini izlerken içim edepsizce bir tatminle doldu.

Sırtına, kollarına öpücükler kondurdum, sonra eğilip dişlerimi muhteşem kıçına geçirdim.

Gülerek dönüp boynumu ısırmak için uzandı.

"Bunların bir listesini yapıyorum. Doktor onay verince her bir orgazmın, her bir ısırığın hesabını soracağım, haberin olsun."

Yatakta yukarı kayıp yastıklara dayanınca beni de kendine çekti.

"Bu bir vaat mi?" dedim öpücük için uzanırken.

Dudaklarıma doğru gülümsedi.

"Vaat değil, garanti."

Dean

Lainey'nin bana inandığını, Kelly olayını arkamızda bırakabileceğimizi söylediği, ardından da bana hayatımın saksosunu çektiği gecenin sabahında göğsümde yepyeni, farklı bir özgüven hissiyle uyandım. Aynı anda hem canlandırıcı hem de huzur verici olan bu hissi, kale alanından birkaç adım ötede olmaya, bitiş çizgisine neredeyse varmaya, dağın zirvesine yaklaşmaya benzetebilirdim.

Böyle anlarda başaracağınızı, işlerin yoluna gireceğini, hatta mükemmel ilerleyeceğini ve hayatın coşkuyla, şen şakrak geçeceğini *çok iyi* bilirdiniz.

Her şeyin daha iyi olamayacağını düşünürken öyle bir şey yaşandı ki günüm aydınlandı. Bebek odasında beşiği kurarken Jason içeri girip bana haftalardır bakmadığı gibi baktı. Bir pislik olduğumu, düşmanı olduğumu düşünmüyormuş gibi. Annesininkilerle aynı tondaki ela gözleri yumuşacıktı ve içlerinde biraz tereddüt vardı.

"Selam." Ellerini cebine koyup çenesini kaldırdı.

"Selam." Onu zeminde oturduğum yerden karşıladım. Elimde İngiliz anahtarı vardı.

"N'aber?"

"Pek bir şey yok. Senden n'aber?"

Omuz silkti. "Bende de bir şey yok."

Yere yaydığım krem rengi ahşap beşik parçalarına işaret etti. "Sen... şey... yardım ister misin? Birlikte yapabiliriz... tabii istersen."

Boğazım sıkıştı ve gözlerim yanmaya başladı. Bu çok basit bir soruydu ama benim için sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar kıymetliydi. Biz erkektik; oturup her detayı ve duyguyu konuşmamıza ya da analiz etmemize gerek yoktu. Kötü şeyler yaşanır, hayat bir süre zorlaşırdı ama görünüşe göre Jason unutup devam etmek istiyordu. Benimle tekrar arkadaş olmak istiyordu.

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Ben bunu çok isterim, Jay."

"Süper."

Yanıma oturup kılavuzu aldı. Bir süre cıvataları sıkılamakla uğraştıktan sonra, "Aklımdan Quinn'i okul sonu balosuna davet etmeyi düşünüyordum," diye lafa girdi. "Sence çok mu erken olur?"

"Baloya birlikte gideceğin kişiye teklif etmek için hiçbir zaman çok erken değildir."

Jay düşünceli bir şekilde kafa salladı.

"Peki, arkadaşın olarak mı davet edeceksin yoksa daha fazlası mı?" Bunu sordum ancak cevaptan neredeyse emindim.

"Daha fazlası," diye doğruladı. "Ama ona bu kısmı söylesem mi bilemiyorum. Arkadaşımı kaybetmek istemem."

Jason'la böyle konuşmalar yapmayı, onun gibi değerli bir çocuğa engin bilgilerimi ve becerilerimi aktarmayı hayal etmiştim ama bu, hayallerimden bile havalıydı.

"Seninle romantik anlamda ilgilenmiyorsa arkadaşlığınızı bitirmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır, arkadaş kalmak isterim."

Ayağa kalktım ve Jason diğer tarafı tutarken ben de beşiğin son parçasını yerine yerleştirdim.

"Quinn, sırf ona karşı hislerin var diye seni bırakacak birine benzemiyor," diye belirttim. "Bu hisleri paylaşmıyor olsa da."

Düşünürken Jason'ın alnı kırıştı. "Doğru, bunu yapmaz."

Son cıvatayı sıkıp elimi onun omzuna koydum.

"O halde davet et gitsin." Göz kırptım. "Kızlar cesarete bayılır."

Jason mutlu ve kendinden emin şekilde gülümsediğinde sabah hissettiğim memnuniyet ve heyecan, öncesinden daha güçlü şekilde beni sarstı. Hiç kuşkusuz biliyordum ki onunla aramız iyi olacaktı.

19

Lainey

İlkbahar, Lakeside'a erken geldi. Ben de bahar temizliğiyle alakalı videolar çekip paylaştım ve Dean, Jaybird'le birlikte evin etrafına rengârenk laleler, sümbüller ve nergisler ekecekleri gün beni kucaklayıp dışarı taşıdı. Üstümde tulumumla çiçek yataklarının topraklarına oturup onları seyrettim. Kiraz ağaçları çiçek açmıştı ve her esintiyle birlikte pembe taçyapraklar arka bahçeye dağılıyordu. Nine ve Gri Ordu, verandayı boyayıp oradaki işleri tamamlarken, Yaşamcıların bayıldığı videolarıma konu oldular. Dean ile Garrett, arka avluya tuğla bir şömine döşediler ve tüm video boyunca üstsüz oldukları için Yaşamcılar tabii ki bu gönderimi daha da çok beğendiler. Mart ayının sonlarına doğru *Lainey'yle Yaşam*'ın takipçileri, Facebook'la sözleşmeyi ilk imzaladığım günden bu yana iki kat artmıştı.

Dean, Jason ve benim için, ailemiz için büyülü zamanlardı. Huzur ve mutluluk içindeydik.

Gebeliğimin otuz sekizinci haftasında doktorumla randevuma gittiğimde çok şükür ki yatak istirahatından kurtuldum! Hatta diğer tüm yasaklar da kalktı. Sanki Noel, doğum günüm ve 4 Temmuz bir araya gelmişti. Elbette çılgınca, vahşice şeyler yapacak değildim -zira tam bir devanası olmuştum- ama sonunda kalkıp yürüyebilecek, dans edip zıplayabilecek olmak tarif edemeyeceğim kadar heyecan vericiydi.

Tabii bunun muhteşem bir avantajı daha vardı ki Dean'le mutfağa girip de Jason'dan, tüm gün Quinn'le dışarıda olacağını söyleyen bir not bulmamızla fırsatı değerlendirmemiz bir oldu.

Dean'in fırtınalı, aç gözlerine bakarken onun da bende aynı ifadeyi gördüğünü biliyordum. Çünkü aklın ve... doyumsuz bedenlerin yolu birdi.

Notu elimden alıp top yaptı ve omzunun arkasına fırlatıverdi.

Sonrasında kendimizi öpüşürken bulduk. Yakıcı, sert, vahşi ve ıslak bir öpücüktü. Dean beni kollarının arasına alıp yukarı çıkarırken dudaklarına doğru inledim, dilini emdim ve saçlarını çektim. Kaslarım gerilmişti ve giysilerim alev alıp cildime yapışmıştı sanki. Bir an önce soyunmak ve Dean'i içime almak istiyordum. Yatak odasına vardığımızda ağzını ağzımdan ayırmadan beni yere bıraktı ve taytımı indirdi. Ben de onun tişörtünü çıkararak göz alıcı göğsünün sıcak, gergin tenini dişleyip yaladım.

Dean yanağımı avucunun içine alıp soluk soluğa yüzüme baktı.

"Lainey, senin için sorun olmayacağından emin misin? Bunu istiyor musun?"

"Neden soruyorsun? Bin haftalık hamile olduğum için mi?"

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Evet. Rahatsız hissetmeni istemiyorum."

"Rahatsız değilim, iyiyim." Kafa salladım. "Tabii..." Göbek deliğimin iyice belirginleştiği, kocaman karnıma baktım. "Sen istemiyorsan..."

Saçma bir şey söylemişim gibi Dean'in gırtlağından pürüzlü, alaycı bir kahkaha yükseldi.

Nazikçe, yavaşça uzanıp pamuklu hamile elbisemi kafamdan çekip çıkardı, ardından sutyenimi çözüp omuzlarımdan sıyırdı ve bir süre beni izledi. Okyanus mavisi gözlerinde, tanıştığımız ilk geceki harlı ateş vardı.

Parmaklarımı ovuşturdum. "Biliyorum, görüntüm fazla..."

"Çok güzel," diye fısıldadı boğuk, samimi ve huşu dolu bir sesle. "Kahretsin, çok güzelsin."

Bu sözcükleri duymakla kalmadım, iliklerimde ve kalbimde hissettim.

Dean bana yaklaşıp dudaklarımı baş döndürücü bir öpücükle hapsederken gülümsemeden edemedim. Ve kaskatı ereksiyonunu okşayabilmek için ellerimi karnına kaydırıp kotunun fermuarını açtım.

Sonra beni o kuvvetli kollarıyla kaldırıp yatağa taşıdı.

~

Hararetli, çaresizlik dolu, vahşi başlayan seks ağır, yoğun ve derin bir sevişmeye dönüştü. Dean üçüncü orgazmımı yaşatmadan beni bırakmayı reddetmişti; söylediğine göre skor eşitlenene dek daha düzinelerce kez tatmin olmam gerekiyordu. Sonra saçlarıma doğru uzun bir inleme koyuvererek parmaklarını uyluğuma batırmış ve benimle birlikte uçurumdan yuvarlanmıştı.

Şimdi pelteye dönmüş vücutlarımız sarmaş dolaş haldeyken yatakta uzanıyorduk. Buna bayılıyordum. Yanağımın altında

göğsünü, gövdeme sarılmış kollarını, sıcacık ve sağlam vücudunu hissetmek çok güzeldi. Dean'in kucağı dünyada en mutlu olduğum yerdi.

Bakışlarımı tamamlanmak üzere olan ana yatak odasının kabartma desenli koyu mavi duvarlarında, kiraz ağacından parkelerin üzerine atılmış romantik sahte post halıda ve elle yapılmış, eşi benzeri olmayan mobilyalarda dolaştırdım.

Ve derin bir iç geçirdim.

Dean'in saçlarımı taramakta olan parmakları duraksadı.

"Bu mutlu bir iç çekiş değildi."

Göğsüne yasladığım kafamı kaldırıp gülümsedim.

"İç çekişlerimin türlerini mi biliyorsun?"

"Hepsi zihnimde kategorilere ayrılmış şekilde. Mutlu, öfkeli, azgın –ki bu, şahsi favorilerimden– ve üzgün iç çekişlerin var. Az önceki biraz hüzünlüydü. Ne oldu?"

Parmağımın ucuyla göğsünde daireler çizdim.

"Eve yeniden değer biçilince ne kadara geleceğini öğrenmek için dün bankayı aradım."

Teknik olarak, Miller Sokağı'ndaki bu evin sahibi hâlâ bankaydı. Facebook düşük bir ücretle sadece bir yıllığına kiralamış, *Lainey'yle Yaşam*'ın çekimleri esnasında yapılacak tüm bakım ve onarım masraflarını üstlenmişti. Yılsonunda bankanın eline ilk andakinden çok daha değerli bir arazi geçecekti.

Tanrım, hem de ne değerli.

"Eee?" dedi Dean.

"Bütçemin kat kat üstünde."

Genç adamın göğsünden anlayışlı bir hımlama yükseldi. Parmakları sırtımda tembelce aşağı yukarı dolaşıyordu.

"E sen zaten sözleşmen bittiğinde başka bir ev bulmayı planlamıyor muydun?"

Bu konuyu daha önce konuşmuş, birlikte eve çıkmaya ya da uygun bir ev bulana dek Jay ve bebekle ninenin evine taşınmama kadar vermiştik.

"Evet. Ama tamamladığımız her proje acı-tatlı bir his bırakmaya başladı." Tekrar iç geçirdim. Hissettiğim melankoli kelimelerime yansımıştı. "Bu evi çok seviyorum. Tek sebebi dekorasyonuna ruhumu ve kalbimi adamış olmam ya da kasabanın yarısının bize yardımcı olması değil. Burada oluşturduğumuz anılar benim için çok önemli. Burası artık bir evden çok daha fazlası oldu. Yuvamız oldu. Senin, benim ve Jason'ın."

Dean parmaklarını şefkatle yanağımda gezdirdi.

"Daha çok anılar oluşturacağız Lainey. İyisiyle kötüsüyle..." Kaşlarını oynattı. "Müstehceniyle..."

Bu söylediğiyle beni güldürmeyi başarmıştı. Avucunun ortasına bir öpücük kondurdum. "Biliyorum. Sadece... başka bir evin, burası gibi ev hissiyatı vereceğini hayal edemiyorum."

~

Ertesi gün öğleden sonra Callie Daniels doğuma girdi ve gece çöktüğünde, Charlotte adını verdikleri sevimli küçük kızları, en minik üye olarak ailelerine katıldı. Birkaç gün sonra taburcu olup evlerine yerleştiklerinde onları ziyarete gittik. Küçük Will, kardeşi sanki yeni oyuncağıymış gibi bize coşkuyla gösterirken ona ulaşabildiği her an yanağına öpücükler konduruyordu.

Dean bana, Will'in ilk doğduğu zamanlar o kadar ufak bir şeyi kucağında tutmaya nasıl korktuğunu anlatmıştı. Ama artık alıştırma yapması gerekiyordu; bu yüzden Garrett, kızını en yakın arkadaşının kucağına vermeden önce çeşitli tutuş tekniklerini anlattı.

"Gaz çıkarmasına yardımcı olmak için şu şekilde omzunda tutacaksın. Ama bebeğin nefes alabildiğinden ve kafasının sağa

sola düşmediğinden emin olmalısın. İki kolunla tutmak her zaman en güvenlisidir, tabii boynunu desteklemeyi unutmamalısın. Bir de tek kollu tutuş var; bedenini önkolunla destekleyip kafasını avucunun içinde tutarak bebeği gövdene bastırıyorsun."

Charlotte tek kolunda memnuniyetle uyurken Dean özgüvenle gülümsedi. "Tıpkı futbol topu tutmak gibi."

Garrett kafa salladı. "Evet, aynen öyle."

~

Evdeki son dekorasyon projesini –küçük oda– nisanın ikinci haftasında bitirdim. Zamanlamam mükemmeldi çünkü o gece acil çiş ihtiyacıyla uyandım. Doğumuma dört gün kaldığı için bu gayet normal bir şeydi.

Ev karanlık ve sessizdi, komodindeki saat sabaha karşı ikiyi gösteriyordu. Tuvalette işimi halledip ellerimi yıkamaya geçmiştim ki karnımın alt kısımlarına yoğun bir baskı yayıldı ve iki büklüm olup elimi göbeğime götürmeme neden oldu.

Baskı oluştuğu gibi hızla kayboldu ama... hemen sonrasında suyum geldi.

"Ah." Sırılsıklam olmuş banyo zeminine bakıp bir havluya uzandım. Sonra karnıma baktım. "Pekâlâ, bebiş. Mesaj alındı."

Kapıyı açtım.

"Dean!"

Birkaç saniye sonra erkek arkadaşım banyo kapısında belirdi. Gür sarı saçları darmadağınıktı ve esnerken ışık yüzünden gözlerini kısmıştı.

"Ne oldu?" derken, ayaklarımın arasındaki ıslak havluyu ve sudan parlayan banyo zeminini fark etti. "Kahretsin. Bugünkü aktiviteler yüzünden mi oldu? Bir şeyleri mi patlatmışız yoksa?"

"Hayır." Gerginleşen karnımı okşadım. "Suyum geldi. Doğum vakti."

Dean birdenbire uyandı.

"Doğum vakti... vay canına... tamam... doğum vakti geldi." Dean kuru bir havlu alıp zeminde kalan ıslaklığı sildi. Ardından beni yatak odasına götürüp minderli köşe sandalyesine oturtarak kuru bir eşofman altıyla tişört giymeme yardımcı oldu. "Ben gidip Jay'i uyandırayım," dedi başparmağıyla arkasını işaret ederek. "Sonra da ninemi arayıp ona uğrayacağımızı söyleyeyim."

Jason evde tek başına kalabilecek kadar büyüktü ama kardeşinin doğumu için hastaneye gittiğimizi söyleyen bir nota uyanıp yalnız olduğunu fark etmesindense yanında birinin olduğunu bilmek içimi rahatlatacaktı.

Son birkaç ayda içimde yeni bir insan büyüttüğüm için böyle düşünmem sanırım normaldi.

"Tamam."

Dean komodindeki telefonuna doğru iki adım attı, sonra durup yeniden bana dönerek dudaklarını tüy yumuşaklığıyla benimkilere değdirdi. Ağzının köşesi çok sevdiğim gülümsemesiyle kıvrılınca içimin ısındığını hissettim. "Bugün bebeğimiz olacak, Lainey."

"Evet, bebeğimiz olacak." Güldüm. "Telaşlı mısın?"

Bir süre düşündü.

"Hayır, değilim. Sen?"

İçime dönüp duygularımı inceledim. Heyecan uğultularına, doğumun kolay bir şey olmadığını bilmenin getirdiği minik bir ürperti eşlik ediyordu. Bunların yanında, kuvvetli bir denge ve özgüven hissediyordum çünkü korunduğumu, önemsendiğimi... ve sevildiğimi biliyordum. Dean yanımdaydı, bu yolda attığım her adımda yanımda olacaktı.

"Ben de değilim."

Elimi tutup sıktı.

"Hadi yapalım şunu."

~

Jason'ın doğumunda yirmi sekiz saat ameliyathanede kalmıştım ama bu bebek bir kez daha farklılığını kanıtlamıştı. Doğum süreci çabuk ilerledi ve kasılmalar nefesimi kesen, şiddetli dalgalar halinde geldi. Dakikalar geçtikçe kasılmalar arasındaki süre azalıyordu.

"Hay sıçayım... çok fena acıyor," diye hırladım, karnıma aşırı şiddetli bir sancı girerken. Ne halt etmeye normal doğumu seçmiştim ki?

Geçici delilik. Tek açıklaması buydu.

Dean sırtımı sıvazladı ve her kasılmada benimle nefes aldı. Arada bir ağzıma minik buz parçaları veriyor, alnımı nemli bezle siliyordu. Yürümem gerektiğinde, düşersem diye hemen arkamda duruyordu ve dizlerimi büküp kollarımı germe ihtiyacı hissettiğimde sanki özel direğimmiş gibi ensesini kavrayarak ona tutunmama izin veriyordu.

"Müzik," dedim soluk soluğa, bir kasılma esnasında. "Dean, müziğe ihtiyacım var."

Sadece telefonunu almak için benden ayrıldı ve birlikte oluşturduğumuz "bebek doğarken dinlenecek şarkılar" çalma listesini açtı. Parçalardan bazıları huzur verici ve rahatlatıcı, bazıları romantik ve duygusaldı. Birkaçını sadece favorim oldukları için eklemiştim. Birkaçıysa "Eye of The Tiger" gibi canlandırıcı, cesaret verici, hızlı müziklerdi.

Ikınma vakti geldiğinde yatağa geçmeyi tercih ettim ve bacaklarımı kaldırıp dizlerimin altını sıkıca kavrayarak çenemi

göğsüme bastırdım. İnleyip sızlanırken bir yanımda doğum koçum, diğer yanımda bebeği tutmaya hazır bekleyen doktorum vardı. Dean de yatakta yanıma oturmuş, acının arasında beni tutarak güç vermeye çalışıyordu. Fısıltıyla söylediği şeyler sakin kalıp odağımı korumama yardımcı olurken kolları ve kokusu güvende ve yenilmez hissetmemi sağlıyordu.

Bir başka kasılmanın sonunda kendimi Dean'e bırakıp nefes almaya çalıştım. O, yüzüme düşen saçlarımı geri iterken gözlerine bakıp yalvardım. Gerçi bir şey istediğim de yoktu.

"Çok yoruldum, Dean. Hayatımda hiç bu kadar yorulmamıştım."

"Bir kez daha ıkın, Lainey," dedi doktorum neşeyle. "Sadece bir kez daha. Başarabilirsin."

Sikeyim, bu kadından nefret ediyordum. "*Bir kez daha*"sını alıp kıçına sokabilirdi.

"Dean..." diye sızlandım.

Telefondan "Almost Paradise" şarkısı yükselirken Dean alnını şakağıma yaslayıp, "Çok iyi gidiyorsun, Lainey," diye fısıldadı. "Çok az kaldı, başarmak üzeresin."

Başımı iki yana salladım çünkü yapabilir miydim emin değildim.

Islak yanağımı öperken sıcak, sert sesi kulağımı gıdıkladı. "Hemen yanındayım, bunu birlikte yapacağız. Seni seviyorum, Lainey. Seni çok seviyorum."

Sözlerinin neden olduğu güzel şaşkınlık ve mutluluk bana ihtiyacım olan enerjiyi verdi. Ona bakıp kafa salladım ve beni doğrultmasına izin verdim.

Keskin sancı yeniden belimi sarıp tüm karın bölgeme yayılırken ve gerilme hissi yüzünden bedenim neredeyse ikiye yarılacakmış gibi olurken Dean'in elini sıkıca tutup ona yaslanarak derin bir nefes aldım.

Ve sahip olduğum tüm güçle bir kez daha ıkındım. İşte o zaman, güzel bebeğimiz dünyaya merhaba dedi.

~

Dean

Bekleme odasına çıktığımda, saat henüz sabah yediye gelmesine rağmen düşündüğümden daha çok insanla karşılaştım. Ninem, Jason'ı alıp gelmişti. Lainey'nin anne babasıyla dört ablası, iki eniştesi ve bir erkek yeğeni de buradaydı. Ben büyük bir ailede büyümemiştim ama sanırım buna alışmalıydım çünkü bu insanlar artık benim de ailemdi.

Lainey'nin ebeveynlerine dönüp, "O iyi," dedim. "Lainey de bebek de iyi."

Ninem paytak paytak yanıma geldi. "Gözün aydın, Deany."

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Sağ ol, nineciğim."

Ardından Jason'a yaklaştım çünkü ilk ona söylemek istiyordum. Elimi omzuna koydum. "Küçük kız kardeşinle tanışmak ister misin?"

Gülümsemesi yüzüne yayılıp gözlerini parlattı.

"Kız mı?"

"Evet, kız," dedim kafa sallayarak.

Dikkatlice yüzümü inceledi. "Dostum, sen ağladın mı yoksa?"

"Off, hem de ne ağlamak. Onu görene kadar bekle. O kadar tatlı ki sen de gözyaşlarını tutamayacaksın."

Jay gürültülü bir kahkaha atarken coşkuyla sarılıp birbirimizin sırtına vurduk.

"Adı ne?" diye sordu Judith.

"Ava." Sebepsiz yere güldüm. "Ava Burrows Walker."

~

Aile üyelerimiz Ava'yı kucaktan kucağa gezdirip sevdikten sonra evlerine gittiler ve o ilk gece hastane odasında Lainey, ben ve bebeğimiz baş başa kaldık. Lainey emzirmeyi bitirdiğinde Ava'yı hastane beşiğine götürüp bezini değiştirdim. Artık karnı doyduğu, altı temizlendiği ve bedeni sıcacık olduğu için siyah birer boncuğa benzeyen gözleri ağır ağır kapanırken tapılası minik ağzı kocaman esnemelerle açılıyordu.

Tüm kitaplar, ten tene temasın bebekler için rahatlatıcı olduğunu söylediğinden dolayı onu çıplak göğsüme yatırdım ve bezli poposuna vurarak yavaşça sallamaya başladım. Bir yandan da Toto'nun "Africa" şarkısını mırıldanıyordum.

Yatakta uyanık halde uzanan Lainey'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kızımızı sallamamı izliyordu. *Kızımızı*. Of, hâlâ çılgınca geliyordu.

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun değil mi?" dedi alçak sesle.

Duygularla parlayan, birlikte yaşayacağımız geleceğin vaatleriyle dolu gözleri çok tatlı bakıyordu.

"Yani, yeni doğmuş bir bebeğe dünyadaki en güzel şarkıyı söyleyen seksi, üstsüz bir adamı nasıl sevmezsin ki?" Hafifçe gülüp devam etti. "Uzun bir süredir sana âşıktım, Dean. Ve haklıydın, korkuyordum. Ama artık korku falan kalmadı."

Ava'yı tek kolumla gövdemin arasında tutarak yatağa girdim ve boştaki kolumu Lainey'nin omzuna sararak onu kendime çektim. O yoğun tatmin ve coşku hissi göğsümü yeniden kaplarken her şeyin gün geçtikçe daha iyi olacağından emin oldum. İstediğimi bile bilmediğim her şey tam bu anda, burada, kollarımın arasındaydı.

Lainey'ye uzun, tatlı bir öpücük verdim. Çok güzeldi, kusursuzdu ve tamamen benimdi.

"Seni seviyorum, Lainey. Sanırım bu duygu daha tanıştığımız ilk gece başladı. Uyanıp da gitmene izin verdiğimi fark ettiğimde resmen yıkıldım. Sonra seni tekrar buldum ve o his, o sevgi hâlâ içimdeydi. Gün gün, katlanarak büyüdü." Onu tekrar öptüm. "Ve büyümeyi hiç kesmeyecek."

"Biliyorum." Güzel, pembe dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken başını omzuma yasladı. Ve birlikte yaptığımız mucizeye bakarak, bugünden itibaren yaşayacağımız hayatı planladık.

SONSÖZ

Lainey

Haziran

Miller Sokağı'ndaki evin –bizim evimizin– odalarında gezerek, daha sonra sosyal medyada paylaşacağım veda videosunun kayıtlarını yaptım. Yaşamcılar muhtemelen canlı yayın tercih ederdi ama ben bunu istememiştim çünkü yayın esnasında iki gözüm iki çeşme ağlayarak her şeyi mahvetme ihtimalim vardı.

Bu evdeki her odanın kendine has anları, anıları vardı. Jason'ın odasında, ona bebekten ilk bahsettiğim günün yankıları hâlâ çınlıyordu. Çatı katında oğlumun, hayalet kovma ritüelleri sayesinde arkadaşlarıyla bağ kurduğu saatlerin hatırası yaşıyordu. Dean ve ben, ana yatak odasında sayamadığım kadar çok sefer sevişmiştik ve bana bu işte birlikte olduğumuzu söylediği yer de orasıydı. Güzel bebek odasını ailemizin yardımıyla kurmuştuk ve Ava'yı eve getirdiğimizde ilk burada uyumuştu.

Misafir yatak odalarından birinin lacivert-beyaz çizgili duvarlarına parmaklarımı sürterken Dean'in edepsiz sesini ve seksi önerilerini hatırladım. Sonra ninenin, Noel'de uyuduğu ve bebek için yardıma geldiğinde birkaç gece kaldığı odayı gezdim.

Alt kata, oturma odasına indiğimde elimi şömine rafında gezdirirken gözlerimi yumunca fırından taze çıkmış kurabiyeleri ve dışarıda kar fırtınası varken Dean'le battaniyenin altında sarmaş dolaş oturmamızı dünmüş gibi görebiliyordum. Sayısız öpücük ve kahkaha paylaştığımız mutfağa geçip mermer ada tezgâhının yanında dikildiğimdeyse o günlerin sesleri kulaklarımda yankılandı.

Arka bahçeye açılan sürgülü kapıya gidip elimi çerçeveye dayadım. Bakışlarım parmağımdaki prenses kesim tek taş yüzüğü buldu, sonra geçen ay, şöminenin sıcak ışığı ve göl manzarası eşliğinde Dean'in tek dizinin üstüne çöküp hayatımın sorusunu sorduğu verandaya kaydı.

Nihayet boğazımın düğümlenmesine ve görüşümün yaşlarla bulanmasına neden olan da bu oldu. Bu evi, her bir odasını, her bir lambasını, her bir perdesini... ve burada oluşturduğumuz her bir hatırayı çok özleyecektim.

Güçlü kollar arkadan gövdemi sardı ve Dean beni sert göğsüne çekip yüzünü boynuma gömerek tenime öpücükler kondurdu.

"Gitme vakti, Lainey."

Facebook, *Lainey'yle Yaşam* internet serisi sözleşmemi yenilemek istediğinde kabul etmiştim. Artık bu evin tüm bakım ve onarımı bittiği için konsepti değiştirip başkalarının evlerindeki odaları yenilemeye başlayacaktık. Sonbahardaki ilk projem de

Callie'nin annesi Bayan Carpenter'ın mutfağı olacaktı. Yaz ayları için planımız, *Lainey'yle Yaşam*'ı yollara vurmaktı. Bu sene turneye çıkarken Amber Sound'a Ava'yla ben de eşlik edecektik. Jersey kıyılarındaki en iyi mekânların -barların, plajların ve ailelere uygun işletmelerin- tanıtımını yapacağım altı haftalık bir seriye başlamama çok az kalmıştı. Belki de zorlu bir serüven olacaktı ama Ava uysal, sakin bir bebekti ve müziğe -özellikle Dean'in baterisine- bayıldığı için fazla sorun yaşayacağımızı sanmıyordum.

Jason arkadaşlarını geride bırakıp turneye katılmak istememişti, ayrıca yaz için Bagel Shop'ta işe girmişti ve kendi kendine meydan okuma amacıyla yerel üniversiteden matematik dersi alacaktı. Bu yüzden Dean, Ava ve benim şehir dışında olduğumuz günlerde Jay, nineyle birlikte yaşayacaktı. Yaşlı kadın, Dean onun yanından ayrıldığından beri sosyal yaşantısında gelişmeler olduğunu söylese de oğlumun bir süreliğine onunla ve Lucy'yle yaşayacak olmasından heyecan duyduğu belliydi.

Dean beni döndürüp dudaklarıma ateşli, sıkı bir öpücük kondurdu. Dikkatimi dağıtmak istemiş ve başarılı olmuştu.

"Üzülme." Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Her şey çok güzel olacak, söz veriyorum. Hadi, artık gitmemiz lazım. Geç kalacağız."

Dean elimi tutup beni kapıya doğru çekti. Grupla turne yolculuğuna başlamamıza bir hafta olmasına ve henüz Miller Sokağı'ndaki evden çıkmamız istenmemesine rağmen bizim için bir ev bulmuştu ve bakmamı istiyordu. Dediğine göre mükemmel yuva olabilecek, sonsuza dek yaşayabileceğimiz bir yerdi.

Ava'yı portatif beşiğinden alıp onunla içimi eriten bir tatlılıkla konuştu.

"Değil mi Ava, bebeğim? Sen de anneciğine üzülmemesini söyle."

Onu bana uzattığında alıp göğsüme bastırdım ve gülümseyerek yanağını öpüp bebeksi yumuşaklıktaki teniyle sarı saçlarını kokladım. Kızımız, babasının altın benekli azur mavisi gözlerini almıştı.

Dışarı çıkıp Jay'in, arabanın yanında bizi beklediği yere yöneldik. Ava'yı beş dakika içinde uykuya dalacağı -araç yolculukları onun için kloroform gibiydi- bebek koltuğuna yatırıp kemerini bağladım. Jay onun yanına yerleşirken ben de ön yolcu koltuğuna geçtim.

Direksiyonun arkasındaki Dean bana şu edepsiz, çapkın sırıtışlarından birini attı, sonra cebinden saten bir fular çıkarıp çok sevdiğim ellerinin arasında salladı.

Gözlerimi devirdim. "Cidden mi?"

"Cidden. Sürpriz olmasını istiyorum. Sen sürprizleri seversin ve... bu seferki muhteşem olacak. Bu yüzden dediğimi yap."

Fuları gözlerime bağlamasına izin verdiğimde nefesi kulağıma çarptı. "Böyle gözlerin bağlıyken çok ateşli görünüyorsun. Bunu bu akşam tekrar kullanalım."

"Tanrım, farkındaysanız ben de buradayım," diye sızlandı Jason. "Sizi duyabiliyorum."

"Pardon, dostum," derken Dean'in sesinde mahcubiyet vardı.

Motor çalıştı ve hareket ettiğimizi hissettim. Dean elimi tuttuğunda midem bir takla attı çünkü bu da yeni bir başlangıçtı. On dakika kadar geçince aracın ilerlediği zemin değişti ve pürüzsüzlük kaybolup yerini çakıl taşları aldı. Kısa bir süre sonra durduk ve Dean motoru susturdu.

"Ben şimdi inip sana yardıma geleceğim," dedi. "Fuları çıkarma sakın."

Kapımı açıp inmeme yardımcı olduktan sonra beni kucağına aldı. Ensesini sıkıca tutarak güldüm.

Birkaç adım ilerlediğimizde ayaklarım yerle buluştu.

"Hazır mısın Lainey?"

Derin bir nefes alıp kafa salladım.

"Hazırım."

Fuları çözüp çekti. Gözlerimi açtığımda karşımda tereyağı rengi dış cephesi, kocaman meşe kapısı, kazların uçuştuğu sakin ve göz alıcı göl manzarası ve çevresel verandasıyla büyük bir ev duruyordu. Miller Sokağı'ndaki evdeydik.

Ve kafam çok karışıktı.

Dean, neler olduğunu anladığımı düşünüyormuş gibi bana yumuşak, tatlı bir öpücük verdi.

"Eve hoş geldin, bebeğim."

Gözlerine baktım. "Ben... anlamıyorum."

Dudakları, tanıştığımız ilk anda kalbimi çalan ukala gülümsemesiyle gerildi.

"Burayı satın aldım."

"Burayı... satın mı aldın? Bu evi... *bu* evi satın mı aldın?"

Kafasıyla onayladı. "Bu evi satın aldım."

İçimde heyecan patlamaları yaşanıyordu.

Aman Tanrım!

"Yeterli bütçen var mıydı ki?"

Dean alaycı bir şekilde güldü. "Elbette vardı. Yirmi yıldır büyükannemle yaşıyorum. Kazandığım onca parayı ne yaptım sanıyorsun? Tabii ki de yatırım. Kısacası bir sorunumuz yok."

Gözleri yüzümde dolaşırken sesi alçaldı. "Seninle burada yaşamak istiyorum, Lainey. Seni sevmek, becermek, seninle gülmek ve... bir hayat inşa etmek istiyorum. Sen, ben, Jay, Ava ve ileride doğacak çocuklarımız hep birlikte burada, *bu* evde olalım istiyorum."

Elimle ağzımı kapatıp zıplamaya başladım. "Aman Tanrım!"

Arabanın yanında, kucağında Ava'yla dikilen Jason'a seslendim.

"Senin haberin var mıydı?"

"Herhalde vardı," dedi sırıtarak. Sonra suratını şapşallaştırıp kardeşine baktı. "Değil mi? İkimiz de biliyorduk." Ava'nın avucuna kendi avucunu vurdu. "Bebek beşliği."

Dean kolunu belime sararak beni kendisine çekti.

"Ne diyorsun?"

Tekrar ağlamaya başlamıştım. Hayatımın en güzel anlarından biriydi ve tombul gözyaşlarının akmasına engel olamıyordum.

Dean'in kucağına atlayıp kollarımı omuzlarına, bacaklarımı beline sardım ve alnımı onunkine yaslayıp tutkulu bir biçimde, "Diyorum ki..." diye başladım. "... seni seviyorum Dean. Nerede olursak olalım seni sevmek, seninle bir ömür geçirmek benim için yeterli olsa da bunu yapacağımız yer burası olduğu için çok ama *çok* mutluyum."

Sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve onu sahip olduğum her şeyle öptüm.

Yıllar sonra Dean'le çocuklarımıza anlattığımız hikâyemiz bu oldu. İkimiz de aslında aramadığımız şeyleri birbirimizde bulmuştuk.

Ömürlük yuvamızı, ailemizi, aşkımızı.

SON